

ဘရဟမဇးဝေ

ထုံးစံသစ်တော်

ဝတ်ယူရန်တစ်စက်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ဒိုင်မာသည်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်ပီပွဲဖြိုးသော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းမူ စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမာရေး။
- * အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မာရေး။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၂၅/၂၀၀၄(၆)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၇၂၉/၂၀၀၄(၇)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အာမခံသေတ္တာ

အိမ်ကိုလာလည်တဲ့ ဒေါ်ခင်နှင်းလွင်က 'အာမခံသေတ္တာ' အကြောင်း ပြောပြတယ်။

ရေဘေး၊ လေဘေး၊ မီးဘေးတွေကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ သေတ္တာ ပါပဲ။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သိမ်းဆည်းထားဖို့အတွက် အင်မတန်သင့်လျော်တဲ့ သေတ္တာပဲပေါ့...။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

အဲဒီအာမခံသေတ္တာကို 'Code' နံပါတ်သိရင်တော့ ဖွင့်လို့ရတယ်။ သူ့သော့ချက်ကို သိရင် ပွင့်တာပါပဲ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အန်တီခင်နှင်းလွင်က အင်မတန်နှုတ်လှဲ ဘတ်တဲ့ လူတွေအကြောင်း ပြောပြတယ်။

အဲဒီလူတွေရဲ့ ပါးစပ်ကတော့ 'Code' နံပါတ် မရှိဘူး။ ဘယ်လို ခွင့်ဖွင့် မပွင့်ဘူးတဲ့။

ကြည်ညိုလေးစားစရာ ကောင်းပါတယ်။

ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုမျိုး နှုတ်လှဲတဲ့သူ ဖြစ်ချင်တယ်။

'Code' နံပါတ်မပါတဲ့လူ ဖြစ်ချင်တယ်။

စုံထောက်

...နဲ့အတူ အန်ကယ်လ်ဦးကြည်ဝင်းဆီ သွားကြတယ်။

သူ...ပါရီ...က ပြန်လာတယ်ဆိုတာကိုး...။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိသားပဲ။ ...က သူ့အတွက် လက်ဆောင်များ ပါမလားလို့ သွားတာပါ။ ပါ၊ပါဘူး။ အန်ကယ်လ်ဦးကြည်ဝင်းကဖြင့် သတိရပုံတောင် မပေါ်ဘူး။

အပြန်လမ်းမှာ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ကို သူ့နဲ့အတူ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်လာတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဘယ်လက်နဲ့ ရာဇဝတ်သားရဲ့ ညှာလက်ကို တွဲပြီး လက်ထိပ်ခတ်ထားတာပေါ့။ ဒါမှသာ ရာဇဝတ်သားထက်စာရင် သူက လှုပ်ရှားဖို့ ပိုလွယ်ကူတာကိုး...။ ရာဇဝတ်သားကို သူ့ဘယ်လက်နဲ့ ဖမ်း ထားတာပါ။

အမှန်တကယ်သာဆို လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လက် ကလေးနဲ့ ဖမ်းနိုင်တဲ့ စုံထောက်ရှိခဲ့ရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ...။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အံ့ဆွဲ

ကိုယ်မဝတ်တော့တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို နွမ်းပါးတဲ့သူဆီပေးဖို့ အခန်းကို ရှင်းတယ်။ ရှင်းလက်စနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကိုပါ သေသေ သပ်သပ်ရှိအောင် ပြန်လုပ်မိတယ်။

အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ရင်း အတွေးတစ်ခုရတယ်။

ကိုယ်က အံ့ဆွဲကို အပေါ်ဆုံးက စဖွင့်မိတာကိုး...။ အောက်ဆင့်ထိ ရောက်အောင် အပေါ်ကအံ့ဆွဲကို တစ်ခုချင်းပြန်ပိတ်ပြီးမှ ဆက်ဖွင့်လို့ ရတယ်။

တကယ်လို့သာ အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲကနေ စဖွင့်မိရင်တော့ အပေါ်ဆုံးအဆင့်ထိ ရှောရှောရှူရှူ ဖွင့်သွားလို့ ရနိုင်တယ်။

ဘဝကိုလည်း အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲကနေ စဖွင့်တတ်ဖို့လိုတယ်။

ငါးမျှားခြင်း

သူငယ်ချင်းတွေက အပျင်းပြေနည်းတစ်ခုအနေနဲ့ ပြောကြလွန်းလို့
ညနေဘက်မှာ ကိုယ် ငါးသွားမျှားဖြစ်တယ်။

မပျော်ပါဘူးကွာ...။

စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။

ငါးမျှားချိတ်မှာ ငါးစာအဖြစ် တပ်တားရတဲ့ အကောင်လေးကို
လည်း သနားတယ်။

ပြီးတော့...

သူ့ကို အစာကျွေးတယ်အောက်မေ့ပြီး လာစားမိကာမှ ပါးစပ်မှာ
သံချိတ်တန်းလန်းနဲ့ ဒုက္ခခံရတဲ့ ငါးတွေကိုလည်း သနားတယ်။

ဒါကသာ အပမ်းဖြေနည်းဆိုရင်တော့ ကိုယ်နဲ့မကိုက်ဘူး...။

ချိန်ကိုက်ဖုံး

ကွန်ပျူတာသင်ရင်းနဲ့ ဆရာမဒေါ်ဝင်းရီက သစ္စာရှိရှိ ထပေါက်
 တတ်တဲ့ ချိန်ကိုက်ဖုံးတွေအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။
 သင်နေတဲ့ စာနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။
 ဒါပေမဲ့ အပြန်လမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်...။
 “မင်းမှာ...အခု...ရည်းစားမရှိပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ ဝိုလာမှာပဲ”
 ...တဲ့။

တကယ်တော့ နှလုံးသားဆိုတာကလည်း သစ္စာရှိရှိ ထပေါက်
 တတ်တဲ့ ချိန်ကိုက်ဖုံးတစ်မျိုးပါပဲတဲ့...။

နှမ်းဆီ

“နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်ဘူးတဲ့”...တဲ့။

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားပြီး ကိုယ် နားရည်ဝခဲ့တာပါ။

တစ်ခုခု မှားနေသလိုပဲ။

ဦးတင်ငြိမ်း ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ်စဉ်းစားတယ်။

တစ်ခုခုကို...ကိုယ်ရှာတွေ့လိုက်တယ်။

ဘာပဲပြောပြောလေ...နှမ်းတစ်လုံးတည်းကလည်း ဆီဖြစ်နိုင်
ပါတယ်။ စားလို့တော့ မရဘူးပေါ့။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နဂါး

ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သတိရမိတယ်။
မြင့်မြင့်ဆွေ ထင်ပါရဲ့။ 'နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြလိုက်တယ်'
ဆိုတဲ့ စကားကို ခဏခဏပြောတယ်။

ကိုယ် လက်မခံမိဘူး။

အမောက်ကြီးကို လိုက်လိုက်ထောင်ပြနေရတာသာ ချစ်ရာလို့
ကိုယ်ခံစားမိတယ်။

ခုတော့ ကိုယ်နားလည်ပြီ...။

နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြနေရာ မလိုပါဘူး။
မျက်ခုံးတစ်ဝင့်၊ အကြည့်တစ်ချက်နဲ့တင် ရပါတယ်။

တ ဝ ရ ဝ မ င် : ၆ ၀

ဝတ်မှုန်တစ်စက်ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အာမခံသေတ္တာ

အိမ်ကိုလာလည်တဲ့ ဒေါ်ခင်နှင်းလွင်က 'အာမခံသေတ္တာ' အကြောင်း ပြောပြတယ်။

ရေဘေး၊ လေဘေး၊ မီးဘေးတွေကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ သေတ္တာပါပဲ။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သိမ်းဆည်းထားဖို့အတွက် အင်မတန်သင့်လျော်တဲ့ သေတ္တာပဲပေါ့...။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

အဲဒီအာမခံသေတ္တာကို 'Code' နံပါတ်သိရင်တော့ ဖွင့်လို့ရတယ်။ သူ့သော့ချက်ကို သိရင် ပွင့်တာပါပဲ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အန်တီခင်နှင်းလွင်က အင်မတန်နှုတ်လုံဘတ်တဲ့ လူတွေအကြောင်း ပြောပြတယ်။

အဲဒီလူတွေရဲ့ ပါးစပ်ကတော့ 'Code' နံပါတ် မရှိဘူး။ ဘယ်လို နှင့်ဖွင့် မပွင့်ဘူးတဲ့။

ကြည်ညိုလေးစားစရာ ကောင်းပါတယ်။

ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုမျိုး နှုတ်လုံတဲ့သူ ဖြစ်ချင်တယ်။

'Code' နံပါတ်မပါတဲ့လူ ဖြစ်ချင်တယ်။

စုံထောက်

...နဲ့အတူ အန်ကယ်လ်ဦးကြည်ဝင်းဆီ သွားကြတယ်။

သူ...ပါရီ...က ပြန်လာတယ်ဆိုတာကိုး...။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိသားပဲ။ ...က သူ့အတွက် လက်ဆောင်များ ပါမလားလို့ သွားတာပါ။ ပါ၊ပါဘူး။ အန်ကယ်လ်ဦးကြည်ဝင်းကဖြင့် သတိရပုံတောင် မပေါ်ဘူး။

အပြန်လမ်းမှာ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ကို သူ့နဲ့အတူ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်လာတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဘယ်လက်နဲ့ ရာဇဝတ်သားရဲ့ ညှာလက်ကို တွဲပြီး လက်ထိပ်ခတ်ထားတာပေါ့။ ဒါမှသာ ရာဇဝတ်သားထက်စာရင် သူက လှုပ်ရှားဖို့ ပိုလွယ်ကူတာကိုး...။ ရာဇဝတ်သားကို သူ့ဘယ်လက်နဲ့ ဖမ်း ထားတာပါ။

အမှန်တကယ်သာဆို လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လက် ကလေးနဲ့ ဖမ်းနိုင်တဲ့ စုံထောက်ရှိခဲ့ရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ...။

အံ့ဆွဲ

ကိုယ်မဝတ်တော့တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို နွမ်းပါးတဲ့သူဆီပေးဖို့ အခန်းကို ရှင်းတယ်။ ရှင်းလက်စနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကိုပါ သေသေ သပ်သပ်ရှိအောင် ပြန်လုပ်မိတယ်။

အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ရင်း အတွေးတစ်ခုရတယ်။

ကိုယ်က အံ့ဆွဲကို အပေါ်ဆုံးက စဖွင့်မိတာကိုး...။ အောက်ဆင့်ထိ ရောက်အောင် အပေါ်ကအံ့ဆွဲကို တစ်ခုချင်းပြန်ပိတ်ပြီးမှ ဆက်ဖွင့်လို့ ရတယ်။

တကယ်လို့သာ အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲကနေ စဖွင့်မိရင်တော့ အပေါ်ဆုံးအဆင့်ထိ ရှောရှောရှူရှူ ဖွင့်သွားလို့ ရနိုင်တယ်။

ဘဝကိုလည်း အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲကနေ စဖွင့်တတ်ဖို့လိုတယ်။

ငါးမျှားခြင်း

သူငယ်ချင်းတွေက အပျင်းပြေနည်းတစ်ခုအနေနဲ့ ပြောကြလွန်းလို့
ညနေဘက်မှာ ကိုယ် ငါးသွားမျှားဖြစ်တယ်။

မပျော်ပါဘူးကွာ...။

စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။

ငါးမျှားချိတ်မှာ ငါးစာအဖြစ် တပ်တားရတဲ့ အကောင်လေးကို
လည်း သနားတယ်။

ပြီးတော့...

သူ့ကို အစာကျွေးတယ်အောက်မေ့ပြီး လာစားမိကာမှ ပါးစပ်မှာ
သံချိတ်တန်းလန်းနဲ့ ဒုက္ခခံရတဲ့ ငါးတွေကိုလည်း သနားတယ်။

ဒါကသာ အပမ်းဖြေနည်းဆိုရင်တော့ ကိုယ်နဲ့မကိုက်ဘူး...။

ချိန်ကိုက်ပုံ

ကွန်ပျူတာသင်ရင်းနဲ့ ဆရာမဒေါ်ဝင်းရီက သစ္စာရှိရှိ ထပေါက်
 တတ်တဲ့ ချိန်ကိုက်ပုံတွေအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။
 သင်နေတဲ့ စာနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။
 ဒါပေမဲ့ အပြန်လမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်...။
 “မင်းမှာ...အခု...ရည်းစားမရှိပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ နို့လာမှာပဲ”
 ...တဲ့။

တကယ်တော့ နှလုံးသားဆိုတာကလည်း သစ္စာရှိရှိ ထပေါက်
 တတ်တဲ့ ချိန်ကိုက်ပုံတစ်မျိုးပါပဲတဲ့...။

နှမ်းဆီ

“နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်ဘူးတဲ့”...တဲ့။

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားပြီး ကိုယ် နားရည်ဝခဲ့တာပါ။

တစ်ခုခု မှားနေသလိုပဲ။

ဦးတင်ငြိမ်း ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ်စဉ်းစားတယ်။

တစ်ခုခုကို...ကိုယ်ရှာတွေ့လိုက်တယ်။

ဘာပဲပြောပြောလေ...နှမ်းတစ်လုံးတည်းကလည်း ဆီဖြစ်နိုင်
ပါတယ်။ စားလို့တော့ မရဘူးပေါ့။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နဂါး

ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သတိရမိတယ်။
မြင့်မြင့်ဆွေ ထင်ပါရဲ့။ 'နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြလိုက်တယ်'
ဆိုတဲ့ စကားကို ခဏခဏပြောတယ်။

ကိုယ် လက်မခံမိဘူး။

အမောက်ကြီးကို လိုက်လိုက်ထောင်ပြနေရတာသာ ရှက်စရာလို့
ကိုယ်ခံစားမိတယ်။

ခုတော့ ကိုယ်နားလည်ပြီ...။

နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြနေစရာ မလိုပါဘူး။

မျက်ခုံးတစ်ဝင့်၊ အကြည့်တစ်ချက်နဲ့တင် ရပါတယ်။

အ ပို င် : (၁)

အခန်းက အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသည်။ နှင်းဆုက ဂျင်းဂျာကင်
ဘတ်လာမိ၍ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဟိုကောင်မလေးကတော့
ဘယ်လိုနေမလဲ မသိ။ သူ့ အဝတ်အစားတွေက ပါးပါးလျားလျား...။
အင်း...လှတော့လှသည်။

“ကားတွေ...ဂျမ်းဖြစ်နေလို့ကွယ်။ မမ နည်းနည်းနောက်ကျ
သွားတယ်”

“ရပါတယ် မမ”

“ညီမလေးက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ”

“၁၅ မိနစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အိုး...ဒါဆိုလည်း တော်တော်ကြာပြီပဲ”

နှင်းဆု နည်းနည်းအားနာသွားသည်။ အများကြီးတော့ အားမနာ

ပါ။ ကိုယ်ကအလုပ်ရှင်ပဲ...၊ သူက အလုပ်သမားပဲဆိုသော စိတ်က ခံနေသည်။

“ညီမလေး နာမည်က...”

“ဝတ်မှုန်ဦးပါ”

“မမ...မင်းကို တာဝန်ပေးမယ့် အလုပ်တာဝန်ကိုကော သိပြီး ပြီလား။ ဟိုလေ...”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် မမ...။ ဒေါ်သီတာထွန်းက ပြောပါတယ်”

“ဪ...အေး...ဖြတ်မေးရဦးမယ်။ သီတာ ပါမလာဘူးလား”

“သူ...ဒီနေ့...ကျူရှင်ပြစရာရှိနေလို့”

“အေးကွယ်...။ အလုပ်အကြောင်းကို သူပြောပြီးပြီ ဆိုပါတော့”

“ခဏ မမ...။ အသေးစိတ်တော့ မမ ပြောပြပါဦး။ သူကလည်း အသေးစိတ်ကိုတော့ မမပြောလိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်”

“အေးအေး ပြောပြမှပါ...။ ဒါထက်...ညီမလေးအကြောင်းကို နည်းနည်းပြောပြထားပါဦး”

နှင်းဆု မှာထားသော အအေးက ရောက်လာသဖြင့် ခဏ စကားပြတ်သွားကြသည်။ စားပွဲထိုးပြန်ထွက်သွားပြီးမှ ဝတ်မှုန်က...

“ကျွန်မက အဝေးသင်ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူပါ...။ ဒဿနိက ယူထားပါတယ်”

“ဪ...အေး”

“နယ်ကပါ။ ခု...ခြောက်မိုင်ခွဲက အဆောင်တစ်ခုမှာ နေပါတယ်”

“နယ်ကဆိုတော့...”

“မုံရွာကပါ...။ မိသားစုက နည်းနည်းဆင်းရဲပါတယ်...။ဒါကြောင့် ကျွန်မက အလုပ်လုပ်ချင်တာပါ”

“တခြားမှာ အလုပ်မလျှောက်ဘူးလား”

“မလွယ်ဘူး မမရဲ့။ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်မှ...တို့ စာရင်းကိုင် လက်မှတ်ရှိမှတို့ချည်း ဖြစ်နေတယ်...။ ကျွန်မကလည်း အဲဒါတွေကို

တစ်ခုမှ မရဘူး”

“မမပေးမယ့် အလုပ်ကတော့ ရေရှည်မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...နားလည်ပါတယ်...။ အလုပ်အတွက် လိုအပ်ချက် တို့သာ ကျွန်မကို ရှင်းပြပါဦး”

နှင်းဆု သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ဤအလုပ်ကိစ္စ အကြောင်း ပြောရန်လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း၊ ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရ မည်မှန်း မသိ။ သူများတွေပြောကြလွန်း၍ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထား သည်ဆိုသော စကားပုံကို နားရည်ဝခဲ့ပြီးပါပြီ...။ သို့သော်လည်း သူမက ရှေ့မျက်နှာကို နောက်မှာ ဘယ်လိုထားရမည်မှန်း မသိချေ။

ထို့ကြောင့်...

“မမ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမရဲ့ အမျိုးသားကို ခြေလှမ်းမှန် မမှန် စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ပဲ”

“သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး...။ ဒါပေမဲ့...ဖြစ်လာနိုင်ကိန်း ခန့်တယ်။ အဲဒါကြောင့်...”

ဝတ်မှုန်က ဝဲကျလာသော ဆံနွယ်မျှင်များကို ဆတ်ခနဲ ခါတင် သည်။ ကောင်မလေးက ဆွဲဆောင်မှုအတော်ရှိသည်ဟု နှင်းဆု မှတ်ချက် ချမိပြန်သည်။

“မမ စကားကို ဆက်ပါဦး”

“အေးကွယ်...။ မမ အပြောရ ကြပ်နေလို့ပါ”

“ပြောသာပြောပါ မမ။ ကျွန်မလည်း အရိပ်အမြွက်ကတော့ သိပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မမကိုယ်တိုင်ပြောတာ ကြားချင်လို့”

“ဝတ်မှုန် လုပ်ရမှာကတော့ မမရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှာပါပဲ။ ပြောရရင် P.A ပေါ့ကွယ်”

“ဟင်...မမက ဘာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်လို့လဲ”

“မမမှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဖိုဖိုလို့ ပြောရ

မှာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မမတို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က ချမ်းသာခဲ့တယ်။ မမက အရင်တုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ သရုပ်ပြဆရာမလည်း လုပ်ဖူးတယ်။ အိမ်ထောင်ကျတော့ အဲဒီအလုပ်ကလည်း ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခုနက မမရဲ့အမျိုးသား ခြေလှမ်းမှန် မမှန် စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ ပြောခဲ့တယ်...။ ဝတ်မှုန်ရဲ့ အဓိကအလုပ်ကတော့ အဲဒါပဲ”

“သူက ရှုပ်တတ်လို့လား မမ”

“ဟင့်အင်း...။ အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“အေးလေ...။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဝတ်မှုန် သိထားသင့်ပါတယ်။ ပြောရမှာ...အားနာလို့”

“ရှင်...”

တအံ့တဩရေရွတ်ပြီးမှ ဝတ်မှုန် ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့စွာ ရယ်သည်။

“မမရယ်...။ ဝတ်မှုန်ကို အားတုံအားနာ လုပ်မနေပါနဲ့။ ဝတ်မှုန်က ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ ဝတ်မှုန်ဆိုတဲ့နာမည်က မွေးစာရင်း၊ ကျောင်းစာရင်းထဲကအတိုင်း ပြောတာ...။ ဝတ်မှုန်မှာ တခြားနာမည် ရှိသေးတယ် မမရဲ့...။ ဂျစ်တူးတဲ့”

“ဟင်...ဂျစ်တူးတဲ့လား”

“ဟုတ်...။ နောက်တတ်ပြောင်တတ် ဗရုတ်ကျတတ်လွန်းလို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက ခေါ်တဲ့နာမည်။ ဒါပေမဲ့ ဣန္ဒြေတော့ မမဲ့ဘူးပေါ့ မမရယ်...။ ဝတ်မှုန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော အားနာမနေနဲ့။ ဝတ်မှုန်က လူတွေကို နားလည်တတ်ပါတယ်”

ဝတ်မှုန်၏ အရယ်အမောက...နှင်းဆု၏စိတ်ဝန်ပိုမှုတွေကို ပဲ့ပါးသွားစေသည်။ သူမကပါ လိုက်လံရယ်မောရင်း...

“ကဲ...ဒါဖြင့် မမပြောပြမယ်။ နားထောင်”

အခန်း(၁)

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝမှာကတည်းက နှင်းဆုကို ချဉ်းကပ်သူ များလှ၏။ နှင်းဆုပန်ဆိုသည်ကလည်း တက္ကသိုလ်၏ အလှဘုရင်မ တစ်ပါးပေကိုး...။ တက္ကသိုလ်မှာ သရုပ်ပြဆရာမပြန်လုပ်တော့လည်း သူမ၏ အချစ်ကို ရယူရန် ကြိုးစားကြသူတွေက မနည်း။ (သူမဘာသာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်)

တစ်နေ့တစ်နေ့ ထိုအရေးကိစ္စများကို ဖြေရှင်းနေရသည်ကလည်း တစ်မှောင့်...။

“နှင်းဆုကို မြင်ရရင် ကိုယ်...ထိုင်ရမလို့ ထရမလို့ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှင်းဆုကို တွေ့ပြီးကတည်းက ကိုယ့်နှလုံးသားက လေနှဲ့ဝမ်းနှဲ့ မကွဲတော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မနားက ဝေးဝေးသွားပါခွင့်။ ဟိုထောင့်လေ...။ အိမ်သာနဲ့ နီးတဲ့ထောင့်။ အဲဒီမှာ သွားထိုင်နော်”

တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ဖြစ်၏။ လူရှင်းချိန်တွင် တိုးတိုးကပ်ပြီး ရည်းစားစကားလာပြောနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုသူကလည်း သူမလို သရုပ်ပြဆရာတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ နာမည်ကိုက အချိုးမကူး။

သားကြီးတဲ့...။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက သူ့ကို ဆရာဦးသားကြီး ဟုခေါ်လိုက်၊ သားကြီးဟုခေါ်လိုက်နှင့် ရှုပ်နေသည်။ တချို့ကကျတော့ သားကြီးဆရာတဲ့...။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် သရုပ်ပြဆရာ အသက်ကွာလှသည်မဟုတ်။

သူ့ဘဝကို အတော်ကြေကွဲမိသည်ဟု သားကြီးက ရင်ဖွင့်သေး သည်။ ဆရာလည်းဖြစ်၊ သားကြီးလည်းဖြစ်သည်ဟု ကျောင်းသားများက ဆိုလာလျှင် သူ နည်းနည်းမှ မခံချင်...။ ဟုတ်မှန်နေသဖြင့် ငြင်းလို့လည်း မရ...။ သူ၏ ထိုကြေကွဲမှုအပေါ်တွင် နောက်ထပ်ကြေကွဲမှုတစ်ခုကို နှင်းဆုက ထပ်မပေးပါနှင့်ဟု အတန်တန် တိုးလျှိုးတောင်းပန်ဖူးသည်။

နှင်းဆုကလည်း သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ခင်သည်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်တော့ အင်မတန် ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော သားကြီး...အဲ...ဦးသားကြီးဖြစ်သည်။ သားကြီးက တမင်စိတ်ထိခိုက် ပြသောမျက်နှာနှင့် သူမအနားမှ ခွာသွားသည်။ လေနှင့်ဝမ်းနှင့် မကွဲရုံသာ မကဘဲ လိပ်ခေါင်းပါ ရောထွက်လာသော မျက်နှာမျိုးနှင့် ထွက်သွား၏။

နှင်းဆုက သူမထံ ချည်းကပ်လာသူများကို ဤသို့ဤပုံပင် ခပ်မာမာ တုံ့ပြန်တတ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တက္ကသိုလ်ဆရာအဖြစ်ပင် နယ်မှပြောင်းလာ သော သစ်မင်းလူနှင့် ဆုံဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်မင်းလူက ဆရာဟု သာ ဆိုရသည်။ လူငယ်စိတ်၊ လူငယ်အကျင့်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသား ဘဝမှာ ရွတ်နောက်နောက်လုပ်ခဲ့သော စရိုက်သဘာဝက ပျောက်ပြယ်ခြင်း မရှိလှ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကင်တင်းမှာ ကျောင်းသားများနှင့် အတူထိုင်ပြီး နှလုံးသားရေးရာကို လက်ချာရိုက်နေတတ်သည်။

“မင်းက အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အဟဲ့...။ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ရည်းစားစာ သွားပေးမလို့”

“ရည်းစားစာလား...မီးပွားစာလား”

“ဗျာ...”

“ကောင်မလေးက လိုလားရင်တော့ ရည်းစားစာပဲကွ။
ကောင်မလေးက မလိုလားရင်တော့ မီးပွားစာပဲကွ”

“ဒါဖြင့်...ရည်းစားစာလား။ မီးပွားစာလား မသိသေးတဲ့ ဒီစာကို
ဘယ်လိုနာမည်လျာထားရင် ကောင်းမလဲ”

“နုလုံးသား လေချဉ်တက်စာလို့ သတ်မှတ်ထား”

“ဟာ...ဆရာ လျာထားသတ်မှတ်ချက်ကြီးကလဲ”

“ဘာလဲ...။ စံချိန်စံနှုန်း မကိုက်ညီဘူး ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နာမည်ကြီးက ပြောင်စပ်စပ်နိုင်လွန်းလို့”

“လာလာချည်သေး...။ ပြစမ်းပါဦး...မင်း ရည်းစားစာ”

ကျောင်းသားလက်ထဲမှ ရည်းစားစာကို ဆွဲယူ၍ သူ့ဘာသာ
သူ ဖွင့်ဖတ်သည်။

“မြို့...မြို့”

စာကိုဖတ်ပြီးတော့လည်း ကဲ့ရဲ့သေး၏။

“မင်း ရည်းစားစာကလဲကွာ...။ စလကတည်းက မိုနာလီဇာ
အပြုံးတွေ...ဘာတွေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး ပြုံးရင် မိုနာ
လီဇာအပြုံးလိုပဲ အရမ်းလှတာပဲ”

“မိုနာလီဇာအပြုံးက လှတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဆရာကလဲ ဒီလောက် လူပြောများတဲ့ဟာကို”

“မိုနာလီဇာရဲ့အပြုံးကို ငါကဖြင့် လှတယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါ
ဘူး။ ကမ္ဘာမှာ သရေကြီးလျှောက်တဲ့ စကတ်ကို ဆွဲဆွဲတင်ပြီး တစ်ဘက်
လူကို မအိမသာပြုံးပြတဲ့ အပြုံးကြီးပါကွာ”

“ဟာ...ဆရာလုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော့်စာတော့ သွားပါပြီဗျာ”

“ဒီစာအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းသွားမှာ...။ တုံးလိုက်တာကွာ...”

“ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ် ဆရာ

ရဲ့”

“မင်းဘာသာ အရမ်းကြီးပဲချစ်ချစ်...။ ဒလဟောပဲချစ်ချစ်။

ဗုံးပေါလအောပဲချစ်ချစ်...၁၅၀၀ ထက် မပိုပါဘူးကွာ”

တကယ်တမ်းကျတော့ သစ်မင်းလူကိုယ်တိုင်က ရည်းစားကို ဟုတ်တိပတ်တိ ထားဖူးသည်မဟုတ်။ သို့သော် လှပထက်မြက်သော နှင်းဆုပန်ကိုတွေ့တော့ သူကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်မိလေသည်။

တစ်နေ့ ကျောင်းကအပြန်မှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ ရှင်းလင်း နည်းပါးချိန်တွင် နှင်းဆုကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောသည်။

“အဟမ်း...အဟမ်း”

သူ ချောင်းဟန်သံကြောင့် နှင်းဆုပန် လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ဌာနချင်းမတူ၍ သစ်မင်းလူကို သူမ မသိချေ။

“ကျွန်တော့်နာမည် ချက်ကြီးပါ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ချက်ကြီးဆိုတာ ချီးကျက်ပြီလို့ ပြောတာပါ”

“ဘာလာကြောင်တာလဲ။ ကျက်ရင်လည်း ရှင်ဟာရှင် စားလိုက်”

“မဟုတ်ပါဘူး...။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရည်းစားစကား ပြောမ လို့ပါ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ခုကတည်းက လှည့်ပြန်ပေတော့”

“ရည်းစားရှိနှင့်ပြီးသားကြီးလားဟင်”

“ဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ချက်ကြီးပါ”

“ရှင် ဘာလာကြောင်နေတာလဲ။ ရှင် ချက်ကြီးဆိုတာကို ကျွန်မ သိပြီ။ သွားတော့...”

“ရွာက စာဥထက် ပိုလှလို့ ကျွန်တော် ရင်ခုန်မိတာပါ”

“ရှင်ဘာသာရှင် ရင်ပဲခုန်ခုန်...။ ဖင်ပဲတုန်တုန် သွားတော့လို့ ဆိုနေ”

“စာဥဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ သံလက်ဝါး ရေမှာမျော ဦးသာပျော့ရဲ့ သမီးလေ။ ဦးသာပျော့ရဲ့အစ်ကို ဦးသာပေါဆိုတာ ရှိသေး တယ်...။ စာဥရဲ့ ဘကြီးပေါ့”

“ရှင်ကို ကျွန်မ သွားတော့လို့ ပြောနေတယ်”

“ကျွန်တော် ချက်ကြီးပါ”

“ရှင် မသွားသေးဘူးလား။ ကျွန်မ ထအော်လိုက်တော့မှာနော်”

“ဒါမှ ကျုပ်မောင်ကြီးတော့...ဆိုတာမျိုးလား”

“ကဲဟယ်”

နှင်းဆုက ထီးနှင့် ကောက်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်မင်းလူက နောက်သို့ခုန်ရှောင်ရင်း...

“နှလုံးသားရေးရာကို အဲဒီလို အကြမ်းဖက်နည်း မသုံးပါနဲ့ဗျာ။ သွားဆို သွားပါ့မယ်...။ ကျွန်တော် ချက်ကြီးပါ”

သစ်မင်းလူ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ဘယ်လို အူကြောင်ကြောင်လူလဲ မသိဘူး”

နှင်းဆု ပွစိပွစိဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ကျ တော့ ပြန်တွေးပြီး ရယ်ချင်မိပြန်သည်။ ထိုလူ၏ သန့်ပြန့်ရည်မွန်သော မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။ နာမည်ကပဲ ဆိုးလေသည်။ ချက်ကြီးတဲ့...။

“ဘယ်ကလူပါလိမ့်”

အခန်း(၂)

“မင်းတို့ ကွန်ပျူတာခေတ်ကြီး၊ ကွန်ပျူတာခေတ်ကြီးဆိုပြီး သိပ်မအော်နဲ့...။ ကွန်ပျူတာကလည်း အမှားတွေ ရှိတာပဲ”

“ဪ...ဆရာက ကွန်ပျူတာကိုရော ကျွမ်းကျင်တာလား”

“မကျွမ်းကျင်ပါဘူး...။ တော်ရုံတန်ရုံပါပဲ...။ ဒါပေမဲ့ သတင်း တစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးလို့”

“ဘာများလဲ ဆရာရယ်”

“အသက် ၁၀၄ နှစ်ရှိတဲ့ အဖွားကြီးကို ကွန်ပျူတာနဲ့ မူလတန်း ပြန်တက်ခိုင်းလို့တဲ့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရဲ့”

“ကွန်ပျူတာမှာက ဂဏန်းကို ၉၉ အထိပဲ ရေတွက်နိုင်လို့ စာရင်းထဲမှာ ငါးနှစ်သမီးပဲ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်...။ အဲဒါကြောင့် မူကြို ကျောင်း တက်ရမယ့် စာရင်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်”

နောက်ဘက်ခိုင်းမှ ရယ်သံများ ကြားရသည်။ ကျောပေးထိုင်ပြီး အအေးသောက်နေသည့် နှင်းဆုပန်လျှင် ပြုံးမိသည်။

“မင်းတို့ ရည်းစားထားရင်လည်း ကွန်ပျူတာတွက်...သိပ်မတွက် နဲ့။ တော်ကြာ ၁၀၄ နှစ်ရှိတဲ့ အဖွားကြီးကို ငါးနှစ်သမီးထင်ပြီး စောင့်နေ ဦးမယ်”

ရယ်သံများ ထွက်လာပြန်သည်။

“အဲဒါဆို ရည်းစားထားချင်ရင် ဘယ်လိုရွေးရမလဲဆရာ”

“ပူဖောင်းနဲ့တူတဲ့ မိန်းမကို မယူနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ...။ ဝတ်တို ဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်တာကွာ...။ ဥပမာ ပြောတာပါ”

“နားမရှင်းဘူးဆရာ”

“ဪ...။ ပူဖောင်းကကွာ...အပေါ်ယံတင်းပြီး မာကျောနေ
တယ်။ အထဲမှာက လေပဲရှိပြီး ကြည့်လို့လဲ မမြင်ရဘူး”

“ဘာလဲ...အထဲကိုကြည့်လို့ မြင်ရတဲ့မိန်းမကိုပဲ ယူရမှာပေါ့...။
ဟုတ်လား”

“အေး...”

“အာ...ဆရာကလဲ”

“ဟေ့ကောင်...ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ လျှောက်မတွေးနဲ့ ပြောတာ
ကိုလည်း ဆုံးအောင် နားထောင်ဦး”

“ဒါဖြင့်...ပြောလေဆရာ”

“ဇာခြင်ထောင်နဲ့တူတဲ့ မိန်းမကို ယူကွာ။ ပူဖောင်းလိုအပိတ်ကြီး
မဟုတ်ဘူး။ အပေါက်ကလေးတွေနဲ့...။ ကြည့်ရင် မြင်ရတယ်...။ ဒါပေမဲ့
တန်ဖိုးကြီးတယ်”

“ဆရာက...အတွင်းစိတ်၊ အတွင်းသဘာဝကို ပြောနေတာလား”

“ဆိုပါတော့...”

“အဟီး...မဆိုးပါဘူး...။ ဘယ်သူပြောသွားတဲ့ အဆိုအမိန့်လဲ
ဆရာ”

“ဖလော်ဆိုဖာ...ချက်ကြီးပြောတာ”

“ဘယ်နိုင်ငံကလဲဆရာ...။ နာမည်ကလည်း ချက်ကြီးတဲ့...။
မြန်မာဆန်လိုက်တာ”

“အေး...။ တို့ရွာက ချက်ကြီးနာမည်ကို သူက ကော်ပီယူထား
တာ နေမှာပေါ့”

နောက်သုံးလခန့်အကြာမှ...

“ရော့...။ ဒီစာက ရှင့်အတွက်”

“ပြန်စာလား။ အထဲမှာ ဘာရေးထားလဲ”

“ဘာမှ ရေးမထားဘူး”

နှင်းဆူပြန်စာမှာလည်း ဘာမှ ရေးမထားပါ။ သို့သော် စာရွက်က
အပြာရောင်လေး။ နောက်ခံပုံရိပ်က လှပသောပန်းလေးတပွင့်...။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

နှင်းဆု မသင်္ကာသလိုဖြစ်သွားပြီး...မသိမသာစောင့်ခဲ့ကြည့်မိ
သည်။ လားလား...ချက်ကြီးမှ ချက်ကြီးအစစ်ပေါ့...။

“ဪ...ဒင်းကိုး”

ထိုချက်ကြီးဆိုသော သတ္တဝါကလည်း အတော်ပါးရည်နပ်ရည်
ရှိလေသည်။ နှင်းဆု မသိမသာလေး စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်တာကို ရအောင်
မြင်သွားသည်။

“ဪ”

သူ့နှုတ်မှလည်း တအံ့တဩရေရွတ်သံ ထွက်လာသည်။ သူနှင့်
စကားပြောနေသော လူငယ်ကို...

“ကဲကဲ...သွားတော့၊ သွားတော့ ဟေ့ကောင်...။ ငါ လုပ်
စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဟင်...ခုနကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပျင်းလို့ဆိုပြီး ခေါ်ထားပြီး”

“အေး...။ အခု ပျော်သွားပြီ...။ မင်း သွားလို့ရပြီ”

ထိုလူငယ် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်သွားရသည်။
ပရော်ဖက်ဆာ ချက်ကြီးက နှင်းဆု၏စားပွဲသို့ လျှောက်လာကာ...

“အဟမ်း...အဟမ်း”

နှင်းဆုက မထူးဆန်းသလို မော့ကြည့်ရင်း...

“ဪ...ဟိုတစ်နေ့က ချက်ကြီးပါလား”

သူ့လက်ထဲမှ ကိုင်လာသော ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချစ်
ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီး...

“ကျွန်တော့်နာမည် သစ်မင်းလူပါ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ရှင်...။ ချက်ကြီးက ချက်ကြီးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည် သစ်မင်းလူပါ”

“ချက်ကြီးလူ...။ ဟုတ်လား”

“သစ်မင်းလူပါ။ မယုံရင် ကတ်ပြားကို ကြည့်ပါ”

သူ့အိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားကို ထုတ်ပေးသည်။ နှင်းဆုက မကြည့်
ကြည့်ချင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ နာမည်ကလည်း သစ်မင်းလူ။ ဓါတ်ပုံက

လည်း ဒီမျက်နှာပဲဖြစ်၏။ ကျန်သော အချက်အလက်များကို မျက်စိထဲ
ဆွဲပစ်မြင်လိုက်သည်။

“ဟင်...။ ရှင်က သရုပ်ပြဆရာ...။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အရင်က မမြင်ဖူးပါလား”

“နယ်ကပြောင်းလာတာ မကြာသေးလို့ပါ”

“ကြာတော့ ဘာဖြစ်မလဲ”

“ကြာတော့လည်း ကျွန်တော့်ကို လူတွေ ပြန်မေ့ကုန်မှာပေါ့”

ဒီလူနှင့်စကားပြောရတာ ရယ်တော့ ရယ်ရသည်။

“ဒါဆို ရောက်မလာတာကော အရောက်ကြာတာကော ဘာထူး
မှာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်လို ပူနွေးနွေး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
စာလေးက အကောင်းဆုံးပါ”

“ဒီမယ် ကိုချက်ကြီး”

“ကျွန်တော့်နာမည် သစ်မင်းလူပါ”

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ကိုချက်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်မယ်”

“အဲဒီနာမည်ကိုမှ သဘောကျတယ်ဆိုရင်လည်း ခေါ်ပါ မချက်

ကြီး”

“ကျွန်မနာမည် မချက်ကြီး မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားပဲ ခုနကပြောတော့ အဲဒီနာမည်ကို သဘောကျတယ်

ဆို”

“ကျွန်မက ရှင့်အတွက် ပြောတာရှင့်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားအတွက်ပဲ ပြောတာပါ...။ တခြား
သဘောကျတဲ့လူတွေ မှည့်ပါစေပေါ့”

“ဒီမယ်...ကျွန်မနာမည်”

ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ကို အချိန်ပိတ်လိုက်နိုင်
သည်။ သို့သော် သူက ဆက်ပြောသည်။

“နှင်းဆုပန်...လို့ ပြောမလို့လား”

“ဪ...။ ရှင်က သိနေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့...။ ခုတော့ ကျွန်တော့်နာမည်လည်း ခင်ဗျား သိသွားပြီနော်...။ ကျွန်တော့်နာမည် သစ်မင်းလူ”

ထိုသို့ပြောပြီး ကော်ဖီဖိုးရှင်းကာ ထသွားလေသည်။ နှင်းဆု ပြုံးတမဲ့မဲ့နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းတော့ ကျောင်းမှာ မကြာခဏ သတိထားမိလာသည်။ သူကလည်း နှင်းဆု၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ကြာတော့ အခြားသော ဆရာ/ဆရာများ က ရိပ်မိလာသည်။ လိုက်ဖက်ညီသည့် စုံတွဲအဖြစ် သူတို့ကို တွန်းပို့ကြသည်။

သစ်မင်းလူက ဖော်ရွေ သဘောကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် လူချစ် လူခင်များပြီး...နယ်မှ သူ့မိဘများကလည်း စီးပွားရေးတောင့်တင်းကြသည်။ နှင်းဆုတို့လောက် မချမ်းသာသော်လည်း သူဌေးစာရင်းထဲ ပါသည်။ သစ်မင်းလူကိုကော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ရေရှည်ကြီး နှင်းဆု မတင်းမာနိုင်ခဲ့ပါ။ တဖြည်းဖြည်း လူချင်းကလည်း ရင်းနှီးနေပြီ။

တစ်နေ့မှာ သစ်မင်းလူက နှင်းဆုကို စာတစ်စောင်ပေးသည်။

“ဒါ...ဘာစာလဲ”

“ယူသွားလိုက်ပါ...။ ရည်းစားစာ”

“အထဲမှာ ဘာတွေရေးထားလဲ”

“ဘာမှရေးမထားဘူး”

“ဘာလဲရှင်...။ ရှင်ကလည်း လုပ်လိုက်ရင် အထူးအဆန်းကြီးပဲ”

“ယူသွားပြီး အိမ်ကျမှ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရင် သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

အိမ်ရောက်ပြီး ဖွင့်ဖောက်ကြည့်တော့...သူပြောသည့်အတိုင်းပင် စာက ဘာမှရေးမထား။ သို့သော်...စာအိပ်ပန်းနုရောင် နောက်ခံမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နှမ်းနေသော ပုံရိပ်ပါသည်။ နှင်းဆု သဘောပေါက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

(ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေပြောသလို ပြောရရင်တော့...)
သူတို့နှစ်ယောက်...အဲဒီမှာ စတွေ့ကြတော့တာပါပဲ။

မနောက မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးတွေကိုလည်း

ပြန်ပြီး ကြားချင်နေတယ်...။

မနက်ဖြန် မင်းပြောမယ့်စကားတွေကိုလည်း

ကြိုပြီး ကြားချင်နေတယ်...။

ဒေါ်မြလေးကတော့ 'ပြောကို မပြောချင်ဘူး' လို့ ပြောတာပဲ...။

ခက်ပါပေါ့ကွယ်...။

သစ်မင်းလူ + နှင်းဆုပန်

(စာကြွင်း...ဆရာဦးသားကြီးကတော့ ဘာမှမပြောပါ။)

အခန်း(၃)

ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာကြတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က မခွဲ
စတမ်း...၊ တပူးပူးတတွဲတွဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ အပေးအယူမျှသော သမီး
ရည်းစားစုံတွဲအဖြစ်...အားလုံးကလည်း အားကျသည်။ နှင်းဆုကို သူက
'နှင်း'ဟု ခေါ်သည်။ နှင်းဆုကတော့ သူ့ကို ရိုးရိုးတန်းတန်း 'မောင်'
ဟုပဲ ခေါ်ပါသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“နှင်းဆုကို စတွေ့တော့ မောင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“သူများ ချီထားတဲ့ကလေးကို အမှတ်မထင် ဆွဲယူချီမိသလို
ခံစားရတယ်”

“ဟာ...ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဒီလိုလေ...။ သူများချီထားတဲ့ကလေးကို လာပါဦးဆိုပြီး အမှတ်
မထင် ဆွဲချီလိုက်တာ...ကလေးက ရှူးရှူးပန်းတော့ ရင်ဘတ်မှာ ပူခနဲ
နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဪ...ဪ။ နှင်းဆုက မောင့်ရင်ကို ပူစေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့...ဖုံးမရ ကွယ်မရလည်း ဖြစ်တယ်။
ရင်ဘတ်မှာ သေးကွက်ကြီးနဲ့...။ ကလေးရှူးရှူးဆိုပေမယ့်လည်း တချို့က

တော်တော်နံ့တာ”

“တော်တော့...တော်တော့...။ ပြောနေတာ အကောင်း တစ်ကွက်မှ မပါဘူး”

“ဘယ်သူမှ မပေးတဲ့ ဥပမာမျိုးကို ပေးကြည့်တာပါ။ ဟဲ့ဟဲ့...”

“မောင်ကတော့လေ ကြံကြံဖန်ဖန်”

မောင်က ချစ်ဖို့ အလွန်ကောင်းပါသည်။ မောင်နှင့်စကားပြော နေရတာကိုလည်း ပျော်သည်။ မောင့်ကို ထိန်းချုပ်ရ ဆုံးမရသည်ကတော့ မောသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မောင်က ဘာမှန်းမသိ...။

အင်းလျားကန်စောင်း၏ ညနေခင်းတစ်ခုမှာဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက နှင်းဆုကို အလန့်တကြား လှမ်းပြု၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့ နှင်းဆု...ကြည့်စမ်း...။ ဟိုမှာ...ကိုသစ်မင်းကြီး မဟုတ်လား”

သူငယ်ချင်းမ ညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်တော့...

“ဟယ်...ဟုတ်ပါရဲ့။ မောင်ပါလား...။ ဘာလုပ်နေတာလည်း မသိဘူး”

“မသိဘူးလေ”

မောင်ကတော့ သူမတို့ကို မမြင်ပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နောက် လိုက်နေသည်။ အမျိုးသမီးက မောင့်ကို လှည့်၍ ကောတာ ကိုလည်း မြင်ရသည်။ မောင် ဘာပြန်ပြောသည်မသိ...။ အမျိုးသမီးက ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မောင်ကလည်း နောက်မှ ဆက်လိုက်သွားသည်။

နှင်းဆု၏ ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ အောင့်သွားသည်။

“သူ...ဒါ ဘာအချိုး...ချိုးတာလဲ မသိဘူး”

ဝတ်ရည်ကလည်း အားကိုးရသည်။

“မသိဘူးလေ”

မောင်လိုက်နေသည့် အမျိုးသမီးက ခေတ်မီသားနားစွာ ဝတ်ဆင် ထားသည်။ သို့သော်...ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က မလှပါ။ မျက်နှာကဆိုလျှင် ဓူမ်ဆိုသည်ဟုပင် ပြော၍ ရနိုင်ပါသည်။ အလှအသန့် အင်မတန်ကြိုက်သူ

မောင်တစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်ရမည်နည်း...။ ပြီးတော့...

“ဝတ်ရည်”

“ဟေ”

“တို့...သူတို့နောက် လိုက်သွားကြရအောင်”

“လိုက်လေ”

“ဒါထက်...ဟိုအမျိုးသမီးက ဘယ်သူတုန်း”

“မသိဘူးလေ”

“နင်သိတာ ဘာရှိသေးလဲ”

“ဟိုလူကြီးကတော့ ..နင့်လူ ကိုသစ်မင်းလေ”

“တော်တော်...။ ဆက်မပြောနဲ့တော့...။ လာ...လိုက်သွားကြ

မယ်”

သူတို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး နောက်မှ လျှောက်လိုက်ကြသည်။ ပြန်လှည့်လာသော မောင်နှင့် လမ်းမှာပဲ တွေ့ကြသည်။ နှင်းဆုကို တွေ့တော့ အံ့ဩသွားသည်။ နှင်းဆုကလည်း လေသံခပ်မာမာဖြင့်...

“မောင်”

“အင်း...နှင်း”

“ဒါ...ဘာလုပ်တာတုန်း။ ခုနက အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခုနက အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ...လို့”

“မသိဘူးလေ...”

“အဲဒါဆိုလဲ...ခုနက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဪ...လိုက်ကြည့်တာ”

“ဘာကိစ္စ လိုက်ကြည့်ရတာလဲ”

“လှမှ လိုက်ကြည့်ရမှာလား နှင်းရဲ့။ ရုပ်ဆိုးရင်လည်း လိုက်ကြည့်သင့်တာပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်...။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ရုပ်ဆိုးလို့...။ ဘာကြောင့်

ဒီလောက်ရုပ်ဆိုးပါလိမ့်လို့ လိုက်ကြည့်တာ”

မောင်က ပကတိဖြူစင်သောမျက်နှာနှင့်။ နှင်းဆူ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“မောင်ဟာလေ...”

“ဘာလဲ”

“လူမြင်မကောင်းဘူးဆိုတာကို မစဉ်းစားမိဘူးလား”

ဘာမှပြန်မဖြေ...။ မျက်လုံးကို ပေကလပ်ပေကလပ် လုပ်နေသည်။ ဝတ်ရည်ဘက် လှည့်ပြီး...

“မဝတ်ရည်ဖြူပါ ပါလာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့...အခု ပြေးတော့မယ်။ တိုက်ပွဲကြားထဲ အညပ်မခံနိုင်ဘူး။ နှင်းဆူကို ကိုသစ်မင်းလူနဲ့ပဲ ထားခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဝတ်ရည်က သူ့လမ်းသူ ခွဲထွက်သွားသည်။ နှင်းဆူက မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာနှင့် နီးရာဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ဘော့ မောင်က လိုက်လာသည်။

“မောင်လုပ်တာ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ မရှိဘူး”

ထိုသို့အစချီပြီး နှင်းဆူက အမျိုးမျိုးမြည်တွန်တောက်တီးတော့သည်။ မောင်က မည်သည့်စကားကိုမှ ပြန်မဆို...။ နှင်းဆူပြောသမျှကို တော့ ငြိမ်ခံနေ၏။ ထိုညနေမှာ နှင်းဆူကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးသည်။ သူ ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလိုပင်...။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း မောင့်အမူအယာက အလွန်တည်ငြိမ်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အသည်းအသန် စဉ်းစားနေသလို...။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဖတ်ဖူးတဲ့ ဟာသတို့လေးတစ်ပုဒ်အကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဟာသများ မောင်ရယ်...ဖတ်ပြီး ရယ်လိုက်ပေါ့။ ဘာစဉ်းစားနေစရာ ရှိလဲ”

“မဟုတ်ဘူး နှင်းရဲ့”

“ကဲ...ဒါဖြင့်လဲ ပြောပါဦး။ မောင့်ဟာသကို”

“ဪ...ဆရာမက ကျောင်းသားလေးကို စာမေးတယ်တဲ့။ လူတွေကို စိတ်အကြံစေနိုင်ဆုံး ဂဏန်းဟာ ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒီတော့...”

“ကျောင်းသားလေးက ချက်ချင်းပြန်ဖြေတယ်။ ၂၁၅၉၃ တဲ့”
နှင်းဆု အံ့သြသွားသည်။

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“ဆရာမကလည်း အဲဒီအချက်ကို ပြန်မေးတယ်။ ကျောင်းသားလေးက မဆိုင်းမတွပြန်ဖြေတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“လူ ၂ နှစ်ယောက်ဟာတဲ့။ ကိစ္စ ၁ ခုထဲကိုပဲ ၅ ရက်လောက် အာရုံရောက်နေရင် နောင်...၉ လအကြာမှာ သူတို့ဟာ ၃ယောက် ဖြစ်သွားတော့တယ်ဆိုတာ သိလာတယ်တဲ့”

နှင်းဆု ရှက်သွားသည်။ မောင်နော်...ဟု ဟန့်လိုက်တော့...

“မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်က မဟုတ်တရုတ်တွေ တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားပါ”

“ဘာလဲ”

“ဪ...အဲဒီကလေးရဲ့ ပညာရေးအတွေးအခေါ်နဲ့ ကြီးပြင်းရင် ဖြစ်လာမယ့် သူ့နေထိုင်မှုစတိုင်လ် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာကိုပါ...”

သူပြောမှ နှင်းဆုခေါင်းထဲမှာပင် အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ သူမ၏ မောင်က ထိုသို့လည်း လေးနက်တတ်လေသည်။ ချစ်သူ့ဘဝသတ်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့မှာ မောင်က...

“နှင်း”

“ပြောလေမောင်”

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

နှင်းဆု...တွေဝေငြိမ်သက်သွားသဖြင့် မောင်က...

“နှစ်ဘက်မိဘတွေကလည်း ငြင်းစရာရှိနေတာ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ရပ်...။ ကိုယ်တို့ အသက်အရွယ်တွေကလည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ”

“မဟုတ်ဘူးနော် မောင်။ နှင်း စဉ်းစားနေတာက သတ်သတ် ထစ်ခု”

“ဟင်...ဘာများလဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် နှင်း ကလေးမယူချင်ဘူး”

“အလို...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာလို့မှ မဟုတ်ဘူး။ မလိုချင်ဘူး”

နှင်းဆု၏သဘောထားကို မောင်က ဘဝင်မကျလှပါ။ သို့သော် အချေတင်ပြောပြီးသည့် နောက်ဆုံးမှာ သူ ခေါင်းညိတ်ရှာပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့်...သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။

အခန်း(၄)

မင်္ဂလာဆောင်တော့ ရန်ဖြစ်ရသေးသည်။ နှင်းဆု ရယ်ချင်သော်
လည်း အတော်စိတ်ဆိုးသည်။

“မောင်”

“ဘာလဲ...နှင်း”

“မောင်...ဘာလုပ်ပြန်တာလဲ။ ဒါတော့ နည်းနည်းမှ မကောင်း
ဘူးနော်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

ညှော်သည်တွေပြန်သွားပြီးမှ အခန်းထဲမှာ ကြိတ်ရန်ဖြစ်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ နှင်းဆုက ကွန်ပျူတာစာစီပြီး မိတ္တူကူးထားသည့် စာရွက်
တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြပြီး...

“မောင် ဒီလိုစာရွက်ရေးပြီး လျှောက်ဝေတာ ကောင်းသလား”
မောင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်၏။

“နှင်းကလည်း အပေါင်းအသင်းတွေကို နောက်တာပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းအမြင်မှာ ကောင်းမှမကောင်းဘဲ”

“နှင်းကလည်းကွာ...။ ကိုယ့်သဘာဝကို သိရဲ့သားနဲ့။ နားလည်
ပေးပါ”

နှင်းဆု သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချမိ၏။

လာသမျှ ဧည့်သည်အားလုံးကို မဟုတ်သော်လည်း မောင်က သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ဝေသောစာရွက်ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့်မဆိုင်သော စာရွက်ဖြစ်သည့်တိုင် စပ်စပ်စုစုတောင်းယူကြ၏။ ဖတ်ပြီးတော့လည်း မျက်နှာတွေက အငြိမ်မနေ၊ စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုသို့ စပ်ဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသောမျက်နှာသည် အတော်အမြင်ကပ်စရာကောင်းသောမျက်နှာ ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်တွေကို ပဝါလေး တသသဖြင့် လိုက်လံညှိခံနေသော နှင်းဆူသည် ထိုအချိန်မှာကတည်းက သတိထားမိ၏။ ဘာစာရွက်မှန်းတော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ မောင် ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ သိချင်သော် လည်း ထိုစာရွက်ကို တောင်းမကြည့်...။ သတို့သမီးကလည်း စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ဟု အပြောခံရမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညှိခံချိန် ပြီးမှ ထိုစာရွက်ကို ယူကြည့်မိသည်။ မင်္ဂလာညှိခံပွဲက ခပ်ဝေးရပ်နီး မိတ်သက်ဟများနှင့် စည်ကားလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် သတို့သား၊ သတို့သမီးအပါအဝင် ဧည့်ခံသူအားလုံးလည်း ဟပ်ပန်းလှပါ၏။ အားလုံးရှင်းသွားသောအချိန်ကျမှ မောင့်ကို ရန်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ရေးထားသည်ကလည်း ကဗျာမဆန်၊ စာမဆန်...။

“ကိုယ်တိုင်ရေး နာရေးကြော်ငြာ”

လွယ်မြဲစစ်စစ်ဖြစ်သူ ကျွန်တော် မောင်သစ်မင်းလူ (ခ)သက် ၂၆နှစ်)သည် ပန်းသီးတစ်လုံး၏ နှစ်ဖက်ဖက်ဖြိုး ဤနေ့ဤရက်တွင် သေဆုံးသွားပါသဖြင့် လွယ်မြဲ၁၀ကို ဒေသနာပြုပေးရန်အတွက် မြတ်နိုးသဖြင့်လိုက်ဖွဲ့ဖြစ်ပါကြောင်း...။

၂/ (ကယက်ရှင်)

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ နာရေးကြော်ငြာကမ်းတယ်ဆိုတော့ မောင့် ထုပ်ရပ်က ကောင်းသေးရဲ့လား”

“အဟဲ”

ဘာမှ ကြာလိုက်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ မောင်က လှည့်ပတ်ချော့သဖြင့် နှင်းဆု ပျော့ရပြန်သည်။ မောင်ကတော့ ထိုသို့သော မောင်ဖြစ်သည်။ အကောင်းပြောရခက်၊ အဆိုးပြောရခက်...။

အရက်တို့ ဘီယာတို့ မောင် မသောက်တတ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ အိုင်းရစ်ကော်ဖီကို အသောက်များလာသည်။ အိုင်းရစ်ကော်ဖီကလည်း ဆိုင်တိုင်းမှာ ရသည်မဟုတ်သဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် အပြင်ထွက်စားသောက်ကြလျှင် အတော်ပင် ဆိုင်ရွေးထိုင်ရသည်။

“မောင်က အရင်တုန်းက ရာရှန်ဒီ သောက်တာပါ။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး...”

“အင်း...ဟုတ်တယ်လေ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အိုင်းရစ်ကော်ဖီကို သောက်တာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ထောင်ကျတာ အိုင်းရစ်ကော်ဖီနဲ့ တူတယ်”

“နားမလည်ရပါလားနော်”

“ဒီလိုလေ...။ အိုင်းရစ်ကော်ဖီမှာက အဟာရလေးမျိုး ပါဝင်တယ်။ ကာဖင်းရယ်၊ သကြားရယ်၊ အဆီရယ်၊ အရက်ရယ်။ အိမ်ထောင်ကျရတာလည်း အိုင်းရစ်ကော်ဖီ သောက်ရသလိုပဲ”

“မောင်ဟာလေ...”

မောင်ကတော့ ရယ်ကျဲကျဲပါပဲ...။

အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် နှစ်ယောက်လုံး တက္ကသိုလ်မှာ ဆက်မလုပ်ဖြစ်ကြတော့ချေ။ နှင်းဆုက မောင့်မိဘများ လက်ဖွဲ့ထားသော အထည်ဆိုင်ကို ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်သည်။ ပညာရေးလောကနှင့် မကင်းလိုသော မောင်က ကျူရှင်ပြသည်။ စကားတတ်သော၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းသော၊ ဥပဓိရုပ်တည်ကြည်သန့်ပြန့်သော မောင်သည် ကျူရှင်လောကမှာလည်း အချိန်တိုအတွင်း တဟုန်တိုး အောင်မြင်သွား၏။ နှင်းဆုတို့ မိသားစုက လက်ဖွဲ့ထားသော မြို့ထဲတိုက်ခန်းတစ်ခုတွင်

သူတို့နေကြသည်။

မောင်ကလည်း အိမ်မှာနေရသည်ကို မရှိ။ ဟမ်းတွေ၊ ဝိုင်းတွေ ဆီသွားလိုက်၊ Section ဝင်လိုက် စသည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ နှင်းဆူ အထည်ဆိုင်မှပြန်လာလျှင် (တစ်ခါတရံမှသာ) မောင့်ကို အေးအေး လူလူအနေအထားဖြင့် တွေ့ရသည်။

“နှင်းဆူကလည်း အိမ်မှာ နားနားနေနေ နေပါ။ ဆိုင်မှာ ဦးဖြူလေးတို့ ရှိလျက်သားနဲ့ ဒီလောက် အပင်ပန်းမခံပါနဲ့”

ဦးဖြူလေးဆိုသည်က အထည်ဆိုင်မှ လူယုံဖြစ်၏။ ကောင်လေး တစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆိုင်ကို အုပ်ချုပ်ပေး သည့် အထည်အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ အရမ်းလိုအပ်မှ နှင်းဆူကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လေ့ရှိသော စိတ်ရှည်ကြိုးစားသူ ဖြစ်သည်။

“ဦးဖြူလေးကို အားကိုးရတာကလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့ မောင်ရယ်။ တိုယ်ကလည်း မျက်နှာတော့ သွားသွားပြရတာပေါ့။ နေပါဦး...။ မောင့် မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မောင်က သူ့လက်ထဲမှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကလေး ထောင်ပြ ခ်။ ‘ဟာသပဒေသာ’စာအုပ်...။

“မောင်ကလည်း တစ်စိတ်ရှိ ဒီဟာသတွေပဲ ဖတ်နေတာပဲ”

“ဟာ...ကျူရှင်ဆရာဆိုတာ ရယ်စရာလည်း ပြောရတယ်ကွ”
နှင်းဆူ မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ။ ပြန်ထွက်လာတော့ မောင်က ဟာသစာအုပ်ဖတ်ပြီး တစ္ဆေရယ်နေတုန်း...။

“ရယ်နေ...ရယ်နေ။ မိန်းမကိုကျတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဒီဟာသလေးကို မောင်ပြောပြလိုက်ရင် နှင်းလည်း ရယ်မှာပဲ”

“ကဲ...ကဲ ပြောပါဦး။ လိုက်ရယ်ရအောင်”

မောင်က စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ရယ်ကာမောကာ ပြော၏။

“သူတို့မွေးထားတဲ့ ကလေးက ဘောလုံးနဲ့ကန်လိုက်တာ အိမ်နီး နားချင်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်မှန် ကွဲသွားလို့တဲ့”

“အင်း”

“အဖေက အလျော်ပေးဖို့ မှန်သွားဝယ်နေတုန်းမှာ အမေက ကလေးကို ဆူတယ်”

“အင်း”

“မင်းအဖေ မှန်သွားဝယ်တာ ပြန်မရောက်မချင်း အဲဒီမှန်ကွဲ နေရာကို မင်းဖင်ပြောင်နဲ့ ပိတ်ထားပေးရမယ်တဲ့”

“ဒါများ...။ သိပ်မရယ်ရပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး။ မပြီးသေးဘူး။ ကလေးက ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ အမေ့ကို ပြန်ပြောတယ်။ သားသား ထမင်းစားချိန်တော့ မေမေဖင်ပြောင်နဲ့ ခဏပိတ် ထားပါနော်တဲ့”

နှင်းဆုလည်း ရယ်ဖြစ်ပါသည်။ တွေးလိုက်၊ မြင်ယောင်လိုက်၊ ထပ်ရယ်မိလိုက်ဖြစ်၏။ မောင်က...

“အဲဒီလို ကလေးမျိုးသာ နှင်း မွေးမိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နှင်းဆု တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“အို...ကလေး မယူပါဘူး”

“ယူရအောင် နှင်းရယ်”

“မယူပါဘူး၊ မလိုချင်ပါဘူး။ မောင်နော်...ကတိမဖျက်နဲ့။ လက်မထပ်ခင် အဲဒီအချက်ကို သေသေချာချာ ညှိနှိုင်းပြီးသား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် နှင်းရယ်”

“ဟုတ်ရင်...ပြီးရော”

“မဟုတ်တော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး နှင်းရဲ့”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ပြီးမှတော့ နှင်းရယ်...။ သားလေး သမီးလေး မိသာစုဘဝလေးနဲ့ နေချင်တာပေါ့”

“မရဘူး မောင်။ ခုမှ အရူးထမနေနဲ့။ နှင်း ဘယ်လိုမှ လက်မခံ ဘူး”

“နှင်းကလည်းကွာ...”

“မရဘူးဆို မရဘူးဘဲ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် မောင် ထထွက်သွား၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ...။ ထမင်းစားတော့မှာ”

ဘာမှပြန်မပြော...။ အပေါ်ထပ်လေသာဆောင်မှာ တက်ငေးနေ
တာ မောင့်ကို နှင်းကလည်း ထမင်းစားမခေါ်၊ မောင်ကလည်း ဆင်း
မက။ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ခွဲကာလမှာ စဖြစ်ရသော ပြဿနာပင်။

သုံးလေးရက်ကြာမှ ပုံမှန် ပြန်ဆက်ဆံဖြစ်၏။ သို့သော် ပြဿနာ
က သေဆုံးမသွား။ သားလေးဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် လက်ဆွဲပြီး
မြှုပ်ပြီးရယ်ရယ် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည့် လင်မယားစုံတွဲများကို
မြင်လျှင် မောင်က အလွန်အားကျသည်။ နှင်းဆုကတော့ မမြင်ချင်
ယောင်ဆောင်သည်။

အလျဉ်းသင့်သည့်အခါတိုင်း မောင်က ကလေးယူရန် တောင်းဆို
သည်။ နှင်းဆုကလည်း ငြင်းမြဲငြင်း၏။ ကြာတော့လည်း နှင်းဆု စိတ်တို
တာသည်။

“ဒီမယ် မောင်”

“ဟင်”

“မောင် ကလေးလိုချင်ရင် ဒီပြင်မိန်းမနဲ့ သွားယူ။ နှင်းနဲ့တော့
သူ့ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“ဘာ”

မောင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

အခန်း(၅)

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးက အေးတိအေးစက် ဖြစ်သွား၏။ မလွဲသာ၍ပြောရသော စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းမှအပ တော်ရုံတန်ရုံ မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်ဖြစ်ကြ။ ထမင်းစားလျှင် တစ်ယောက်တစ်ကွဲ။ အတူလည်း မအိပ်ကြ။ မောင်က အပေါ်ထပ်မှ သူ့စာဖတ်ခန်းမှာပဲ အိပ်သည်။ နှင်းဆုအဖော်ရရန် အိမ်ဖော်နှစ်ဦးက နှင်းဆုနံ့ဘေးအခန်းတွင် လာအိပ်ပေးကြသည်။

အိမ်မှာ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ သူတို့ချင်း ထိုသို့ဖြစ်နေ တော့ အိမ်ဖော်တွေလည်း မျက်နှာမကောင်းကြ။ အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက် မချမ်းသာ ဖြစ်ကြပုံရသည်။ ယခင်က ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော အိမ်ဂေဟာကလေးက တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီးကာစ စစ်တလင်းပြင်လို တင်းမာ ခြောက်သွေ့နေသည်ကိုး...။

မောင်က တစ်ချို့ညတွေမှာ အရက်၊ ဘီယာတစ်ခုခုသောက်လာပုံ ရသည်။ နှင်းဆုအနားကို မကပ်သဖြင့် တပ်အပ်သေချာတော့ မပြောနိုင်။ တစ်ချို့ညတွေမှာဆိုလျှင် ပြန်ပင်မလာ။ အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောခြင်း မရှိ။ သည်လိုကျတော့လည်း နှင်းဆုစိတ်ထဲမှာ မကောင်း။

တစ်နေ့မနက်...လပြည့်နေ့ဖြစ်၍ ကျောင်းအားပြီး စာပြစရာမရှိ

သော်လည်း မောင် မနက်စောစောမှာပင် အပြင်ထွက်သွားသည်။ ယခင်က ဆိုလျှင် ဤလိုနေ့မျိုးမှာ နှစ်ယောက်သား ဘုရားအတူသွားနေကျ...။ ခုတော့...

“ကလင်...ကလင်...ကလင်...”

“အစ်မ...ဖုန်း”

“ဘယ်ကလဲ”

“ဆရာအဖေဆီက...”

နာမည်ကျော် ကျူရှင်ဆရာဖြစ်သော မောင့်ကို အိမ်ဖော်မလေး တွေကလည်း ဆရာဟု ခေါ်ကြသည်။

ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း နှင်းဆု ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“သမီးလား...။ အဖေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...အဖေ”

“ဟိုကောင်ရော...။ ကျောင်းအားရက်ဆိုပြီး အိမ်ရာက မထသေးဘူးလား”

“ထပြီး...မနက်စောစောကပဲ ထွက်သွားတယ်။ အိမ်မှာမရှိဘူး။

ဘယ်သွားဖုန်းလည်း မသိဘူး”

“ဟေ...ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မှာလဲ”

“အဲဒါလည်း ပြောမသွားဘူး”

“ကဲ...ကဲ...သမီးကို မှာလိုက်လည်း ရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...။ မှာခဲ့လေ”

“ဒီနေ့ တို့လင်မယားနဲ့ သမီးဒက်ဒီမာမိတို့ သမီးတို့အိမ်ကို

အာမလို့”

“ရှင်”

နှင်းဆု တစ်ချက်ကြောင်သွားပြီး...

“ဟင်...။ အဖေတို့အဖေတို့ ရန်ကုန်ရောက်နေကြတာလား”

“အေးလေ...။ သုံးရက်တောင် ရှိပြီ။ သမီး မသိဘူးလား။

ဟိုကောင် မပြောဘူးလား”

“ဟိုလေ...သူပြန်လာချိန်ဆို သမီးက အိပ်ပျော်နေပြီ။ မနက် သမီးနိုးရင် သူက မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ...အဲဒါ သမီးတို့ချင်း စကားတောင် ကြာကြာမပြောဖြစ်ကြဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ သမီးတို့ချင်း ရန်များဖြစ်ထားသလား”

“အိုး...မဖြစ်ပါဘူးအဖေ”

“ကဲ...ကဲ ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်။ အဖေတို့လည်း မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နာရေးကြောင့် ရန်ကုန်ကို ဆင်းရတာ။ ရန်ကုန်ရောက် တော့လည်း ကိစ္စတွေကို ရှုပ်နေတာပဲ။ နာရေးအိမ်မှာပဲ တည်းတယ်။ ဒီနေ့ ပြန်တော့မှာ”

“ဪ”

နှင်းဆုစိတ်ထဲမှာ အားနာသွားမိသည်။ ဘူတာမှာလည်း သွား မကြိုဖြစ်ဘူးကိုး...။

“အခု ဖုန်းလှမ်းဆက်တာလည်း ကိစ္စရှိလို့...။ အဲဒါ သမီးတို့အိမ် ကို မလာဖြစ်တော့ဘူးကွယ်။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတော့မယ်။ အဲဒါ...သမီးဒက်ဒီနဲ့ မာမိကို နားလည်အောင် ပြောပြပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့။ ဒါထက်...မောင်နဲ့ကျတော့ ဘယ်လို ဆုံလိုက်ကြတာလဲ”

“ဒီနာရေးကိစ္စကို ဒီကောင် လှမ်းဖုန်းဆက်လို့ပဲ အဖေတို့ သိရတာပဲ။ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားတာ”

“ဪ”

“ကဲ...ကဲ သမီးရေ...ဒါပဲနော်။ သမီးဒက်ဒီနဲ့ မာမိကို နှုတ်ဆက် သွားတယ်လို့ ပြောထားပေးပါ။ သူ့ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းဆက်သေးတယ်လို့၊ ဖုန်းပိတ်ထားလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ...

“အစ်မ...။ ဒက်ဒီကြီး မာမိကြီးတို့ လာတယ်”

“အေး...အေး”

ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့ ရောက်လာသည်။ ဖုန်းပြောနေသဖြင့် ကားသံကို
ကြားလိုက်မိ။ အစမှ ပြန်ရှင်းပြရသည်။ ဒက်ဒီက မေးသည်။

“ဒါထက် မောင်သစ်မင်းကကော...”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ ဓာတ်ပြားဟောင်းကို ဖွင့်ပြီး ရှင်းပြ
ပြန်သည်။ ဒက်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြီး စီးကရက်ဖွာနေသည်။ မာမိက...

“သမီး”

“ရှင်”

“မာမိတို့ မြေးဘယ်တော့ချီရမှာလဲ”

“အာ...မာမိကလဲ”

“မာမိက မလဲနဲ့။ ဒက်ဒီနဲ့မာမိတင် မဟုတ်ဘူး။ မောင်သစ်မင်း
မိဘတွေကလည်း မြေးချီချင်နေပြီတဲ့”

နှင်းဆု ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့က တစ်နာရီခန့်
အကြာမှာ ပြန်သွားသည်။ တော်ပါသေး၏။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ မောင်ပြန်
ရောက်လာသည်။ နှင်းဆုကို ကြည့်လည်းမကြည့်၊ စကားလည်းမပြော။
သူ့ဘာသာ အပေါ်ထပ်သို့ တန်းတက်သွားသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ယူကာ
အောက်ဆင်းလာပြီး အိမ်ပြင် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာမှလည်း မှာမသွား
ပြန်။ နှင်းဆု သက်ပြင်းချမိ၏။ ခေါင်းထဲမှာ ငြီးငြီးစိစိဖြစ်လာသဖြင့်
အိပ်ယာထဲ ဝင်လှဲနေလိုက်သည်။ ဘယ်လောက်မှတောင် မလှဲရသေး...

“အစ်မ ဧည့်သည်လာတယ်”

“ဘယ်သူ့ဧည့်သည်လဲ”

“ဆရာ့ကိုရော အစ်မကိုရော မေးတယ်။ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

နှင်းဆု ဧည့်ခန်းကို ထွက်ကြည့်ပြီး ဧည့်သည်တွေ့တော့ ဖျော်
သွားသည်။ ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ဟယ်...ဝတ်ရည်”

ဝတ်ရည်ဖြူ ဖြစ်၏။ နယ်မှာ တာဝန်ကျနေသည်။ ရန်ကုန်သို့

ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။

“ငါ...ခွင့်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ခဏဆင်းလာတာ။ တစ်ပတ်ပဲ အချိန် ရတယ်”

“အေး...။ နင့်ကို ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ်။ ဆိုင်ကျမှ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောတာပေါ့”

လူရှင်းသောဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ထိုင်ပြော ကြသည်။ နောက်ဆုံးဆိုက်ရောက်သွားသည်ကတော့ မောင်နှင့်နှင်းဆုတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး နောက်ဆုံးအခြေအနေအကြောင်း...။ ဝတ်ရည်က...

“နင်...မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း မမှားဘူးဟ”

“နင့်အမြင်ကလည်းဟာ...”

“နင်...ကိုသစ်မင်းကြီးကို ပြောလိုက်တဲ့စကားကတော့ တော် တော်ဆိုးတယ်ဟ။ မပြောသင့်ဘူး”

“ငါလည်း စိတ်တိုတိုနဲ့ စကားကို အပြတ်ပြောလိုက်တာ”

“မကောင်းဘူး။ တကယ်တမ်း ဟိုက အဲဒီလိုလုပ်ရင် ရှုပ်ကုန် မယ်။ သူက စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်လေနေတယ်။ သူ့ဘေးမှာကလည်း မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။ နင့်ကို ရွဲချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သား သမီးလိုချင်တဲ့ဇောနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နင့်ကြော်ငြာချက်အတိုင်း သူလုပ်လိုက်ရင် ခက်ကုန်ဦးမယ်။ အကုန်လုံးလည်း မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ကုန်မယ်”

နှင်းဆု ဘာမှပြောချင်စိတ် မရှိတော့။ ဇနီးမယားရှိမှန်းသိလျက် နှင့် သူ့ဘေးမှာဝိုင်းနေသည့် မိန်းကလေးများရှိကြောင်း ကိုယ်လည်း သိပါသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း စကားကုန်ပြောလိုက်ပြီးပြီ။ နောက်ပြီး ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး သားမွေးရမည့် ဒုက္ခကြီးကို မခံနိုင်။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားကြည့်၍မရ။ ဝတ်ရည်ပြောသလို မောင့်ဘက်က အကောင်အထည်ဖော်လာလိုက်လျှင်...။ ဘုရား...ဘုရား...။

ဝတ်ရည်က မျက်စိမျက်နှာပျက်လာသော နှင်းဆုကို အကဲခတ် သလိုကြည့်ရင်း...

“ငါတစ်ခုပြောမယ်”

“ငါ...သားမွေးရမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကလွဲရင် ကျန်တာအကုန်ပြော”

“လောလောဆယ်တော့ ကိုသစ်မင်းကြီးရဲ့ ခြေလှမ်းကို စောင့်ကြည့်ထား”

“အာ...မလွယ်ဘူးဟာ။ သူ့နားကို ပြန်ပေါက်သွားမှာပဲ။ ဘယ်ရမလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...။ လက်ရှိ နင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်သုံးရမယ်။ ပြီးတော့လည်း နင်က သူ့ကို ဝှက်ပြီး ဆက်ဆံရမယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို မသိစေနဲ့”

“အလွတ်စုံထောက် ငှားရမှာလား”

“ဟင့်အင်း...။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငှားရမယ်။ နင့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးအဖြစ်။ ခိုင်းရမှာကတော့ ကိုသစ်မင်းကြီးကို ဆွဲကပ်လေ့လာဖို့ပဲ။ ငယ်ငယ်ချောချောကောင်မလေးဖြစ်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“အဲဒီမှာ နင့်လူကြီး ကိုသစ်မင်းရဲ့အနေအထားကို ပိုပြီး အကဲခတ်နိုင်မယ်။ ရဲရင့်ပါးနပ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ကိုသစ်မင်းကို သူ့ဘာသာ အကဲခတ်လေ့လာပြီး နင့်ဆီကို အဆက်မပြတ် ဆတင်းပို့နိုင်ရမယ်”

“အဲဒီလို မိန်းမပျိုလေးမျိုးကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်မှာလဲ”

“ငါ့မှာ ဒေါ်သိတာထွန်းဆိုတဲ့ အသိတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကို အကူအညီတောင်းရင် ဖြစ်မယ်လို့ ငါမြင်ထားတယ်။ စိတ်မပူနဲ့။ ငါ နယ်မပြန်ခင် အဲဒီကိစ္စကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးသွားမယ်”

“အေးဟာ...။ နင်ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ ကြည့်လုပ်ပါစော့”

ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကြတော့ မွန်းတည့်ကောင်းကင်မှာ အပြာဆောင်တိမ်ကွဲတွေ ဝဲလို့...လွင့်လို့...။

အခန်း(၆)

“မမရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ ဝတ်မှုန်ရယ်...။ ဝတ်မှုန် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကိုလည်း သိရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်...”

ဝတ်မှုန်က တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် မမရဲ့။ ဒါလေးများ မခက်ပါဘူး”

“အေးကွယ်...ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒါနဲ့ မမက ဝတ်မှုန်ကို လစာ ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ”

“လစာသဘော တွက်လို့တော့ မရဘူးထင်တယ် မမရယ်။ ကိစ္စက ဘယ်လောက်ကြာမယ်မှန်း ပြောလို့မရတာ”

“ဒါဆို ဝတ်မှုန်ရဲ့သဘောက”

“ပုတ်ပြတ်သဘောနဲ့ပဲ ယူပါ့မယ်”

“အဲ့ဒီလို ပုတ်ပြတ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လောက် မမက ထုတ် ရမှာလဲ”

“အဲဒါကိုလည်း လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှ ပေးပါ။ မအောင်မြင်ရင် ဝတ်မှုန် မယူပါဘူး”

“ဟောတော့...”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ဝတ်မှုန်။ ပြောပါ”

“အသေးသုံးတော့ ထုတ်ပေးထား မမ။ သူ့နောက်ကို လိုက်ရမယ်။ သူထိုင်တဲ့ဆိုင်မျိုးမှာ မိန်းကလေးနဲ့ သင့်တော်ရင် လိုက်ထိုင်ရမယ်။ တစ်ချို့ အကွက်တွေ ဆင်ရမယ်။ အဲဒါတွေအတွက်တော့ ကြိုငွေ နည်းနည်းလိုလိမ့်မယ်”

“အေးပေါ့။ ပေးရမှာပေါ့။ ရပါတယ်”

“နောက်ပြီး မမအမျိုးသားရဲ့ စာသင်ကျောင်း၊ သွားတတ်လာ ဘတ်တဲ့နေရာ၊ ထိုင်တတ်တဲ့ဆိုင်၊ အရေးကြီးဆုံးက...သူ့ခါတ်ပုံ၊ စတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ ဘယ်သူမှန်း ကျွန်မ ရိပ်မိနေဖို့”

“ဟုတ်ပြီ”

နှင်းဆုနှင့် ဝတ်မှုန်တို့ ခဏ ခေါင်းချင်းထပ်ဆိုင်ကြ၏။ လက်စ သပ်ရောက်စွများကို လက်စသပ်ကြသည်။ ထို့နောက် ထိုင်နေရာမှ ထကြသည်။ နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်း လူချင်းခွဲရန် ပြင်ကြသည်။

နှင်းဆုက...

“ဝတ်မှုန် ကံကောင်းပါစေ”

ဝတ်မှုန်ကလည်း အပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် တုန်ပြန်သည်။

“ဝတ်မှုန်ရဲ့ ကံကောင်းခြင်းဟာ မမအတွက် ဖြစ်ပါစေ”

အ ပို င် : (၂)

အခန်း(၇)

ဤအချိန်များအတွင်း ဇော်လွင်ဦးရောက်လာသဖြင့် သစ်မင်းလူ
အတွက် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရလေသည်။ ဇော်လွင်ဦးဆိုသည်
က သူနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆိုးဖော် ဆိုးဖက်၊ တေဖော် တေဖက်။
ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးခဲ့ကြသနည်းဆိုရင်...

တစ်ခါက ဇော်လွင်ဦးတို့အိမ်မှာ အလှူလုပ်သည်။ ဘာကျွေး
ရမည်နည်းဟု သူတို့မိသားစုဝင်တွေ အချင်းချင်းအငြင်းပွားနေချိန်မှာ
သစ်မင်းလူက ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဇော်လွင်ဦးက...

“ဟာကွာ...။ အလှူလုပ်မယ့်အရေးကို ဒန်ပေါက်ကျွေးချင်တဲ့ လူနဲ့ ထမင်းကျွေးချင်တဲ့ လူနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးချင်တဲ့လူနဲ့”

“မင်းက ဘယ်ဘက်ကလဲ”

“ငါတစ်ယောက်တည်းက တစ်ဂိုဏ်း”

“မင်းက ဘာကျွေးချင်လို့လဲ”

“ငါက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ”

“ဟ...ဒါလည်း ကောင်းသားပဲ”

ကျန်သောမိသားစုဝင်များက ကန့်ကွက်ကြသည်။

“ဘာကောင်းတာလဲ...ဘာကောင်းတာလဲ”

သူကလည်း အညံ့မခံပါချေ။

“အမယ်...ဒါဖြင့်ပြောလေ။ ဘာမကောင်းတာလဲ၊ ဘာမကောင်းတာလဲ”

“ဟဲ့...အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက လူတိုင်းနဲ့ မတည့်ဘူးဟဲ့၊ တက်စာ”

“ဒန်ပေါက်ကျတော့ကော အိတယ်။ တက်စာမဖြစ်ဘူးလား”

ကျန်သူများက အရေးဆိုကြပြန်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ထမင်းပဲ ကျွေးပါလို့”

“ထမင်းက အကောင်းဆုံးပဲဟာ”

ဇော်လွင်ဦးက သူ့ကို အားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်သည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်မှတော့လည်း သူငယ်ချင်းကောင်းပဲ ဖြစ်လိုက်တော့မည်ဆိုသော အတွေးနှင့် သူက...

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနဲ့ မတည့်ဘူးဆိုတဲ့သူတွေက အမှန်တော့ အုန်းနို့နဲ့ မတည့်ကြတာပါ”

“ဟဲ့...အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အုန်းနို့မပါဘဲ ချက်လို့ရတယ်လေ”

“အုန်းနို့မပါဘဲ ဘယ်လိုလုပ် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဖြစ်မလဲဟဲ့”

“ဪ...ရပါတယ်ဆို။ အုန်းနို့နဲ့ သင်းနေရမယ်။ အုန်းနို့

ခေါက်ဆွဲအရသာ အပြည့်အဝပါနေရမယ်။ ဒါကိုစားလို့ ဘာဥပါဒ်မှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုချက်မှာလဲ”

“ဟဲ...ဟဲ...။ ဒါကတော့ လှိုဏ်ဂျက်ချက်လေ”

“သစ်မင်းရယ်...နင့်ဟာက သေချာရဲ့လား”

“ကျွန်တော် မသေချာဘဲ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ”

သူ့စကားကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ဇေဝေဝါဖြစ်သွားကြသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သစ်မင်းလူဆိုသော သကောင့်သားက အတော်နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ကိုယ်ခွဲဟုဖြစ်နေသော ကိစ္စများကို သူပြန်မေးရတာတွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဇော်လွင်ဦးက တစ်စခန်း အတော့၏။

“ကဲ...ဒါဆိုရင်တော့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပဲ ကျွေးတော့မယ်”

ဇော်လွင်ဦးမှာက အဖေမရှိတော့။ အမေ အစ်မများနှင့် ညီမ သာ ရှိတော့သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးတည်းမို့ အားလုံးက အလိုလိုက် ကြသည်။ ယခု သူက စစ်ကူအဖြစ်ရောက်သွားတော့...

“အင်းလေ...ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူနော်”

“အို...ဒါကတော့ စိတ်ချစမ်းပါ”

ထိုသို့ဖြင့် ထိုအလှူပွဲမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကိုပဲ ကျွေးဖြစ်သွားသည်။ အသု ဧည့်သည်အပေါင်းကလည်း မြိန်ရေရှက်ရေ ရှိကြပါသည်။ အဖေအရသာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟုပင် သုံးကျားသွားကြသေးသည်။ ဇော်လွင်ဦး ဧည့် မိသားစုလည်း ဘဝင်ကျသွားသည်။ အလှူပြီးကာမှ ဇော်လွင်ဦး၏ အစ်မက လာမေးသည်။

“ဟဲ့...နင်တို့ ဘယ်လိုချက်တာလဲ”

“ဟ...မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး ချက်တာပေါ့”

“ဒါမဟုတ်ဘူးလေ...။ အုန်းနို့မပါဘဲ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို ဘယ်လို ချက်တာလဲ”

ဇော်လွင်ဦးက သစ္စာရှိပါ၏။ ပြန်မဖြေချေ။

“အဲဒီနည်းကို ပြန်မပြောရဘူးလို့ သစ်မင်းက ငါ့ကိုမှာထားတယ်”

အစ်မတော်က စိတ်ကောက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်မင်းလူကပဲ ကြားဝင်ပြီး...

“ကဲ...ကဲ သိပ်သိချင်ရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါ”

“ဒါဖြင့်...ပြော”

“ခွေးသေးပန်းရွက်ရဲ့ သတ္တုရည်နဲ့ ချက်တာ”

“ဘာ...ဘာရွက်”

“ခွေးသေးပန်းရွက်”

“အံ့မယ်လေးတော်”

မလှမ်းမကမ်းမှ စောင်းပါးရိပ်ခြေ နားထောင်နေသော ဇော်လွင်ဦးအမေက လက်ထဲမှ ပုတီးလွှတ်ချပြီး တက်သလိုချက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် မနည်းနာနှပ်ယူရသည်။ အစ်မတော်က...

“နင်တို့ အမှန်ကို ပြောစမ်းပါ”

“အမှန်ကို ပြောနေတာ”

“အောင်မယ်လေးတော်”

အစ်မတော်ကပါ တက်မလိုချက်မလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူနှင့် ဇော်လွင်ဦးတို့ ပျာယာခတ်ရပြန်သည်။ ဤအကြောင်းကို ညဉ့်သည်များ မသိအောင် ဖုံးအုပ်ထားရန် အထပ်ထပ်မှာရသည်။

“နင်တို့ကလည်း လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“အာ...ကျွန်တော်တို့ကလည်း ချက်ကတည်းက ကိုယ့်အိမ်က လူတွေကိုတောင် အသိခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အခုမှ မေးလွန်းလို့ ပြောပြတာ”

သူနှင့် ဇော်လွင်ဦးတို့က ထိုသို့ပင် ဆိုးခဲ့တေခဲ့သူများ ဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းမှ ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဇော်လွင်ဦးက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်

သွားသည်။ ယခု မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်ပြီး သူနှင့် အတွဲမိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇော်လွင်ဦးက ရည်းစားများသည်။ သစ်မင်းလူအနေနှင့် မထောက်ခံချင်သော်လည်း မကန့်ကွက်ပါ။ အန္တရာယ်မရှိလောက်အောင် အပျော်ရည်းစားထားရုံမျှ ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အမေ၊ အစ်မ၊ နှမများအကြားတွင် မိန်းမလျာဖြစ်သွားခြင်းကို ကျေနပ်၍ကတစ်ကြောင်း တို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

နို့မို့ဆို မိန်းမလျာနှင့်တွဲသူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုပင် ဘေးလူတွေက အမြင်တစ်မျိုး လွဲနိုင်သည်။

ယခုလည်း...အများသုံးဆက်သွယ်ရေးဖုန်းမှ အော်ပရေတာ ကောင်မလေးကို ရိုထေ့ထေ့လုပ်နေသည်။ ရိုင်းပြဇော်ကားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ညောသားပါပါနှင့် ကောင်မလေးအနေခက်အောင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးရှေ့ ဖုန်းမှာ ဟန်ပါပါနှင့်ထိုင်ပြီး ဖုန်းပြောနေသည်။ (အမှန်တော့ ဟိုဘက်မှ သူနှင့်ဖုန်းပြောသူ မရှိ)

“အေး...ဟုတ်တယ်။ မင်းက မျက်မှန်ကလေးနဲ့ အရမ်းလှ ထားကိုး ကလေးရဲ့”

ဖုန်းသာ ပြောနေသည်။ သူ့မျက်လုံးက အော်ပရေတာ ကောင်မလေးဆီ ရောက်နေသဖြင့် ကောင်မလေးက သူ့မျက်မှန်ကို ပြန်ဖြုတ်ရမလို ဆက်တပ်ထားရမလို ဖြစ်နေသည်။

“ဪ...ကလေးရယ်”
“ ”

ကောင်မလေးက မျက်နှာလွဲသွားသည်။

“ကလေးကို မြင်ကတည်းက ကိုယ်လေ... အိပ်လို့လည်း မပျော်ဘူး။ စားလို့လည်း မဝင်ဘူး”
“ ”

“အဲဒီလိုဝတ်ပါ ကလေးရဲ့။ ကလေးရဲ့ အသားအရေက အဝါ ဆောင်လေးဝတ်ရင် သိပ်လှတယ်”

စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်မှုကြီးစွာနှင့် မျက်မှန်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သော ကောင်မလေးက သူဝတ်ထားသော အဝါရောင်ကိုတော့ ချွတ် ပစ်၍ မရချေ။ အောင့်အည်းသည်းခံနေရသည်။

“ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို စိမ်းကားချင်နေတာလည်း ကလေး ရယ်”

“ ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေး ကိုယ့်ကို တစ်နေ့မှာ နားလည်လာမှာပါ”

“ ”

“သေချာတာပေါ့ကွယ်...။ ကလေးလည်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စား နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတာပေါ့။ ဟဲ...ဟဲ”

“ ”

ကောင်မလေးက ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်ပြီး ဇော်လွင်ဦးကို မလိုလား ဟန်ပြု၏။ ဒါကိုကျတော့ ဇော်လွင်ဦးက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သည်။ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဆက်ပြောနေသည်။

“ချစ်မိပြီဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ ကလေးရယ်။ ဟဲ...ဟဲ”

ကောင်မလေးက စားပွဲကို ပေတံလေးနှင့် ခေါက်ပြီး...

“ဟို...ဦးလေးကြီး။ နောက်မှာ...ပြောမယ့်သူတွေ တန်းစီနေပြီ။ အဆုံးသတ်ပါတော့”

ထိုအခါကျမှ ဇော်လွင်ဦးက နောက်လှည့်ကြည့်၏။ သူ့ကို စောင့်နေသောသူများနှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူများကို နသားပါးယား မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

“အေးပါကွယ်...အေးပါ...။ ကလေးရဲ့စကားကို ကိုယ် နား ထောင်ပါ့မယ်”

“ ”

“ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် ကလေး။ ဒါပေါ့ကွယ်...။ မေတ္တာ မှန်တို့ရဲ့ ခရီးလမ်းဟာ မဖြောင့်တန်းဘူး မဟုတ်လား”

“ ”

“အေး...အေး။ ကိုယ်သွားတော့မယ်နော် ကလေး။ နောက်နေ့
လည်း ဖုန်းလာဆက်ဦးမယ်”

“ ”

ဇော်လွင်ဦး ထိုင်ရာမှထပြီး ဖုန်းဖိုးရှင်းရန်ပြင်သည်။

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ ကလေး...။ အဲ...ဟိုလေ။ ဘယ်
လောက်ကျသလဲခင်ဗျ”

ဖုန်းဖိုးရှင်းပြီး သူ ပြန်ထွက်လာတော့မှ သစ်မင်းလူက...

“မင်း...တော်တော်ဘူးကျတဲ့ ကောင်ပဲ”

“ခွက်ကျတာထက်စာရင် ဘူးကျတာက တော်ပါသေးတယ်ကွာ။
ကောင်မလေးက မဆိုးပါဘူးကွာ။ မင်းကကော သဘောမကျဘူးလား”

“ငါ စာပြပေးနေရတဲ့ တပည့်မလေးတွေအရွယ်ပဲ ရှိပါသေး
တယ်”

“ဪ...။ မတိမ်းမယိမ်းဆိုရင်ကော”

“ဟေ့ကောင်...။ ငါ့မှာ မိန်းမနဲ့ကွ”

“မင်းက တော်တော်ရိုးတဲ့ကောင်ပဲကိုးကွ”

နှစ်ယောက်သား Beer Station တစ်ခုထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။
ဇော်လွင်ဦးက...

“မင်းက ဘီယာပဲလား။ ငါကတော့ အပြင်းပဲသောက်မယ်”

“လုပ်လေ...။ ငါလည်း အပြင်းပေါ့”

“အံ့မာ...တယ်ဟုတ်ပါလား”

Black Cat တစ်ပြားနှင့် အမြည်းတစ်ချို့ မှာလိုက်သည်။

“ချီးယားစ်”

ပထမဆုံးခွက်ကို မော့အပြီးမှာ ဇော်လွင်ဦးက...

“မင်းက အရင်က သောက်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုတုပြီး လိုက်
သောက်နဲ့နော်။ ငါက သဘောသား။ ငါ့ရေချိန်ကို ငါသိတယ်”

“အရက်ရေချိန်လွန်တာထက် အချစ်ရေချိန်လွန်တာ ပိုဆိုးတယ်

”

“ဟား ဟား...။ မင်းက ငါ့ကို ရိုနေတာကိုး”

“မင်းကို ရိတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြောတာပါ”

“မင်းမိန်းမကို မင်းက ရေချိန်လွန်တဲ့အထိ ချစ်မိလို့လား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် မယားကြောက်ကြီး ဖြစ်နေပြီလား”

“မကြောက်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နိုင်လည်းမနိုင်ဘူး”

“မင်း မင်္ဂလာဆောင်တဲ့သတင်းကို ငါကြားတယ်ကွ။ အဲဒီတုန်းက ငါ စင်္ကာပူရောက်နေတာ”

အရက်ရှိန်လေးကလည်း ရှိနေသဖြင့် စကားတွေ သွက်လာကြသည်။ သစ်မင်းလူက ဇော်လွင်ဦးကို ပြုံးကြည့်ပြီး...

“မင်းကော ဒီလိုပဲ ရည်းစားတွေ လျှောက်ထားနေတော့မှာလား။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မိန်းမ မယူတော့ဘူးလား”

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးကွ။ အခြေအနေအရပေါ့”

“မိန်းမက မယူရင်လည်း ကောင်းတာပါပဲကွ။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ လမ်းဘေးကအိမ်သာလိုပါပဲ။ သိပ်မထူးပါဘူး”

“ဘာလဲကွ။ မင်းစကားက”

“လမ်းဘေးအိမ်သာတွေမှာ ဝင်ပေါက်က အဓိကကျတယ်လေကွ။ လူတစ်ယောက် စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး ပိုက်ဆံကောက်တယ်။ ထွက်ပေါက်က နည်းနည်းမျက်နှာငယ်တယ်။ သိပ်ဂရုစိုက် မခံရဘူး။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားတွေလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲလေ”

သစ်မင်းလူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားကို ရပ်ထား၏။ ဇော်လွင်ဦးက တဟားဟားရယ်သည်။ သူ့အရယ်ရပ်မှ သစ်မင်းလူက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဝင်ပေါက်ကတော့ တခမ်းတနား၊ ထွက်ပေါက်က မသားနားဘူး”

ဇော်လွင်ဦး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ လေးနက်သောလေသံ

ဖြင့် မေးသည်။

“မင်း အိမ်ထောင်ရေးအခက်အခဲများ ကြုံနေသလား”

သစ်မင်းလူက ခေါင်းညိတ်သည်။ စိတ်အားလျော့သောလေသံဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန်အစအဆုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံးမှာ ဇော်လွင်ဦးက ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ သစ်မင်းလူ၏ စကားအဆုံးမှာလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောသေး။ အတန်ကြာမှ...

“မင်းက ကလေးမယူဘူးဆိုတဲ့ကတိ ရှိထားခဲ့တာကိုး”

“အေး...။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်း...ခုချိန်မှာ သွားပြောလို့ မရတော့ဘူးလေ”

“ဘာဆိုလဲ...။ ငါက ကလေးကို ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ကို ယူတာ။ သူကလည်း ကလေးကိုယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါ့ကိုယူတာ။ သူ့ကိုးချင်းယူတာပဲ။ အခု ငါက သားဖြစ်ဖြစ် သမီးဖြစ်ဖြစ် မွေးခိုင်းတာ”

“မင်း...အဲဒီလိုပြောလို့လည်း ဘာမှမထူးတော့ဘူး။ မင်းက စကားကျွံထားခဲ့ပြီကိုး”

“စကားအရင်က ကျွံတယ်ထားပါဦး။ တရားအရ သူက လွန်တယ်”

ဇော်လွင်ဦး...တစ်ချက်ငိုငံစဉ်းစားပြီးမှ...

“အင်း...အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ သစ်မင်းလူ၏မျက်နှာမှာ ရှင်းလင်းလျှို့ဝှက်သော ဝေဒနာခံစားနေရမှု တွေ့ရ၍ ဇော်လွင်ဦးက...

“အေးကွာ...။ မင်းတို့ရဲ့ပြဿနာကလည်း ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ ချုပ်သွားတာပါ။ ဒါ့ထက် ရှေ့ဆက်ပြီး မင်း ဘာလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားသေးသလား ဒီပြဿနာကို မေးတာ”

သစ်မင်းလူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချ၏။

“မပြောတတ်သေးဘူး”

“မင်းကလည်း ကလေးကို အရမ်းလိုချင်တာပဲလား”

“ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးတွေကို သိပ်ချစ်တာ။ ကလေး
တွေနဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်ဝင်စားတာ မင်းလည်း သိသားပဲ”

“အေး...အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒါဆိုရင်လည်းကွာ...သူပြော
သလိုပဲ လုပ်လိုက်ပါလား”

“ဘာလဲ”

“ငါ ပြောမထွက်ဘူး။ ဟို... သူ နောက်ဆုံးပြောလိုက်တဲ့
အတိုင်း...”

စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

အခန်း(၈)

နာမည်ကျော်ကျူရှင်ဆရာရဲ့ သင်တန်းကျောင်းဟု မပြောရ၊
ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ကျပ်ညပ်စည်ကားနေလေသည်။ ဝတ်မှုန်
ထက်သွားရာ လှေကားတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာလည်း ကျောင်းသား
ကျောင်းသူတွေ မှတ်စုမှတ်ရာများကိုင်ကာ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ကို
ကျော်လွှားဖြတ်သန်းပြီး သင်တန်းခန်းမဆီ ရောက်အောင် မနည်းသွား
ရပါ။

သင်တန်းခန်းမရှေ့မှာ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်က သူမနှင့်
ဇွယ်တူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်...။ လှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း
ကြည်လင်သန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ စာရေးမဟု အတတ်သိလိုက်
သည်။ သူမကို ဤကျောင်းမှ သင်တန်းသူမဟုတ်မှန်း ဝိုင်းစားမိပုံရသော
ဆိုစာရေးမကလည်း အပြုံးချိုချိုဖြင့်...

“မင်္ဂလာပါရှင်။ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”
ဝတ်မှုန်က လင်းလင်းဝင်းဝင်း ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ခဏနော်”

တခြားစာရေးမတစ်ယောက်က...

“ထိုင်လေ...။ ထိုင်ပါ”

စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်း၏။ ဝတ်မှုန် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့

တစ်ယောက်က...

“သင်တန်းအပ်မလို့လား။ Section တွေအားလုံး လူပြည့်နေပြီ။ အရံတောင် မရတော့ဘူး”

အရံဆိုသည်က ခုံနံပါတ်မရှိဘဲ လာတက်ရသော ကျောင်းသားများကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ဝတ်မှုန်က ချစ်စဖွယ်အပြုံးဖြင့်ပဲ...

“ဟိုလေ...ဒီဆရာက စာသင်ကောင်းတယ်။ အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုလို့ ခဏလာလေ့လာတာပါ။ ကျွန်မကလည်း ဆရာမတစ်ယောက်ပါပဲ။ အဲဒါလေ...ဒီနားကပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ကြည့်လို့ ရမလားဟင်”

သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်တန်းချိန်က မိနစ် ၂၀လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီ Section ပြီးရင် ဆရာက တခြားကျူရှင်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို ပြေးရဦးမှာ”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ရသလောက်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ လေ့လာတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောပြီး စတိတ်ပေါ်လှမ်းကြည့်တော့ သစ်မင်းလူက ဟောလို့ ပြောလို့ ကောင်းတုန်း...။ သင်ပြလို့ ကောင်းတုန်း...။

မမနှင်းဆု စိတ်မချဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်သင့်ပါသည်။ သစ်မင်းလူဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အတော်ကြည့်ကောင်းသော လူဖြစ်သည်။ ဆွဲဆောင်မှု အတော်ရှိသည်။ စကားအပြောအဆိုလည်း ပညာသား ပါလေသည်။

“နေပါဦး။ မင်းတို့ကို ငါမေးဦးမယ်။ လူတစ်ယောက်...မြေမျိုပြီး သေတယ် ဆိုပါစို့။ အဲဒီအချက်ပေါ်မှာ လူတွေ ဝမ်းသာကြမလား။ ဝမ်းနည်းကြမလား”

“ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

“ဝမ်းတောင် သာဦးမယ်”

ဖြေဆိုသံတွေ အပြိုင်ထွက်လာသည်။ သစ်မင်းလူက ပြုံး၏။ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်၏။ သူငယ်တော်အကနှင့် တူသွားမည်စိုး၍

ထက်ညှိုးနှစ်ချောင်း မထောင်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ မိုက်ကိုင်ထားသော ထက်တစ်ဘက်က မအားသဖြင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်း ထောင်ခြင်း ထည်း မဟုတ်ပါ။ သူက တစ်ချက်တည်းသိလို၍ ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ထပ်မေးမယ်။ တစ်ခွန်းဖြေ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝမ်းမနည်းဘူးပေါ့”

“ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

အားလုံးက သံပြိုင်ဖြေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာလို့ ဝမ်းမနည်းတာလဲ”

“မြေမျိုတယ်ဆိုတာ သူ မကောင်းလို့ပေါ့”

“သူ မဟုတ်တာလုပ်လို့”

“သူ မိဘကို ဖော်ကားလို့”

ဖြေသံတွေမျိုးစုံ ထွက်လာပြန်သည်။ သစ်မင်းလူက...

“ဘယ်သူမှ ဝမ်းမနည်းဘူးလား”

“ဝမ်းမနည်းဘူး”

“သေချာလား”

ကျောင်းသားတွေ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ...

“သေချာပါတယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်”

“အဟုတ်နော်”

“အဟုတ်”

ထိုသို့ ဖြေနေရင်းကပင် အချို့ကျောင်းသားတွေက ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာကြသည်။ (မှတ်ချက်-ကျောင်းသားဟုရေးသည့်အထဲတွင် ကျောင်း သူလည်း အကျုံးဝင်သည်) သူတို့ဆရာမှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်တော့ ချီနေပြီ ဆိုတာကို ရိပ်မိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆရာဆက်ပြောမည့် စကားကို ထည်း မျှော်လင့်နေကြသည်။

သစ်မင်းလူက...

“မဟုတ်ဘူးကွ။ ဝမ်းနည်းတဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အသေ အချာကို ရှိတယ်”

စာသင်သားတွေ ဦးနှောက်စားသွားကြသည်။ ခေါင်းကုတ် သူကုတ်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်သူကြုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမှာ ဘော့ပင်တပ်ပြီး စဉ်းစားသူစဉ်းစား၊ ခေတ္တတော့ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

သစ်မင်းလူက...

“ကဲ...မင်းတို့ မသိဘူးဆိုရင် ငါပြောရမှာလား”

“ပြော”

“ပြောပါ ဆရာ”

ရွတ်နှောက်နှောက်ကျောင်းသားတစ်ချို့က...

“သိရင်လည်း ပြောပါလား...လို့။ သွား...။ လူဆိုး”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ သစ်မင်းလူကလည်း ရယ်သည်။ အခန်းပြင်မှ ကြည့်နေသော ဝတ်မှုန်လည်း ရယ်မိသည်။ အရယ်ဆုံးမှ သစ်မင်းလူက...

“ဝမ်းနည်းတဲ့လူ ရှိတာပေါ့ကွ။ သုဘရာဇာ”

“ဟင်”

“သူက ...မြေမှ မမြှုပ်လိုက်ရဲ့ပဲကွာ”

“ဪ”

သဘောကျပြီး ရယ်သံမောသံတွေ ညံသွားသည်။

“အဲဒီလိုသာ မြေမျိုသူတွေများလာရင် သူ့ဝင်ငွေကို ထိခိုက်နိုင် တယ်လေ”

ခန်းမတစ်ခုလုံး ညံသွားသည်အထိ အုတ်အုတ်သည်းသည်း ရယ်ကြသည်။ ရယ်သံတွေ ဆုံးသွားတော့မှ သစ်မင်းလူက မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒီနေရာမှာ မင်းတို့ကို ဆရာပြောချင်တာက ဘာကိုမှ တရား သေ မတွေ့နဲ့။ တစ်ဘက်မှာရှိနိုင်သေးတဲ့ အချက်ကို သေသေချာချာ

ဦးစား။ အမှားမရှိဘူး”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

စာသင်သားများက နှစ်ဦးကလေးက လက်ခတ်ထတီးကြတော့သည်။
သစ်မင်းလူ၏ သင်ကြားပုံကို ဝတ်မှုန်လည်း သဘောတွေ့မိ၏။ ဒါကြောင့်
ဇနီး နာမည်ကြီးတာကိုးဟု တစ်ဆက်တည်း တွေးမိသည်။

“ကဲ...ကဲ သင်ခန်းစာဆီ ဆက်သွားကြမယ်။ သင်စရာတွေက
ကျွန်သေးတယ်။ စက်ရုပ်ကြီးက ပျံတုန်း”

ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ တက်တက်ကြွကြွပင် စာဆက်သင်ကြ၏။
သစ်မင်းလူက အင်အားစာဆရာဖြစ်သည်။ စာအသင်အပြု ရှင်းလင်းတိကျ
ထွန်းလှပါသည်။

သိချင်သဖြင့် ဝတ်မှုန်က စာရေးမများဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်
သည်။

“စက်ရုပ်ကြီးက ပျံတုန်းဆိုတာ သင်ခန်းစာထဲကပဲလား”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ရယ်သည်။ ရှင်းပြသည်။

“ပုံပြင်ထဲကပါ”

“ပုံပြင်ထဲက...။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...။ ဆရာ အစကတည်းက သူတို့ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်
ပြောပြထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ့်တကယ်ကျတော့ မပျံနိုင်ဘူး။ စက်ရုပ်ရဲ့အင်အားစိတ်
အပိုင်းအချို့က လေးလံလွန်းလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ စက်ရုပ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြင်လိုက်တယ်။
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လေးလံတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ပေါ့ပါးအောင်ပြန်ပြင်ပြီး
နောက်ကို ပျံတက်သွားတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီစက်ရုပ်က ကောင်းကင်ကို ရောက်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့

ပျံတက်လေ...တက်လေ ကောင်းကင်က ဝေးလေလေဖြစ်နေတယ်။
ပျံလို့ကို မဆုံးဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူကလည်း ပျံတက်ဆဲ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း
ဝေးတုန်းပဲ...။ သူကတော့ ပျံနေတုန်းပဲတဲ့။ ပုံပြင်က မဆုံးသေးဘူး။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာပဲ ပြီးသွားတယ်”

“ဟင်...အဲဒီတော့”

“ဆရာက တပည့်တွေကို အဲဒီပုံပြင်နဲ့ ခိုင်းနှိုင်းဆုံးမတာပါ။
ကောင်းကင်ကြီးက အဆုံးမရှိသလို ပညာကလည်း အဆုံးမရှိဘူး။ ပညာ
သက်တမ်းက ရှည်ပြီး လူ့သက်တမ်းက တိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစက်ရုပ်
ကြီး ကြိုးစားပျံသန်းသလို ပညာရှာသူကလည်း ကြိုးစားလျှောက်လှမ်း
ရမယ်တဲ့...။ စက်ရုပ်ကြီးကလည်း ပျံတုန်းဆိုတာ သင်ခန်းစာကို ဆက်
သင်ကြဦးမယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ...ဪ”

ဝတ်မှုန် နားလည်သွားသည်။ သို့သော် တစ်ခွန်းတော့ ထပ်မေး
ဖြစ်သေးသည်။

“အဲဒီပုံပြင်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဆရာဘာသာ ထွင်ထားတာပါ”

“ဪ”

အလာကြီးပါလား...။ သစ်မင်းလူကို လျှော့တွက်၍တော့ ရမည်
မထင်...။

ပို့ချချက် ပြီးလုပြီးခင်အနေအထားမှာ ဝတ်မှုန် ထိုင်ရာမှထ၏။
စာရေးမနှစ်ယောက်ကို...

“ခွင့်ပြုပါဦးနော်...။ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ ဒါ့ထက် ကျွန်မတို့ဆရာ စာသင်တာ ဘယ်လို
နေသတုန်း”

“အို...ကောင်းပါတယ်။ နာမည်ကျော်မယ်ဆို ကျော်လောက်

ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

သင်တန်း မဆင်းခင်မှာ ဝတ်မှုန် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သစ်မင်းလူ စီးမည့် ကားမှတ်တိုင်သို့ အရင်ကြိုရောက်အောင် သွားနှင့်ထားလိုက်သည်။ နာမည်ကျော် ကျူရှင်ဆရာကြီး သစ်မင်းလူက ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသော်လည်း ဘတ်စ်ကားကိုသာ စီးလေ့ရှိသူဖြစ်ကြောင်း သူမ သိထားလေသည်။ ထို့အပြင် ဘယ်မှတ်တိုင်အထိ စီးမည်ဆိုတာ ကိုပါ သိထားသည်။

သစ်မင်းလူက စာသင်သားတွေကို အိမ်စာပေးခဲ့ပြီး သူက အရင်ဆင်းလာတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကျောင်းသားတွေနှင့်တော့ ဘတ်စ်ကား တစ်စီးတည်း စီးလိုဟန်မတူ...။

ခဏကြာမှ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ သစ်မင်းလူ ရောက်လာသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ ထို့ကြောင့် ဝတ်မှုန်ကိုလည်းမမြင်။ သူ့မျက်နှာ ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ အရှိန်အဝါဟပ်မှုက တစ်ဘက် သားကို ဖြုံစေလောက်သည်။ ဝတ်မှုန်လည်း ဖြုံသည်။

ဘတ်စ်ကားက ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ချောင်သည်။ ထိုင်ခုံ အလွတ်တွေလည်း တစ်ပုံကြီး။ သစ်မင်းလူ တက်ပြီးမှ ဝတ်မှုန်က လိုက်တက်သည်။ သစ်မင်းလူက သူမကို အတင်းလုတက်ခြင်း မဟုတ်။ သူမသာ မစီးချင် စီးချင်ဟန်ဖြင့် နောက်ဆုံးမှ တက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်းရင်း သစ်မင်းလူကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ကားခရုင်းပြီးသည်နှင့် သစ်မင်းလူမျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသလို။ ဝတ်မှုန် ပင့်သက်ရှိက်မိပြန်သည်။ ခင်ဆိုင်ရ အတော်ခက်မည်လူ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆင်းရဲတော့မည့် မှတ်တိုင် ချောက်မှ သစ်မင်းလူသည် ယောက်ျားထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပြီး သူမ အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်မင်းလူက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထီးမေ့ကျန်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သစ်မင်းလူနောက်မှ လိုက်အဆင်းတွင် ထိုထီးကို ခပ်တည်တည်
ကောက်ယူခဲ့သည်။ ကျန်ခရီးသည်များ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူချင်း
အောက်မေ့ပြီး ဘာမှမပြောကြ...။

ရှေ့မှ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်သွားနေသော သစ်မင်းလူနောက်မှ
လိုက်သွားရင် သူမ ခေါင်းခြောက်အောင် စဉ်းစားရ၏။ ဒါ...အစ်ကိုကြီးရဲ့
ထီးမို့လားဆိုပြီး ပေးလိုက်တာမျိုး ရိုးလွန်းသည်။ အမှတ်တရဖြစ်စရာ
လည်းမရှိ... ။ အင်း...ဟုတ်ပြီ။ ဟာသ အဖတ်များသူကို ဟာသထဲက
အတိုင်း လုပ်ရမည်။ သူမဆီမှာ ထီးကို ဝှက်ထားပြီးမှ...

“ဟိုဒင်း...ရှေ့က အစ်ကို”

သစ်မင်းလူက လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲ နောက်ကညီမ”

သူ့တုန့်ပြန်မှုကြောင့် ဝတ်မှုန်ပင် အမ်းသွားသည်။ ဆက်ပြော
ရမည့် စကားကိုပင် မေ့သွားသည်။

“ဟို...ဟိုဒင်း...အစ်ကို”

ဝတ်မှုန်...သူ့ကို ဆရာဟု ခေါ်၍မဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အစ်ကို
ဟုပဲ ခေါ်လိုက်သည်။ ဆန်းဆန်းပြားပြားလည်း ခေါ်၍ မဖြစ်သေးပါ။
ဆန်းပြားချင်လျှင် တစ်ချို့တိုင်းရင်းသူတွေလို အားကို...ဟု ခေါ်ရန်ပင်
ရှိသည်။

“ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ထီးမေ့ကျန်ခဲ့တာ အစ်ကိုလား”

ထိုအခါကျမှ သစ်မင်းလူက သူ့ပစ္စည်းများကို ပြန်စစ်ဆေးပြီး....

“ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့ ညီမရယ်...။ ကျေးဇူးတင်...”

သူ့စကားမဆုံးမီ ဝတ်မှုန်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါဆို လိုက်...လိုက် အစ်ကို။ မိနိုင်သေးတယ်...။ ကားက

အခုမှ ထွက်ခါစ ရှိသေးတယ်”

“အား”

သစ်မင်းလူ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး သူမ
ရယ်ချင်သွားသည်။ သစ်မင်းလူက ကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူမကို

ပြန်လှည့်အကြည့်မှာမှ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်...

“ရော...ဒီမှာ ကျွန်မ ယူလာပါတယ်”

ထီးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ သစ်မင်းလူက စိတ်
သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့်...

“ပါတယ်”

“ရှင်...”

“ခုနက ကျေးဇူးတင် ဆိုတဲ့အထိ ပြောပြီးပြီလေ။ အခု ကျန်တာ
ကို ဆက်ပြောတာ”

စကားအဆုံးမှာ သူ့ဘာသာသူ ရယ်၏။ ဝတ်မှုန်ကလည်း
လိုက်ရယ်မိသည်။ အရယ်မျက်လုံးများနှင့်လည်း တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်မိပြန်သည်။ အဆင်ပြေပါသည်ဟု ဝတ်မှုန်တွေးမိ၏။
သူမကို သစ်မင်းလူ အမှတ်ရရ ရှိသွားလောက်ပါပြီ။ ဆက်ပြောစရာစကား
လည်း မရှိတော့သဖြင့် သစ်မင်းလူက...

“သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်”

သစ်မင်းလူ၏အကြည့်က သူမထံ ဝင့်ခနဲ ရောက်လာသဖြင့်
(သူ့လိုပဲ) ကျန်သောစာလုံးကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ့”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပဲ လူချင်းခွဲလိုက်ကြ
သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောခိုင်းအထွက် ဝတ်မှုန်၏
ဇုန်လုံးက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။ လုပ်ပြန်ပြီ...။ သစ်မင်းလူဆီမှ
စာရွက်တစ်ရွက် ကျကျန်ခဲ့ပြန်သည်။ သူမ လှမ်းကောက်ပြီးချိန်မှာ သူက
အဝေးရောက်သွားပြီ...။ မြန်လိုက်တာ...။

စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားသော စာကြောင်းများကို သူမ ဖတ်လိုက်
သည်။ ရေးထားတာက အင်္ဂလိပ်လို...။

There are three things to beware of:
The hoof of a horse, the horn of a bull

and the smile of the lady.

သတိထားရမယ့်အရာ သုံးခုရှိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ မြင်းတစ်
ကောင်ရဲ့ခွာရယ်၊ နွားသိုးတစ်ကောင်ရဲ့ ဦးချိုရယ်၊ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့
အပြုံးရယ်တဲ့...။

ထိုစာသားကိုဖတ်ပြီး မျက်နှာတည်သွားသည်။

ပြီးမှ...ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြုံးလာသည်။

ထိုအပြုံးက အလွန်လှလေသည်။

အခန်း(၉)

သစ်မင်းလူကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘတ်စ်ကားပဲ စီးလာပါ
သည်။ တချို့က သူ့ကို နားမလည်ကြချေ။ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိလျက်နှင့်
ဘာကြောင့် ဘတ်စ်ကား စီးရသနည်း။ တချို့ကျတော့လည်း သူ့ကို
အကောင်းမမြင်။ စတန့်ထွင်သည်ဟု ထင်သည်။ ကိစ္စမရှိပါ...။ လူဆို
တာကတော့ ဘယ်လိုနေနေ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အပြောအဆိုလွတ်ကိန်း
မရှိပါ။

အစကတော့ သူလည်း ဟိုနားသည်နားကအစ ကိုယ်ပိုင်ကား
ကလေးနှင့် သွားပါသည်။ တစ်မျိုးဝေဖန်ကြသည်။ အကဲပိုလိုက်တာ။
လမ်းလျှောက်သွားလျှင် ပြီးရောတဲ့။ သူတို့နားမလည်သည်က အချိန်
ပြဿနာဖြစ်၏။ ဟိုနားသည်နားဆိုသည်တောင်မှ လမ်းလျှောက်သွားလျှင်
အချိန်ကြာသည်။ ကားနှင့်က မြန်သည်။ သို့သော် ဖြေရှင်းချက်မပေး
ဘူးဘဲ သူ စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်လိုက်သည်။ စက်ဘီးနှင့်ပဲ သွားတော့
သည်။

ဝေးဝေးလံလံကျမှ ကားကို သုံးသည်။ လမ်းလျှောက်နေရသော
အိမ်နီးချင်းများကို (ဘတ်စ်ကားဒုက္ခမှလွတ်အောင်) သူ တင်ခေါ်သည်။
အားလုံး တဟီးဟီးတဟားဟား ဖြစ်နေကြသည်။ အကြောင်းကြောင်း
ကြောင့် သူက အချိန်လုထွက်ပြီး ထိုသူများကို တင်မခေါ်နိုင်သောအခါ

သူ့ကို ငြိုငြင်ကုန်ကြပြန်သည်။ ဘယ်လိုနေရမည်မှန်းကို မသိတော့...။

ကိုယ်က ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနှင့် ဖြတ်သွားတိုင်း ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ ဆုံနေသော လူအုပ်ကြီးကို မြင်ပြီး သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၏။ ဘာမှမဆိုင်သော်လည်း ကိုယ်အနေအထိုင်ခက်မိသည်။ ဘယ်ကိုဖြင့်ရောက်မယ်၊ လမ်းကြုံတဲ့သူ လိုက်ခဲ့လေ...ဟု ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရှေ့မှာ စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် သူက ခေါ်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မလိုက်။ မယုံသင်္ကာ မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့် အကြည့်ခံရသည်။ သူ... ရှက်ရှက်နှင့် ကားကို ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။

လိုက်သူတစ်ချို့ကိုတော့ ကြုံဖူးပါ၏။ ကားပေါ်မှာ သူတို့တွေ အငြိမ်မနေ။ ပြန်ဆင်းသွားတော့ ကိုယ့်ကို လှည့်တောင်မကြည့်။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေ။ ကိုယ့်မှာသာ သူတို့ပစ်ချသွားသော နေကြာစေ့ခွံတွေ၊ ဇီးထုတ်ပလပ်စတစ်အိတ်တွေ၊ ကားဘော်ဒီမှာ ပေကျံနေသော ကွမ်းတံတွေတွေကို ရှင်းလင်းပစ်ရသည်။ ဒါ... အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ကုသိုလ်ဟု ရောထွေးသဘောထားပြီး လုပ်ပေးနိုင်ပါသည်။

ဆိုးသည်က ကားပေါ်မှာထားသည့် တန်ဖိုးကြီးတချို့ပစ္စည်းတွေ မရှိတော့။ ခိုးသွားသည်။ အချို့အရေးကြီးသော သူ့စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို အမည်မဖော်လိုသူ၏ နှစ်ချေးနှင့်အတူ လုံးထွေးတွေ့ရ၏။ တချို့နေရာမှာ အကျိုးအခွဲတွေ...။

တော်ပြီ...။

ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် လမ်းသွားရန် သူ...စိတ်မကူးတော့ချေ။ ရိုးသားရဲရင့်သော ပျော်ရွှင်မှုကို သူ မြတ်နိုးပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုဘဝမှာ နေခဲ့သည်။ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော အခွင့်အရေးပိုယူမှုများကိုတော့ သူမကြိုက်၊ ထိုသို့ဖြင့် ကိုယ်လည်း ဘတ်စ်ကားပဲ စီးနေလိုက်တော့သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့စီးရသည့် ဘတ်စ်ကားလမ်းကြောင်းများမှာ လူကြပ်လေ့ မရှိ။ လူကြပ်သည့်အချိန် မဟုတ်သည်ကတော့ အဓိကဟု ဆိုကြပါစို့...။ 'ယခု...တခြားကျူရှင်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း သွားရန်

သူ ဘတ်စ်ကားစီးလာသည်။ ကားပေါ်မှာ သူ့ဘေးခုံတစ်ခုတည်း လွတ်တော့သည်။ မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ဘေးကို ဝင်ထိုင်မှန်း သိလိုက်သည်။ လှည့်မကြည့်မိပါ။ ကိုယ်သင်းရနဲ့အရ သဘောပေါက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်ဘာသာ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးနေလိုက်သည်။ နံဘေးမှ ကောင်မလေးသည် ခေါင်းကိုက်နေသူတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် ရှေ့ခုံ၏နောက်မှီမှာ ခေါင်းစိုက် ငိုက်ကျနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူလည်း ရှူဆေးလေးတစ်ဘူးကို ရှူနေသည်။ ဆိုးရွားနေသည်က ရှေ့ခုံမှာထိုင်နေသည့် ကောင်လေးနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ရည်းစားများအကြောင်းကို ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာအော်ကြီး ဖာန်ကျယ် ပြောကြားနေသည်။ ကျန်သူများကို အားမနာလျှင်တောင်မှ တိုယ့်လျှာကိုယ် အားနာဖို့ ကောင်းပါသည်။

“အဲဒီ မြင့်မြင့်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အလကားပါကွာ”

“ဘာထူးလဲ...။ ဆွေဆွေသက်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ပပစိုးနဲ့ပေါင်းတော့ ပိုအထာကိုင်တော့တာပေါ့ကွာ”

“မကြာပါဘူးကွာ...။ တွေ့ဦးမှာပေါ့”

ဘတ်စ်ကားစီးတော့လည်း ဤဒုက္ခမျိုးကို ကြုံရပါသည်။ ကိုယ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသော်လည်း နံဘေးမှကောင်မလေးက နားကလောပုံ ရ၏။ မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် စိုက်ချထားသဖြင့် အကဲအမ်းမိသော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် သူမ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို သစ်မင်းလူ ရိပ်မိသည်။

ရှေ့ခုံမှ နှစ်ယောက်လည်း စကားကို အရှိန်မသတ်(အရှက်မရှိပါ)။

“ချစ်ရတာက မခက်ပါဘူးကွာ။ ရည်းစားစကားပြောဖို့သာ ခက်တာပါ”

“ရည်းစားစကားကို ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲ”

စိတ်ညစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့နံဘေးမှကောင်မလေးက ရှူဆေးရှူးရင်း...

“အိပ်ငိုက်ပြီးပြော...၊ အိပ်ငိုက်ပြီးပြော...”

ရှေ့မှ ကောင်လေးနှစ်ယောက် တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူတို့၏ လေကို မလျှော့...။

“အံ့ပုန်းချစ်ကိုကော မင်း ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အင်း...ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုရင်”

“အံ့ပုန်းချစ်ဆိုတာ အမှောင်ထဲက ပြုံးပြနေတာဟေ့”

ရှေ့မှ ကောင်လေးနှစ်ယောက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ တစ်ယောက်က ငဲ့စောင်းကြည့်ရန် ကြိုးစားပြီးမှ ဂရုစိုက်ပါဘူးဟူသော အသွင်ဖြင့် သူတို့စကားကို သူတို့ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုပဲ ချစ်ချစ်ပါကွာ...။ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ အချစ်တစ်ခု ဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

သစ်မင်းလူ၏ နံဘေးမှ ကောင်မလေးကလည်း...

“ဘယ်လိုမှ မပြီးဘူး။ ရှယ်ယာ ဘယ်လိုပြန်ခွဲမလဲ”

သစ်မင်းလူ ရယ်ချင်သွားသည်။ သို့သော် မရယ်လိုက်ရပါ...။

ရှေ့မှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဝုန်းခနဲ မတ်တပ်ရပ်၍ နောက်ပြန် လှည့်ကာ သူ့ကို...

“ဟေ့လူ...။ ခင်ဗျား ဘာလဲ”

သစ်မင်းလူက နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်မသွားပါ။ နံဘေးမှ ကောင်မလေးက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ရှုဆေးရှုရင်းပြောနေသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြစ်နေသည်။ ကားခနဲနေသဖြင့် အသံလာရာကိုလည်း မှန်းရခက်သည်။ သူပြောသည်ဟုသာ ထင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အစောကြီးကတည်း တွေးမိသည်။

သူက ကောင်မလေးကို ထောက်ခံသည်။ ထို့ပြင် သူက သိုင်းမတတ်သော်လည်း အကြောက်အလန့်မရှိပါ။

“မင်းကကော ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ပြောသမျှကို ဘာလို့ လိုက်ပြောင်နေတာလဲ”

“ငါလို့ သေချာသလား”

“သေချာတယ်”

“ဒါဆို...ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မလိုဘူး”

“မသိပါဘူး...။ လိုသလားလို့”

“မလိုဘူး။ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ အခြားခရီးသွားများက သူတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ ထိုစကားများကို သစ်မင်းလူက ပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ နံဘေးက ကောင်မလေးက ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိသည်။ ပျော်တတ်ပုံရသော လူတစ်ယောက်က...

“ကဲ...ကဲ...။ ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်အားလုံး အချစ်အကြောင်း ပြောကြရအောင်ဗျာ”

ကျန်သောခရီးသည်များကလည်း အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်...။ ပြောကြမယ်...။ အချစ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ ချစ်ကွက်ထဲက ခေါက်မုန့်သည်ရှင့်”

“လူအချစ်ကို မပြောနဲ့ဗျို...။ သူတို့ပြောတဲ့ အချစ်ကို ပြောပါ”

“အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးတဲ့”

“ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိက...ဆို”

“အချစ်မှာ အလျားအနံ့ မရှိပေမဲ့ အသွားအပြန်ရှိတယ်ဗျ”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် အချစ်မှာ စပယ်ယာလည်း ရှိရမှာပဲ”

“ဘယ်က ဘယ်လို သွားတာလဲဟင်”

“ဥက္ကလာပ စီးတီးပက်စ်ကနေ သာကေတေးဇိုးယားကို ဖြစ်မှာ

“ဪ...အချစ်...အချစ်။ တခစ်ခစ်နှင့် တစ်လစ်လွှာကြီး ထွက်ခဲ့သည် ဆိုတာမျိုးပေါ့နော်”

ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဟိုကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကြည့်ကာ...၊ တချို့ကလည်း နားထင်ကို တစ်ချို့ကလည်း နောက်စေ့

ကို ကြည့်ပြီး ပြောကြသည်။ ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်က ဒဿဂီရိတွေ ဖြစ်နေလျှင်ပင် ထားစရာမျက်နှာ တစ်ခုမှ ရှိတော့မည်မဟုတ်...။

အနီးဆုံးမှတ်တိုင်မှာ သူတို့ ဆင်းသွားကြသည်။ ကားပေါ်မှ တစ်ယောက်က လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။ တေးသွားနှင့်...။

“သနပ်ခါးလေး လှအောင်လှပြီးရင်...အချစ်အကြောင်း တွေးနေ ပေါ့ကွယ်”

အားလုံး ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ စပယ်ယာကလည်း...

“အင်း...အချစ်တွေ မရှိမှဘဲ ကားပေါ်သွားတော့တယ်”

တစ်ကားလုံးကတော့ တဝါးဝါး တဟားဟားပေါ့...။

သူနံ့ဘေးမှ ကောင်မလေးက ယခုမှ ခေါင်းမော့လာသည်။

သစ်မင်းလူ အမှတ်မထင် ငဲ့စောင်းကြည့်မိပြီး...

“ဟင်...”

ကောင်မလေးကလည်း...

“ဪ”

သူ့ကို ထီးပြန်လိုက်ပေးသော ကောင်မလေးဖြစ်၏။ ကောင် မလေးကလည်း ယခု သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်မိပြီး... မှတ်မိသွား ပုံ ပေါ်သည်။ သည်တစ်ခါမှာတော့ သူက သူမအတွက် ရင်ဆိုင်ပေးခဲ့ ခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေနှင့်...

“ကျေးဇူးတင်”

“ဟုတ်”

“ပါတယ်”

“ကဲ့”

သူတို့တွေ ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ ကျန်သောခရီးသည်များ ကလည်း သူတို့ကို ကြည့်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးကြ၏။ သစ်မင်းလူ က ကောင်မလေးကို အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်...

“နည်းနည်းလောက်”

“ရှင်”

“နည်းနည်းလောက်လို့”

“အို...ဘာလဲ”

“နည်းနည်းရဲ့ပေးပါလို့။ ကိုယ်က ဒီမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းရမှာ”

“ဪ...ကျွန်မလည်း ဆင်းမှာပဲ”

ကောင်မလေးက မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ရှေ့ကဆင်း၏။ သူက နောက်မှ လိုက်ဆင်းသည်။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်ကြည့်ပြီး...

ကောင်မလေးက...

“အစ်ကိုကို ကျွန်မက တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးချင်တာ”

“ဟုတ်တယ်...။ ကိုယ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“လာလေ...။ သွားရအောင်” ဆိုပြီး ကောင်မလေးက သူ့ကို ဖမ်းဖက် ခေါ်မသွားပါ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အချိန်မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်...။ ကိုယ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒါဖြင့်...”

“တစ်ရက်ရက် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ တွေ့ဖို့ စီစဉ်တာပေါ့”

ထိုစကားကို သစ်မင်းလူ ရိုးသားစွာပြောခြင်းဖြစ်၏။ သည်ကောင် မလေးကို သူ ခင်မင်မိသည်။ ကောင်မလေး၏ စရိုက်ကလည်း မိန်းက လေးတန်မဲ့ သူနှင့် တူနေသည်။ နာမည်ကြီး ကျူရှင်ဆရာကြီးဖြစ်ပြီး ဆယ်ကျော်သက်အများစုနှင့် ဆက်ဆံနေရသော သူ့အတွက် ဤမိန်းက လေးက အချို့အချက်အလက်တွေ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မြင် မိသည်။

ကောင်မလေးက...

“ဒါဆို...လာမယ့် အင်္ဂါနေ့ နေ့လည်တစ်နာရီ ‘.....’ဆိုင်မှာ ဆုံကြမယ်”

အိုး...အဆင်ပြေလှသည်လား။ ချိန်းသောနေရာနှင့် အချိန်က သူ့အတွက် ကွက်တိဖြစ်သည်။ ထိုအနီးအပါးမှ စာသင်ပိုင်းတစ်ခုအပြီး

နောက်စာသင်ဝိုင်းတစ်ခုသို့ မသွားမီအချိန်...။ လုံလုံးလျားလျား ကွက်တိ ဖြစ်သည်။

“အေး...။ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“အိုကေ”

သစ်မင်းလူလည်း စာသင်ဝိုင်းရှိရာ ဒိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး သင်ခန်းစာတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ ပို့ချနေလိုက်၏။ ပို့ချချက် ပြီးဆုံးခါနီး အချိန်မှာ တပည့်မလေးတစ်ယောက်က (မှတ်ချက်။ အားလုံးက တပည့်မ လေးတွေချည်း ဖြစ်သည်)...

“ဆရာ”

“ပြော”

“ကျွန်တော် မသိလို့ မေးတာနော်”

ထိုကလေးမက သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်ဟု သုံးနှုန်းသည်။ (ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်မဟု ပြန်မသုံးနှုန်းနိုင်ပါ)

“မေး”

“သင်ခန်းစာနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ကို အဖေလိုသဘောထားပြီး တိုင်ပင်တာပါ”

“အေးပါ...။ ပြော”

“နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ သမီးရဲ့ အန်တီလေးဆီက စာလာတယ်။ သမီးက အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပညာရေးကို အာရုံစိုက်ပါတဲ့။ မရိုးမသားစကားဆိုလာတဲ့ ကောင်လေးတွေဆို ဂျာမန်စကားနဲ့ တုန့်ပြန် လိုက်ပါတဲ့”

“အင်း”

“သမီးကမှ ဂျာမန်စကား မတတ်ဘဲ။ သမီးကို ရည်းစားစကား လာပြောတဲ့ ကောင်လေးကလည်း ဂျာမန်လိုပြောရင် သိမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ အန်တီလေးရဲ့ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို သမီး မသိဘူး။ ဆရာ နည်းနည်းရှင်း ပေးပါလား”

သူ...ပြုံးမိသည်။ (ထိုသို့သော ပြဿနာမျိုးကလည်း ရှိသည်)

“ဒီလို...သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဂျာမန်စကားကို ပြောင်ပျက်သတ်မှတ်ကြတဲ့ အချက်တစ်ချက် နှိတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ သူများရဲ့မျက်နှာကို တံတွေးစင်အောင် ပြောနိုင်တာ ဂျာမန်ဘာသာစကားတဲ့”

“ဪ”

“သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းဖို့ ပြောတာပါ”

“ဪ...ခုမှပဲ၊ ပေါက်တော့တယ်”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းတီးသံလည်း ကြားပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်က...

“ဆရာ...။ ရှေ့မှာ ဆရာ့သူငယ်ချင်းကား ရောက်နေပြီ”

“အေးလေ...။ အချိန်လည်း စေ့နေပြီပဲ”

ဇော်လွင်ဦးက အပြင်မှ ကားဟွန်းသံပေးပြီး ခေါ်နေပေပြီ။ စာသင်အိမ်မှအထွက် ကားလေးပေါ်အတက်...

“မင်းကို ငါ ရယ်စရာပြောရဦးမယ်”

သစ်မင်းလူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆိုင်ကျမှပြော”

သူတို့ ထိုင်နေကျဆိုင်သို့ရောက်မှ ဇော်လွင်ဦးကို သူ့ကြံ့တွေ့ခဲ့ ရသည့် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရသည်။ ကြံ့တောင့် ကြံ့ခဲ အဖြစ်အပျက်မို့ ဇော်လွင်ဦးကလည်း ဟက်ဟက်ဟက်ဟက်ရယ်သည်။ ပြီးမှ သတိတရ...

“နေပါဦး...။ မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ဆုံဖူးတယ်။ ဟုတ် သား...”

“အေး...အဲဒီတုန်းက”

ထိုသို့ အစချီကာ လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြရပြန်သည်။
ဇော်လွင်ဦးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

“ကိုလံဘတ်စ် ခရီးထွက်တာကို သတိရတယ်...။ အချစ်ဆိုတာ
လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“စကားက ဘယ်ကနေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပါကွာ...။ ကိုလံဘတ်စ်ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ရွက်လွင့်ခဲ့
တယ်။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်တယ်။ ပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေးလာ
သူကို ဖြေရခက်တယ်။ သူ့ရောက်ခဲ့တဲ့ကျွန်းကို ဘာကျွန်းမှန်းမှ သူမှ
မသိဘဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ရှာဖွေဖော်ထုတ်သူဖြစ်တယ်။ အဲဒီကျွန်းဟာ
အမေရိကပဲ”

“ဒါတွေ ငါလည်း သိပါတယ်...။ မင်းက ဘာကို ပြောချင်တာ
လဲ”

“အချစ်ဆိုတာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲကွာ။ ကိုလံဘတ်စ်ဟာ အမေ
ရိကတိုက်ကို မြေပုံညွှန်းအရ ရှာတွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ
ရွက်လွင့်ရင်း တွေ့ခဲ့တာ။ အချစ်ရှိရာရောက်ဖို့လည်း မြေပုံညွှန်းမရှိဘူး။
ကိုယ့်ဘာသာ ရွက်လွင့်ရင်း တွေ့မှာပဲ”

“အဲဒီတော့...”

“ငါ့အထင် ပြောရရင်တော့...”

“အင်း”

“မင်းတော့ အမေရိကတိုက်နားကို ရောက်နေပြီ”

အခန်း(၁၀)

ကောင်မလေးနှင့်တွေ့ရမည့်ဆီကို ဇော်လွင်ဦးက လိုက်ချင်သည် ဟု ဆိုသည်။ သူက အတင်းငြင်းထုတ်နေရသည်။ ခေါ်သွားရသည်က အရေးမကြီး။ ဘာက အရေးကြီးသလဲဆိုတာကိုတော့လည်း ပြောရခက် သည်။ သူက ကောင်မလေးနှင့် လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ စကားပြောလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်ချင်သေး။

ထို့အပြင် ဇော်လွင်ဦးက မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နှုတ်အာသွက်လွန်းသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ အစွန်းမလွတ်သော စကားမျိုး ပါသွားလျှင် ကောင်မလေးက တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားနိုင် သည်။ ကိုယ့်ကိုလည်း အထင်သေးသွားနိုင်သည်။ ရှိခါစ ရင်းနှီးဆက်သွယ် နှလေး ပြတ်တောက်သွားလျှင် မကောင်း။

“ဘာလဲ...။ ကောင်မလေးက မင်းကိုမကြိုက်ဘဲ ငါ့ကိုကြိုက် သွားမှာ စိုးလို့လား”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုက်စရာမလိုဘူး။ အဲဒီလိုကိစ္စ နှီးအတွက် သွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့်...ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်း နားမလည်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော...။ မင်းမခေါ်ချင်ရင်လည်း ငါ အတင်း

မလိုက်တော့ပါဘူး ကိုလံဘတ်စ်ရယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဇော်လံဘတ်စ်က စိတ်ကောက်သည်။ သူ့ဘာသာ သူလည်း ညည်းတွားပါသေးသည်။

“အေးလေ...။ ငါကလည်း ရည်းစားများတာကိုး...။ မိန်းကလေး တွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်း ဘယ်စိတ်ချပါ့မလဲ။ အမှန်တော့ ငါကလည်း ရည်းစားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသင့်တာ”

“ဘာလို့ မကျတာလဲ”

“အဲဒီရည်းစားကို ရှာနေတာလေ...။ ၁၃ ယောက်မြောက်လား။ ၁၄ ယောက်မြောက်လားလို့”

“ရည်းစားအကြောင်းပြောတာကို မျောက်တွေ၊ လားတွေက ပါရသေးတယ်”

“ဒါနဲ့...နေပါဦးကွ။ အဲဒီကောင်မလေးက လှလား”

“အင်း”

“တော်တော်လှလား”

“အင်း”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ရည်းစားရှိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“အချိန်တန်ရင်တော့ မင်းလည်း ပြောတတ်လာမှာပါ။ အဲဒီ ကောင်မလေးက မင်းကို သင်ပေးမှာပါ”

“မင်းကလည်း အဲဒီဘက်ကချည်း တွေးနေတာပဲ။ နှလုံးသားကို ရိုးသားပါစေကွာ”

သူနှင့် အချေအတင် ဖြေရှင်းနေရသောကြောင့် ကောင်မလေးဆို သွားရတာပင် အတန်ငယ် နောက်ကျသွားသည်။ ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ကောင်မလေးက ကြိုရောက်နေပြီ။ ထောင့်ဘက်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ ကျောပေးထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း သည်တစ်ခါတော့ သစ်မင်းလူက မှတ်မိပါပြီ။

ကောင်မလေးက အပြာလွင်လွင် ဝမ်းဆက်ဆင်တူနှင့် ကျော

လယ်ခန့်ရှည်သော ဆံနွယ်မျှင်များကို ဖားလျားချထားပြီး နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို လှနေသည်။ သူမ၏ နံဘေးစားပွဲဝိုင်းမျှာ လူငယ်လေးယောက် ကောင်မလေးကို မကြားတကြား နောက်နေကြသည်။ ကောင်မလေးကတော့ သူတို့ကို ဂရုလည်းမစိုက်၊ စိတ်လည်းမဝင်စား။ သူ့ဘာသာ တွေငေးနေသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ကောင်မလေးက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးသန့်သန့်ဖြင့်...

“မကြာသေးပါဘူး”

သူ ရောက်လာသဖြင့် ဘေးဝိုင်းမှ ကောင်လေးတွေ အရှိန်သတ်သွားသည်။ အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကြပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားကြသည်။ ကောင်မလေးကို အစအနောက် မလုပ်ကြတော့။

သူ့မှာသာ ပြဿနာ။ ဘယ်ကစ၍ စကားပြောရမည်မှန်းမသိ...။ ပြောစရာအကြောင်းလည်း မယ်မယ်ရရမရှိ။ ကောင်မလေးက အရင်မေးသည်။

“ဘာသောက်မှာလဲ”

သူမကတော့ အိုက်စ်ကရင်တစ်ခွက် မှာထားသည်။

“သိတယ်...။ သူတို့ဘာသာသိတယ်”

ပြောရင်းတန်းလန်းမှာပင် စာပွဲထိုးကောင်လေးက အိုင်းရစ်ကော်ဖီတစ်ခွက် လာချသည်။ ကော်ဖီကိုမွှေးပြီး အနည်းငယ်မြည်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဟိုတစ်နေ့က ထီးကလေးပြန်ပေးတာကို အရမ်းကျေနူးတင်ဘယ်၊ ထီးက အမှတ်တရလက်ဆောင်ရထားတဲ့ ထီးမို့ပါ။ ပျောက်သွားရင် အစားထိုးလို့ မရတော့ဘူး”

ကောင်မလေးက ရယ်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလောက်ညွှန်းနေရင်တော့ အဲဒီထီးကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ သူက ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်...။ အခု ကိုယ့်အမျိုးသမီးလေ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ့်ဇနီးမယားလို့ ပြောတာ”

“ဪ...။ ကောင်းတာပေါ့။ ချစ်သူချင်း ညားတာကိုး”

သစ်မင်းလူ မည်သို့ပြောရမည်မှန်း မသိတော့။ သူတို့အိမ်ထောင်
ရေး အဆင်မပြေတာ ကြာပြီ။

“ထီးကလေးကိုတောင် ဒီလောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတော့...
အစ်ကိုအမျိုးသမီးကို အစ်ကို အရမ်းချစ်မှာပဲနော်”

“အင်း...။ ချစ်တာပေါ့”

“သူ...ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

သက်ပြင်းချမိသည်။ အမှန်တကယ်ဆို ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်း
မသိတော့ပါ။ သူ့ကို စကားတတ်သည်၊ စကားပြောကောင်းသည်ဟု
ချီးကျူးကြပါသည်။ အခုတော့ ဆွံ့အနေမိပြီ။

မထူးတော့ပါဘူး သဘောထားပြီး သူပြောချင်တာတွေကို
လျှောက်ပြောလိုက်တော့၏။

“ကိုယ်တို့ချင်းက တက္ကသိုလ်မှာ တွေ့တာလေ။ ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတဲ့
လင်မယားပါပဲ။ ခုနက ထီးကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုနဲ့ သူ လက်ဆောင်
ပေးခဲ့တာ...။ နေပူပူ မိုးရွာရွာ ကိုယ့်ဘေးမှာ သူ ရှိနေမယ့်သဘောပေါ့”

“အခုတော့...”

“အိမ်မှာ”

ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ဆက်ဆံရတာ လွယ်ကူသွားသလို ခံစားရ
သည်။

“သူက အစ်ကိုကို နိုင်လား”

“အဲဒီလိုရယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံမှန်ပါပဲ...။ သမီး
ရည်းစားဘဝမှာကတည်းက သူက နည်းနည်း ပြဿနာရှာတတ်တယ်”

“ဘယ်လိုရှာတာလဲ”

“သူ့ကို ဘယ်တုန်းက စချစ်သလဲတဲ့”

“အင်း”

“တွေ့တွေ့ချင်း ချစ်တာလို့”

“အင်း”

“အဲဒါကို စိတ်ဆိုးတယ်လေ”

“ဟင်...။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူးရင် သူ့ကို မချစ်ဘူးပေါ့တဲ့။ ပြဿနာရှာတယ်”

ကောင်မလေး ရယ်လေသည်။ အတော်လှသည့် ကောင်မလေး ဟု အသိအမှတ်ပြုမိသည်။ နှင်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်းလှလေသည်။

“နောက်ပြီး ကိုယ်ရည်းစားစကားပြောတော့လည်း သူက သိပ် ပျော်ပုံ မရဘူး”

“အာ...မိန်းကလေးပဲ။ ဣန္ဒြေထိန်းမှာပေါ့”

“TV ကြော်ငြာထဲက မင်းသမီးဆိုရင် မဆလာတစ်ထုတ်ရတာ တောင် ပျော်နေလိုက်တာ”

“အဟင်း...အစ်ကိုကလည်း”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူတို့၏ စကားဝိုင်းကလေးက သွက်လာသည်။ ကောင်မလေးက...

“ကျွန်မထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်စရာ ကောင်းမှာပါ”

“အစကတော့ အဲဒီလိုပဲ”

“ဟင်း...။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ...ဒီလိုပါပဲ။ မတူညီတာလေးတွေ ရှိလာတယ်ပေါ့”

“ညှိပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ညှိတာပဲ...။ မရပါဘူး”

“ဪ...အချိန်ကလေးနည်းနည်းစောင့်ပါ အစ်ကိုရဲ့”

သူ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေး

ကလည်း ငြိမ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သူက...

“ဟိုဒင်းမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“ဘယ်မှာ ဘာ ဟိုဒင်းဆိုတာက...”

“ဟိုလေ...ညီမလေးကို ပြောတာ”

“ကိုယ့်ကို ကြိုက်တဲ့သူတွေတော့ ရှိတာပေါ့”

“အေး... အေး။ ကိုယ့်အမြင်ပြောရရင် အချစ်ဆိုတာ ကဗျာ ရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်နဲ့ တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကဗျာတော့ ကဗျာပေါ့ကွယ်”

“အင်း”

“ကဗျာရှည်ကြီးဖြစ်နေတော့ အစစလုံးနဲ့ အဆုံးစာလုံးက ဝေးကွာလွန်းတယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကောင်မလေးကလည်း အတွေးသစ်တစ်ခု ခုရသွားသလို ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့ဝိုင်းဆီသို့ လူငယ် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကောင်မလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့် ပြီး...

“ဂျစ်တူး မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဂျစ်တူး မဟုတ်လားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အာ...ဟုတ်ပါတယ် ဂျစ်တူးပါ။ ဂျစ်တူးကလည်း နောက်နေ ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင်...လူမှားနေတာပါ”

“အာ...ဂျစ်တူးရာ။ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ မှားစရာမှ မဟုတ်တာ”

“ခစ်...ခစ်...။ ရှင် လူမှားနေပါတယ်ဆို။ ဒုက္ခပါပဲ...။ ဘယ်က ဂျစ်တူးလဲ မသိပါဘူး”

ဟိုတက်က လူငယ် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။ သူက ဝင်ပြော

လိုက်သည်။

“ညီလေး...လူမှားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့။ ဆော...ဆောရီး အစ်ကို”

ခေါင်းကုတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ထွက်သာသွားသည်။ အင်တင် တင်မျက်နှာနှင့်ဖြစ်၏။ ဂိုးသမားမရှိသော ဂိုးပေါက်ထဲကို သေသေချာချာ ကန်သွင်းကာမှ ဒိုင်လူကြီးက ဝင်ဖမ်းသည်ကို ခံရသလို မကျေမချမ်း ပြန်လှည့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကောင်မလေး၏နာမည်အမှန်ကို မမေးပါ။ ကောင်မလေးကလည်း မပြောပါ။ သူကပဲ နားလည်မှုယူလိုက်သည်။

“ညီမလေး နာမည်ကို ကိုယ်မမေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ဆံကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လို ခေါ်ကြမလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ညီမပေါ့”

“အောက်လိုက်တာ”

“အင်း”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ညီမအရွယ်ပဲ ဟာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်...။ ကိုကိုလို့တော့ မခေါ်ဘူး။ မခေါ်နိုင်ဘူး”

“အစ်ကိုကလည်း မင်းကို ကလေးရေလို့ မခေါ်နိုင်ဘူးနော်”

ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူတို့ဘာသာ သူတို့တော့ ကီးကိုက်နေကြ၏။

“ခုနက ကောင်လေးကို သိလား”

ဂျစ်တူးဟု လာမေးသော ကောင်လေးကို သူက ပြန်မေ့ခြင်းဖြစ် ၏။

“မသိပါဘူး။ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီ”

“ဘယ်လို...”

“လူမှားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လာကပ်တယ်။ ကျွန်မက ရှင် ပြောတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဘယ်သူပါဆိုပြီး...နှုတ်ကထွက်သွားရင် သူတို့ နာမည်မှတ်ထားလိုက်ရော”

“ဪ...ဒီလိုလား။ ဒါမျိုးတွေ ရှိမှန်း သိတောင်မသိဘူး”

“ကျွန်မတို့ကတော့ ကြုံဖူးပေါင်း များပါပေါ့”

ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်...။ သည်နေရာမှာတော့ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး ကွာသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုတော့ ဘယ်မိန်းကလေးကမှ လာလူမမှားပါ။ နာမည်လည်း မမေးပါ...။

“တချို့ကောင်လေးတွေဆိုရင် ပေါတောတောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆို ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံနဲ့ ကျွန်မကို လာ ပြောတယ်လေ...။ နင် ငါ့ကို မချစ်ရဘူးတဲ့”

“ဪ...အင်း”

“မချစ်ရဘူးဆိုမှ ချစ်မိလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား မသိဘူး။ ကျွန်မကလည်း ပြတ်သားပါ။ နှစ်လုံးထဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ စိတ်ချ...လို့”

“အခု အဲဒီကောင်လေးကော”

“တခြားရည်းစား ရသွားပြီ”

“အဲဒီကောင်မလေးကို သူ...ရည်းစားစကားပြောတော့လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

ကောင်မလေးက ချင့်ချိန်မိသောအမူအရာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ခုချိန်ထိ ရည်းစားမရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက နောက် ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ်”

“အေး...ပြောပါဦး။ ကြားချင်တယ်”

“အစ်ကို ပန်းချီပြပွဲတွေကို သွားကြည့်ဖူးမှာပါ။ ဘောင် ဘယ် လောက်ကောင်းကောင်း ပန်းချီကားက မကောင်းရင် အလကားဆိုတာ အစ်ကိုသိမှာပါ”

“သိပါတယ်”

“အဲဒီလိုပဲပေါ့။ တချို့ကောင်လေးတွေကမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်တဲ့နေရာမှာ ဘောင်ကောင်းဖို့ပဲ ကြိုးစားကြတယ်။ ပန်းချီကားကောင်းဖို့ မကြိုးစားကြဘူး”

“အင်း...။ ကိုယ်သဘောပေါက်တယ်”

“ဒီအရွယ်မှာ ချစ်သူရည်းစား ရှိသင့်ပြီဆိုတာကို ကျွန်မ မူအားဖြင့် သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအားဖြင့် သဘောတူဖို့ လိုသေးတယ်လေ...။ ကျွန်မမှ မကြိုက်တာ”

“အင်း...။ အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

အပြင်မှာ မိုးရွာလာပြီ...။ နာရီကို မသိမသာကြည့်မိ၏။ ကိုယ့်အတွက် အချိန်သိပ်မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် ကောင်မလေးကလည်း စကားပြောကာ အရှိန်ရနေသည်။

“အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မက ဂန္ဓာရီ ခရီးသွားပဲ”
သူ ရယ်မိသည်။

“ဘာလဲ...။ ကားကြီးနဲ့ ...တွေကို ခြင်းလိုက်တင်ပြီး သွားမှာလား။ ပြီး...မြို့စွန်ရောက်တော့ သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး ပြန်ကွေ့လာလေ”

“ကျွန်မက အဲဒီလို ပေါတောတော မလုပ်ဘူးရှင်”

“ပြောပါဦး”

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်မက ဂန္ဓာရီ ခရီးသွားပဲ။ ကျွန်မမှာ လိပ်စာကတ် မရှိဘူး။ ကျွန်မဆီကို ဘယ်သူကမှ ရောက်အောင် လာဖို့ မလွယ်ဘူး”

တော်တော်မခေသည့် ကောင်မလေးဖြစ်၏။ သူ သဘောကူးပါသည်။ ကိုယ့်ညီမလေးဖြစ်လျှင် ကောင်းမည်ဟုလည်း တွေးမိပါသည်။ ခက်သည်က အချိန်သိပ်မရှိတော့။ ကောင်မလေးကို စကားဖြတ်ဖို့ရာကလည်း ခက်နေသည်။ နောက်ပြီး ကောင်မလေးက ဘယ်လိုပြန်မည်မသိ။ လိုက်ပို့ပေးရလျှင် ခက်ပြီ...။

သို့သော်...

ကောင်မလေးက ကြိုပြောပါသည်။

“ကျွန်မက အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး။ မိုးကလည်း ကောင်းနေတယ်”

“အင်း...။ ကိုယ်လည်း သွားရတော့မယ်။ အချိန်ကပ်နေပြီ”

“စာသင်ရတော့မယ်အချိန် ကပ်နေပြီ မဟုတ်လား။ သိပါတယ် ဆရာ သစ်မင်းလူရယ်”

“ဟင်...ကိုယ့်ကိုသိတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့သူကို မသိဘဲ နေမှာလား”

“ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“ခစ်...ခစ်။ မနေ့ကမှ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဓါတ်ပုံနဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်တော့မှ”

“အဲ့ဒါကို တွဲမှတ်မိတယ်။ ဟုတ်လား...။ ဓါတ်ပုံထဲမှာက လူရုပ်လုံး သိပ်မကွဲပါဘူး”

“သိတော့ သိသာပါတယ်။ ထပ်ပြောဦးမလား”

“ဘာကို ထပ်ပြောဦးမှာလဲ”

“ပထမဆုံး စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက အစ်ကို ထီးယူပြီးအသွားမှာ စာရွက်တစ်ရွက် ပြုတ်ကျခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ အစ်ကို တံဆိပ်တုံး ရိုက်ထားတယ်လေ”

“ဧည့်”

“ကဲ...အစ်ကို သွားကြရအောင်။ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မရှင်းလိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း...အစ်ကိုရှင်းပါမယ်။ မင်းရှင်းရင်လည်း စာပွဲထိုးတွေက ယူကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်နေကျလေ။ ကိုယ့်စကားကိုပဲ နားထောင်ကြမှာ”

သိပ်မငြင်းလိုက်ရပါ။ ကောင်မလေးက ဘာမှဆက်မပြောတော့။ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးက ငွေကြေးချမ်းသာသည်ဟု ထင်ရသည်။ (အချိန်အခါအရ သိသည်။ ခံစား၍ ရသည်။

ဘာကြောင့် ဘတ်စ်ကားစီးနေသည်လဲဆိုတာကိုတော့ မပြောတတ်) အေးလေ...ကိုယ်လည်း ဘတ်စ်ကားစီးနေသည်ပဲ။

သူက ချမ်းသာလို့၍ မဟုတ်။ ပြည့်စုံအောင် နေထိုင်လိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း ထိုသော မိသားစုတည်းက ဖြစ်နိုင် သည်။ ငွေရှင်းပြီးချိန်မှာ သူက...

“ကဲ...သွားကြမယ်”

“သွားနှင့်”

“ဟင်”

“သွားနှင့်”

“ဘာဖြစ်လို့ နေခဲ့မှာလဲ”

ကောင်မလေးက ရယ်သည်။

“ကျွန်မကိုကျတော့ ကူမယ့်သူ မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလို့”

“ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ထီးမေ့ကျန်ခဲ့တယ်ရှင်”

“ရော်”

အချိန်က မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ မိုးအတိတ်ကို သူ နေမပေးနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်...

“ကဲ...လာ...။ ကိုယ့်ထီးကိုပဲ အတူဆောင်းပြီး ကားမှတ်တိုင် သွားကြမယ်”

ရဲရင့်ပွင့်လင်းသော ထိုမိန်းကလေးကလည်း သူနှင့်အတူ ထီး တစ်လက်တည်းဆောင်းပြီး ကားမှတ်တိုင်ကို လိုက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးတွေ က သဲသဲမဲမဲ...။ ထီးတစ်ချောင်းတည်း အတူဆောင်းသည့် သူတို့ကို ကြည့်သွားသည့်မျက်လုံးများစွာထဲမှာ...

မျက်လုံးများစွာထဲမှာ... ..

အခန်း(၁၁)

“ကျွန်တော်တို့ မဆုံဖူးဘူးနော်။ ကျွန်တော်က သစ်မင်းလူရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဇော်လွင်ဦးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ သိပါတယ်ရှင်”

“ဪ...ဒီကောင် ပြောဖူးသလား။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောလည်း ပြောဖူးပါတယ်။ တွဲရိုက်ထားကြတဲ့ ဓါတ်ပုံကိုလည်း ကျွန်မ ကြည့်ဖူးပါတယ်”

“ဪ...ဪ”

နှင်းဆုက အိမ်ဖော်တွေကို ဧည့်သည်အတွက် အအေးလုပ်ခိုင်း လိုက်၏။

“မောင်က ဒီအချိန် အိမ်မှာ မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ သိတယ်...။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်နဲ့ ဖုန်းဆက် ပြီး အပြင်မှာပဲ ဆုံနေကြရတာ။ အိမ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးလို့ ခုမှ လမ်းကြိုဝင်လာတာ။ မနှင်းဆုပန်နဲ့လည်း ဆုံဖူးသွားအောင်ပေါ့။ သူ ပြောတော့ ကျွန်တော်က အချင်းချင်း ကပ်ကြားနေတယ် အောက်မေ့ တယ်။ အဟုတ်ပဲကိုးဗျ။ မနှင်းဆုပန်က အတော်လှတာကိုး”

နှင်းဆု ရယ်နေလိုက်သည်။ ဇော်လွင်ဦးက ရည်မွန်ပြီး စကား

သွက်သည်။ ခဏကလေးနှင့် ရင်းနှီးသွားအောင် ဆက်ဆံတတ်သည်။ မောင့်သူငယ်ချင်းက မောင့်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဟုလည်း တွေးမိသည်။

သူတို့ချင်း အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက သောင်းကျန်းခဲ့သမျှတွေကို ပြောပြသည်။ ရယ်စရာတွေလည်းပါသည်။ မောင် ငယ်ငယ်က ဆိုးခဲ့ တေခဲ့တာတွေကို ကြားရသည်။ နားထောင်နေရင်းက မောင့်ကို လွမ်းလာသလို ခံစားရသည်။

“အခု ကျွန်မနဲ့မောင်က တစ်အိမ်တည်းသာနေတာရှင့်။ သိပ်တောင် မဆုံဖြစ်ဘူး”

“အာ...အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ ဒီအတိုင်းကြီး လွတ်မထားနဲ့။ ဒီကောင်က အရမ်းစွံတာဗျ။ မိန်းကလေးတွေက ဒီကောင်ကို အရမ်းကြိုက်တာ”

“အဟင်း...။ သိပါတယ်”

“ကြုံလို့ ပြောပြရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခါက စာအရမ်းတော်တဲ့ကောင်မလေးကို ဒီကောင် ရည်းစားစာပေးတယ်။ တကယ်ကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးက ဟနကြီးလို့ သွားစတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကောင်ပေးတဲ့ ရည်းစားစာက ဂန္ထဝင်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင် ရည်းစားစာထဲမှာက ဘာသာစုံပါတယ်လေ။ သင်္ချာရော၊ ဓါတုရော၊ ရူပဗေဒတွေရော၊ ပထဝီတွေ၊ သမိုင်းတွေရောပြီး အောက်မှာ Foot Note တွေ အရည်ကြီး။ သူညွှန်းထားတဲ့ ကျမ်းကိုးတွေကလည်း ဖတ်စာအုပ်တွေ”

“ကောင်မလေးက သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...။ ပြန်ကြိုက်သွားတယ်”

“ဟယ်...ဒါဖြင့် မောင်က ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့”

“နေဦး...။ ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး။ ဒီကောင်က ပြန်မကြိုက်ဘူးဗျ။ အစကတည်းက ကြိုက်မှမကြိုက်တာ”

“ဒါဖြင့်...”

“ဒီကောင် ပတ်ပြေးရတာပေါ့။ ကောင်မလေးကဆိုရင် သူ့ကို အတော်စိတ်နာသွားတာ...။ အခု အဲ့ဒီကောင်မလေးက ဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီ။ အဲ့ဒီဆေးခန်းမှာဆို သူ မကုရဲဘူး”

“ဘယ်ဆေးခန်းလဲ။ ဒေါက်တာ ဘယ်သူတဲ့...”

“ဒေါက်တာ ခင်မေဝင်းဆိုတာလေ...။ လိမ်ခေါင်းတို့ ဂရင်ဂျီနာ တို့၊ စအိုဝံမှာပေါက်တဲ့ အနာတို့အတွက် အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုပဲ...။ နာမည်ကြီးပေါ့...”

“အိုး...။ မောင့်မှာ အဲဒီလိုအနာတွေ မရှိပါဘူး”

“အင်း...။ ရှိလည်း အဲ့ဒီဆေးခန်းကိုတော့ မသွားပါဘူး။ မပူနဲ့”

“အဲ့ဒီ ဒေါက်တာခင်မေဝင်းက အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးလား”

“ခုထိတော့ မရှိသေးဘူး။ အရွယ်လွန်သွားပြီထင်ပါရဲ့ဗျာ...။ သူတို့ သန်းသန်းစုတို့ မိမိထွေးတို့ ဒီတစ်သက် ယောက်ျားရဖို့ မလွယ် ပါဘူး...”

စကားအတော်ကောင်းသွားကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဇော်လွင်ဦး က စကားအရှိန်သတ်ပြီး...

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနှင်းဆုပန်လည်း အထည်ဆိုင်သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဖုန်းကြိုဆက်ပြီးမှ သွားလိုက်မယ်”

“ဟိုကောင့်ကို ကျွန်တော်လာသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒီညနေတောင် ကျွန်မ သူ့ကို ဝင်ခေါ်မလားလို့။ သူက အရမ်းစွံတယ် ဆိုတာကိုး”

ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ပြီး...ဇော်လွင်ဦးက သူ့ကားနှင့်သူ ပြန်သွား

သည်။ ခဏအကြာမှာ နှင်းဆုလည်း သူ ထွက်လာပြီဆိုသည့်အကြောင်း ဆိုင်ကို လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်က ကားနှင့် ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဆိုင်ရောက်ရောက်ချင်းမှာတော့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသေး၏။ စာရင်းဇယားတွေကိုလည်း စစ်ရသေးသည်။ ခဏကြာမှ အမောဖြေပြီး ကာမှ ဦးဖြူလေးက...

“မနှင်း...။ မောင်သစ်ကော”

ဦးဖြူလေးက သစ်မင်းလူကို ငယ်စဉ်ထိန်းကျောင်းလာစဉ်အချိန် ကတည်းကအတိုင်း ယခုအထိ မောင်သစ်ဟုပဲ ခေါ်သည်။ ကျန်သော အလုပ်သမားတွေကတော့ ဆရာဟု ခေါ်သည်။

“ဒီအချိန် အိမ်မှာတော့ ဘယ်ရှိမလဲ ဦးဖြူလေးရယ်။ သူ့သင် တန်းမှာ ရှိမှာပေါ့”

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်”

“ဘာလဲ”

“တော်ကြာ...။ အိမ်မှာလည်းမရှိ၊ ကျောင်းမှာလည်းမရှိ ကြားထဲ မှာ ပျောက်နေဦးမယ်”

စကားလမ်းကြောင်းက ပြတ်သွား၏။ ဘေးအထည်ဆိုင်မှ စီးပွား ဖက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူခေါ်ရာသို့ ဦးလေးဖြူ လိုက်သွားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးဖြူလေး၏ စကားက နှင်းဆု၏ ရင်ထဲကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားစေသည်။ ခဏအကြာမှ နီလာမက...

“အစ်မ”

“ဟေ...”

“ဆရာ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဒါများ အထူးအဆန်းလုပ်လို့၊ သူ့တပည့်တွေထဲမှာ ကောင်မ လေးတွေ အများကြီးပဲ”

“အား...။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့”

“အင်...။ ဒါဖြင့် ဘာတုန်း”

နှင်းဆု ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဘာလဲတော့ မသိဘူးပေါ့ အစ်မရယ်”

“နင့်စကားကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး...။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“ဟိုလေ...။ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မနဲ့ဦးဖြူလေးနဲ့ အထည်တွေ သွားတိုက်လာတုန်းက...”

“အင်း”

“ဆရာနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ထီးတစ်လက်ထဲ အတူ ဆောင်းသွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်...။ ကောင်မလေးက သူ့တပည့် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တော်တော်လည်း လှတယ်”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတော့...။ အင်း...”

နီလာမက ကောင်မလေးပုံစံကို ပြောပြသည်။ ဝတ်မှုန်ဦး ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။ နှင်းဆူ နည်းနည်းရင်အေးသွားသည်။ သို့သော် အများကြီး တော့ ရင်မအေးပါ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။

“သူတို့ကို ကြည့်ရတာ အတော့်ကို ရင်းနှီးပုံရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ့်ဘာသာ ခိုင်းထားသည့်ကိစ္စ...။ အခုတော့ ကိုယ့်ရှုးကိုယ် ပတ်ပြီလား မသိ။ ဝတ်မှုန်ဦးကိုလည်း သူမက လိုအပ်မှ အဆက်အသွယ် လုပ်ရန် မှာထားသည်။ အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုရှိနေပြီလဲ မသိ။ ခက်တော့ ခက်နေပြီ...။ သူမ မျက်နှာပျက်သွားမိ၍လား မသိ။ နီလာမက မျက်နှာချိုသွေးပြီး တောင်းပန်သည်။

“သူငယ်ချင်းညီမတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့ အစ်မရယ်။ မိုးရွာကြီးထဲ ကူညီရတာ ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“နီလာမ”

“ရှင်”

“နင်...ရည်းစာတွေ ဘာတွေ ရှိပြီပေါ့”

“ခစ်... ခစ်။ အစ်မကလည်း ရှိပြီပေါ့”

“ယူမှာလား”

“သူ...ပိုက်ဆံစုနေတယ်”

“အေး...။ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ သတိထားနော်”

“ရှင်...။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ နဂါးနဲ့ တူတယ်”

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“နဂါးဆိုတာ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ လူတိုင်း

က တွေ့ဖူး ကြုံဖူးချင်ကြတယ်လေ”

“ဪ...အင်း”

ဆိုင်မှာ ခဏဆက်နေပြီး နှင်းဆု ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ မောင်ရှိရာ သင်တန်းသို့ ဝင်ခေါ်သည်။ သင်တန်းက ပြီးသွားပြီ...။ မောင်လည်း မရှိတော့၊ ကျောင်းသားအချို့ နောက်သည်။

“လိုက်...လိုက်...ဆရာမ။ ဆရာက ကောင်မလေးတစ်ယောက် နဲ့ ထွက်သွားတာ”

“ကောင်မလေးကလည်း လှတယ် ဆရာမ”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာမ။ ဆရာမနီးနီးကို လှတယ်”

နှင်းဆု ပင့်သက်ကိုသာ ရှိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

ဉာဏ်ကိုတော့ လွှာသုံးရပါသည်။ ဇော်လွင်ဦး ပေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်၏။ မနက်(၇)နာရီကျော်ကျော်မှာ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၍ ရှိမှာ သေချာပါသည်။ မောင်ကတော့ မရှိတော့။ အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားပြီ။

“ဟဲ့လို...။ အမိန့်ရှိပါ”

ကိုဇော်လွင်ဦးအသံက အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြစ်၏။ အတန်ငယ် စိတ်တိုနေပုံရသည်။

“ကိုဇော်လွင်ဦးလား။ ကျွန်မ နှင်းဆုပါ”

“နှင်းဆု...။ ဘယ်က...။ ဟာ...မနှင်းဆုပန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...။ ကျွန်မပါ”

“အာ...ပြောပါ။ ဘာများ ထူးလို့တုန်း”

“ကိုဇော်လွင်ဦး အိမ်ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မ ခုထက် ထိ မောင့်ကို မပြောရသေးဘူး”

“ညက ဒီကောင် ပြန်မလာဘူးလား”

“လာပါတယ်၊ ပြီး...မနက်အစောကြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ ဘာမှ မပြောလိုက်ရဘူး။ ညကလည်း မှောင်မှ ရောက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲဆိုရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးရှင်”

“ဟင်...”

နှင်းဆု ရယ်မိ၏။ ဇော်လွင်ဦးတော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီ ထင်သည်။

“အခု ရှင့်သူငယ်ချင်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တဲ့ရှင့်”

“အာ...ဟုတ်ပါ့မလား”

“မြင်တဲ့သူတွေက ပြန်ပြောကြပါတယ်”

တစ်ဘက်မှ ခေတ္တအသံတိတ်သွား၏။ ပြီးမှ...

“ဪ...။ ဟိုကောင်မလေး ထင်တယ်”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“သူ့ကို ထီးပြန်ပေးတဲ့ ကောင်မလေး။ သမီးရည်းစားဘဝမှာ ကတည်းက ခင်ဗျားက သူ့ကို ထီးတစ်လက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးဖူးတယ် ဆို...။ အဲဒီထီးကို သူက အတော်တန်ဖိုးထားတယ်...။ သူ ဘတ်စ်ကား ပေါ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့တော့ အဲဒီကောင်မလေးက ပြန်လာပေးတာ...။ သူ အတော်ကျေးဇူးတင်တယ်...။ အဲဒီကောင်မလေးကို သူက အအေး တိုက်တာ”

“အင်း...အင်း...။ အဲဒီထီးပဲလားတော့ မသိဘူး”

“ခင်ဗျာ...”

“ဪ...။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တစ်လက်တည်း အတူဆောင်း တယ်ဆိုတာ”

“ဪ...မိုးရွာနေလို့ ကားမှတ်တိုင်အထိ လိုက်ပို့ပေးတာပါဗျာ။ အထင်မလွဲပါနဲ့။ ဒီကောင်က ခင်ဗျားကို အတော်ချစ်တာ။ ခင်ဗျားနေရာ မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး”

“ကောင်မလေးက အတော်လှတယ်ဆို”

“ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး။ နေပါဦး...။ မနှင်းဆုကို ဘယ်သူတွေ က ပြောထားလို့လဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး။ မြင်လိုက်ရသူတွေက သတင်းပို့တာလောက်

ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း သတိထား လေ့လာပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး...။ သူ့ကို လိုချင်တဲ့သူရှိရင် ကျွန်မက ပေးလိုက်မှာပါ”

“လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီဗျာ။ တကယ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

နှင်းဆုက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ထားပါ...။ ဖုန်းဆက်တာက အဲဒါတွေပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“မောင့်သင်တန်းချိန်က စောသေးတယ်...။ မောင်များ ကိုဇော် လွင်ဦးဆီ ရောက်နေသလားလို့”

“ဟင့်အင်း...မရောက်ဘူး။ ကျွန်တော်တောင် ခုမှ အိပ်ရာက ထတာ...။ သူ့ကို မှာစရာရှိလို့လား”

“အင်း”

“မှာထားခဲ့လေ...။ ရောက်လာရင် ပြောပြလိုက်မယ်”

“အင်း...။ မနေ့က မပြောလိုက်ရဘူးလို့...။ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုဇော်လွင်ဦး လာသွားတယ်လို့”

“ဗျာ”

“ဒါပဲ...ဒါပဲ”

နှင်းဆု ဖုန်းချလိုက်သည်။

ဝတ်မှုန်ဦးကတော့ တော်တော် ခရီးရောက်နေပြီထင်သည်။ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာတာ မကြာသေးသော ဇော်လွင်ဦးပင်လျှင် မောင်မှတစ်ဆင့် ဝတ်မှုန်ဦးအကြောင်းတွေ အထိုက်အလျှောက် သိနေ ပြီ...။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

အခုပဲ ဖုန်းချသည်။ အခုပဲ ဖုန်းလာသည်။ သည်အချိန်မှာ ဆိုင်ကလာသောဖုန်း မဖြစ်နိုင်။

“ဟဲလို”

ကောက်ကိုင်လိုက်တော့...

“ဪ...နှင်းလား”

“ဪ...မောင်”

မောင့်ဆီမှ ဖုန်းဖြစ်နေသည်။ မောင့်အသံ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်တော့ ဖြစ်နေသည်။

“ပြောလေ...မောင်။ စောစောကတောင် ကိုဇော်လွင်ဦးဆီ ဖုန်းပြောဖြစ်သေးတယ်”

“ဇော်လွင်ဦး...ဟုတ်လား။ နှင်းနဲ့ ဒီကောင် ဆုံပြီးပြီလား”

“မနေ့က လာသွားတယ်။ အဲဒါ မောင့်ကို မပြောရသေးဘူး”

“မနက်က ဖုန်းပြောတယ်ဆိုတာက...”

“ဪ...ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်များ အဲဒီကိုရောက်နေသလားလို့။ မန္တလေးက ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဪ...အေး...။ ကိုယ့်သင်တန်းကိုလည်း ဖုန်းလာထားလို့ အဲဒီအကြောင်းကို အခု ပြောမလို့”

“နှင်း သိပြီးပြီ...။ မန္တလေးသင်တန်းခွဲကို မောင်သွားရမယ် မဟုတ်လား။ နှင်း ဘာတွေပြင်ဆင်ထားရမလဲ”

“မပြင်နဲ့တော့ နှင်း။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ်။ အခု...ကားကြုံရနေတယ်”

“မောင်...ဘယ်နှရက် ကြာမှာလဲ”

“ဘာကြာမှာလဲ...။ အလွန်ဆုံး သုံးရက်ပေါ့”

“ဖုန်းတော့ ဆက်နော်”

“အေးပါ...ဒါပဲနော်။ ဟိုမှာ ကားက စောင့်နေတာ...။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အင်း...အင်း”

ဒါဆိုလျှင်...

အကြောင်းကိစ္စ မထူးလျှင် သူမလည်း ဒီကနေ့ အထည်ဆိုင်ကို မသွားတော့ပါ။ မောင့်အခန်းကို ရှင်းပေးထားလိုက်ပါမည်။

အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး မောင့်အခန်းကို တက်ရှင်း
သည်။ ထွက်လာသည့် စာရွက်အတိုအစတွေ တစ်ပြုံကြီး။ လွင့်လည်း
မပစ်ရဲ...။ ဘာတွေမှန်းမသိ။ လောလောလတ်လတ် ရေးထားသော
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရ၏။ ကဗျာကို သူမ နားမလည်ပါ။ သို့သော်
ကိုယ့်ကို စောင်းရေးထားသလားဟု စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်မိ၏။

မင်း တမ်းတနေတတ်၊ နတ်ဖြစ်စွဲယူဖူး
လူတွေ့သော ဂိုဏ်းဂိုဏ်းကို ဖြောင့်နိုးလဲထားတဲ့ 'ခွာပေါက်' သံတွေ ပြောရတယ်...။
“ ဂိုဏ်းပေါ်တော့ ခွာကလေးရေ ” လို့ ကျောသံရင်သံပဲ နာ့ခွာ သံတရယ်...။
လူရိသေ ရှင်ရိသေ ဖြစ်လုံးဖြစ်နဲ့ တင်တင်ရိုက်ပြီး နာခြောက်သံတရယ်...။
ဘက်မှ မတွယ်တော့ရင်တောင် ဘက်ကို ပြန်လေ့ကျင့်ရင် ကောင်းမလဲ...။
ဟေ့...
လက်ထဲမှာ 'ပြိယာ' ကို ကိုင်ထားတဲ့ 'ကွေး' ဝိုင်ပိုင်ပြီးတော့ 'တံ' ပုဒ်ကလေး
နှောက်တို တွပ်တွပ်၊ တရုတ်ရုတ် နာမဲလိုက်နေတယ်...။
ငါကလေး... နူးထောင်ပေါင်းကား နူးလည်ခင်းတွေကို ညည်းငွေ့တတ်တယ်...။
တိမ်ကွဲနေ၊ နာတောင်ပံတွေကို ခြိမ်ခြိမ်သဲသဲ ငါသတ်နေ...။
ကောင်းကင်ဖြတ်ကူးသူဆိုတာ တေလနပ် မကျွမ်းတတ်တဲ့ နာဖြောင့်...။
နီဒီယုဆိုကို မိုးတသိမ် သိမ်ရွာပြီး ငါ... စာနဲ့ပေါင်းပြလိုက်တယ်။
နီဒါကို ငါ့တိုက်ရေးတာဘုရင်မ (သို့မဟုတ်)
ဘူးသီးခြောက်ချိန်မှာ ရောက်လာတဲ့ ငါ့ရဲ့ နာရီးတော်မ
သိမေ့ချင်လွန်းရဲ့...။

မောင်က ကဗျာတွေ စာတွေ ဝါသနာပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းကိုတော့
ပို့လေ့မရှိ။ သူ့ဘာသာတော့ ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ ရေးတတ်သည်။ ဘယ်သူ့
ကိုမှလည်း သိပ်ပြလေ့မရှိ။ ရေးပြီးလျှင် ပစ်ထားသည်။

ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မောင်က စာအရေး
ကောင်းသည်ပဲ။ အချစ်ဝတ္ထုကလေးဖြစ်သည်။ ကဗျာကခေါင်းစဉ် တပ်

မထားသော်လည်း ဝတ္ထုတိုလေးမှာ ခေါင်းစဉ်ပါလာသည်။

“ဒါပဲမက်....မက်သ့”တဲ့။

မိုးမရွာဘဲနှင့် ကောင်းကင်မှာ ညိုဖျော့မှုန်ရီနေသော ညနေခင်း တစ်ခုတွင် ခွေးညို ထိုမိန်းကလေးကို စတင်မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လေတစ်ချက်အဝေတွင် မိုးစက်ပါးပါးကလေးများက ရင်ကို လာမှန်ခဲ့သေး ၏။ မိုးအုံ့သောညနေဆည်းဆာ၏ ဖြူဝါးသောအလင်းရောင်စိုစိုထဲဝယ် သူ့ကို စတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ထိုမိန်းကလေးသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် မိုးပြာရောင် သံခြည်ကို ကျောကျောရှင်းရှင်း ဆင်မြန်းထား၏။ ခွေးညိုက သူတို့၏ ဆောက်လက်စတိုက်ကြီးအတွက် လှေကားမှ သစ်များ ထမ်းတက်လာချိန် ဝယ် ငေးကြည့်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမိန်းကလေးက သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် ခုယ်ကာမောက စကားလေးတွေဖောင်ဖွဲ့ရင်း ခွေးညိုတို့ ဆောက်နေသော ဘိုက်ကြီးကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်လေ၏။ ခွေးညိုကို သူမြင်ပါ သိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဘက်မှ သစ်ထမ်းရင်း၊ တစ်ဘက်မှ ဘူကိုင်လာသော အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ထိုမိန်းကလေး မည်သို့မျှ အမှတ်တရ ဖြစ်ကျန်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ခွေးညို သည်း သိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ချောမောလှပလွန်းသော ထိုမိန်းကလေးကို စွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် ထိုညက ခွေးညို အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

သို့ဖြစ်ပင် နောက်ပိုင်းနေ့များစွာဝယ် ခွေးညိုတစ်ယောက် သွတိုက်ရင်း၊ ကွန်ကရစ်လောင်းရင်း ထိုမိန်းကလေးကို ခိုးဝှက်ငေးမော ခဲ့ရ၏။ ဤတိုက်ကြီးတွင် ဝမ်းရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသော အလုပ်သမားများစွာသည်လည်း ခွေးညိုအဖြစ်ကို သတိမထားမိခဲ့ပါ။ သတိထားမိစရာကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်လည်း မဟုတ်ခဲ့။ ခတ်သမီးလေးက ဘုံခုနစ်ဆင့်တွင် ရှိသည်။ ခွေးညိုက ရွှေဘော်ထိုးနေ သည်။ သည်သို့ပင် ကာလတို့လည်း အတော်အတန် လွန်ပြောက်လာပါ သောတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ခွေးညိုတို့ အလုပ်လုပ်နေရာသို့ စတိုက်ပါ(Store

Keeper) ကိုဝေ တက်ရောက်စစ်ဆေး၏။ ထိုစဉ်ဝယ် ခွေးညို၏ နတ်သမီးလေးကလည်း သူတို့ခြံတွင်း နှင်းဆီပန်းလေးများ ခူးနေ၏။ ခွေးညိုတို့၏ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်က ကိုဝေကို လှမ်းစ၏။

“ဆရာ...။ ကောင်မလေးက လှတယ်နော်။ အဟင်း”

ခွေးညိုရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုဝေက ခွေးညိုတို့ သူဌေး ဦးမိုးအောင်၏ လူယုံဖြစ်၏။ ရာထူးအခြေအနေအရ ဆရာတပ်၍ တလေးတစား ခေါ်နေရသော်လည်း ခွေးညိုတို့နှင့်ရွယ်တူ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည်။ ရုပ်ရည်လည်း ရည်မွန်ချောမောသည်။ ပညာတတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ခွေးညို၏ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လာမိသည်။

ခွေးညိုတို့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်၏ စကားကို ကိုဝေက မရယ်မပြုံး တုန့်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မစခင် ဒီတိုက်ဆောက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်နေတဲ့ အချိန်ကတည်းက မြေနေရာလာကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ဒီမိန်းကလေးကို စတွေ့ခဲ့တယ်။ တစ္ဆေတလမ်းလည်း ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကံဆိုးတယ်။ ဒီတိုက်ကြီးဆောက်မယ့်လူတစ်ယောက် လာဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ဒီနေရာမှာ ဒီတိုက်ဆောက်တာ ပတ်ဝန်းကျင်က လိုလားသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ တလောကလည်း အထက်မှာ မဟုတ်မဟတ်တိုင်စာတွေ ရောက်လို့ အလုပ်ရပ်ထားပြီး သွားရှင်းကြရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ခုလို အလုပ်ပြန်စရတော့လည်း အရာရာကိုယ့်ဘက်က အပြစ်ကင်းအောင် လုပ်နေရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုကြိုးစားရဲမလဲ”

အလုပ်သမားအားလုံး ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ကိုဝေက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီမိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်အောင်ကြိုးစားလိုစိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်က ထွက်ပစ်လိုက်မလားလို့တောင် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ဘူးဗျာ...။ ဦးမိုးအောင် ကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော့်မှာ

အများကြီး ရှိတယ်''

အတန်ကြာတော့ ကိုဝေ အောက်ပြန်ဆင်းသွားသည်။ အလုပ် သမားအားလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူဌေးဦးမိုးအောင် အပေါ် ကိုဝေ၏ ကျေးဇူးသိတတ်မှုကို သူတို့ အံ့ဩလေးစားကြရသည်။

သို့ဖြင့် ဇွန်အစောပိုင်းရက်များတွင် မိုးဖွဲလေးများ တလွင့်လွင့် ကြွလာသည်။ ခွေးညို၏ နတ်သမီးလေးသည် ထီးအဝါကျားလေးဖြင့် လွယ်အိတ်ဖွားဖွားကြီးလွယ်ကာ တစ်လောကလုံး၌ အလှဆုံးဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့တွင် ခွေးညိုတို့၏လုပ်ကွက်ကို စစ်ဆေးရန် ကိုဝေ အပေါ်တက် လာ၏။ လုပ်ကွက်စစ်ဆေးရင်း ကိုဝေအကြည့်က တစ်ဘက်ခြံရောက်သွား ၍ အားလုံးက လိုက်ကြည့်မိသည်။ ခွေးညို၏ နတ်သမီးလေးသည် ကပိုကရိုလှပနေ၏။ ကိုဝေ မျက်လွှာပြန်ချသည်။ တစ်ဘက်လှည့်၍ လုံးဝကျောခိုင်းကာ ဂဏာန်းပေါင်းစက်တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ပြန်ဆင်းသွားသည်အထိ နတ်သမီးလေးကို လုံးဝလှည့်မကြည့် သွားတော့ချေ...။

အလုပ်သမားများအားလုံး ကိုဝေကို သနားကြ၏။ လေးစားခိုး ကျူးကြရပြန်၏။ သံကို တူဖြင့် တအားထုရိုက်ရင်း ခွေးညိုရင်ထဲမှာ ငိုချင်နေမိသည်။ ထိုနေ့က ခွေးညို အလုပ်စောစောသိမ်း၏။ အိမ်ပြန် နောက်ကျ၏။ ည...အိပ်ရာဝင်သော် အိပ်မက်တွေ မက်သည်။ အိပ်မက် ထဲမှာ... ..။

ဇွန်အစောပိုင်းရက်များ...
မိုးဖွဲလေးများ တလွင့်လွင့်ကြွ...
ထီးအဝါကျားလေး... ..။

အဲဒီကာလ၊ အဲဒီအနေအထားမျိုးမှာပေါ့...။ မောင် သူ့ကို စကားလာ စပြောတာ...။ သူမ လှမ်းရိုက်လိုက်သည့် ထီးကလည်း အဝါကျားလေး။ သူမစိတ်တွေ အံ့ပျသီဝေနေသည်။

မောင်ရယ်...

မောင်က အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ထူထောင်ချင်

သူ။ တစ်ယောက်အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ တစ်ယောက်က ရှုံးနိမ့်ပေးရလိမ့်မည်။
နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ မောင်
အောင်မြင်ဖို့အတွက် သူမ ရှုံးနိမ့်ပေးလိုက်ရပြီ...။

ဘာကိုမှ ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းနေလိုက်
မိသည်။

အခန်း(၁၃)

နောက်နေ့မနက်မှာ မထင်မှတ်သော ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာ၏။
“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

အိမ်ဖော်မလေးတွေက ကိုင်မည်ပြုသည်။

“နေ...နေ...။ ငါ့ဘာသာ ငါကိုင်လိုက်မယ်”

မောင့်ဆီက ဖုန်းများလားဟူသော အတွေးနှင့်ဖြစ်၏။ သို့သော်
မဟုတ်ချေ...။

“မနှင်းလား”

“ရှင်”

“မနှင်းဆုပန်လားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

အသံမကျက်မိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီမှ ဖုန်းဖြစ်၏။

“ကျွန်မ သီတာထွန်းပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်သီတာထွန်း။ ပြောလေ”

“နည်းနည်းမေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့...မေးလေ”

“ဝတ်မှုန်နဲ့ဆက်ဆံရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြေပါတယ်။ သူက ဘာပြောလို့လဲ”

“မပြောပါဘူး။ ကျွန်မ တွေးမိတာလေး တစ်ခုရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ ဒေါ်သီတာထွန်း”

“ဝတ်မှုန်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ငိုးသား ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအလုပ်ကိုလည်း သူမို့လို့ တာဝန်အရဆိုပြီး ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်တာ လေ။ တစ်ခြားကောင်မလေးတွေဆိုရင် တွေဝေသွားမှာ...။ ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့လား...။ အခန့်မသင့်ရင် နာမည်ပျက်မှာ။ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်မှာ...”

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ်”

“တစ်ဘက်ကလည်း မနှင်း နစ်နာမှာ စိုးရသေးတယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ယောက်ျားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို ရင် ပတ်ဝန်းကျင်က မနှင်းကိုလည်း ပြောကြဆိုကြမှာပဲလေ...။ နောက်ပြီး သူတို့တွေ စိတ်ဓါတ် ငိုးသားပါတယ် ဘယ်လောက်ပြောပြော အနေနီးစပ် သွားပြီး အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ...”

“ဟို...ကျွန်မ”

“မလိုလဲ...လိုလဲ စဉ်းစားထားရတာပါ။ ကျွန်မကလည်း ညက အဲဒီအကြောင်းတွေ တွေးနေမိလို့ပါ...။ ဝတ်မှုန်က ကိုသစ်မင်းလူအတွက် ကလေးမွေးပေးနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

“အို...”

“သိပ်ကြီးတော့လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်မကလည်း အတွေး ခေါင်တတ်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မနှင်းအနေနဲ့ကလည်း သတိမလျော့စေချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒါဖြင့်...ဒါပဲလေ။ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်သိတာထွန်း ဖုန်းချသွားပြီး အတော်ကြာသည်အထိ နှင်းဆူက ဖုန်းခွက်ကိုင်ပြီး ငိုနေမိတုန်း။ ဝတ်မှုန်ဦးကို အလုပ်မှ ရပ်စဲပစ်လိုက်မလား။ သို့သော် ခုချိန်မှ ထူးတော့မည်မထင်...။ သူတို့ချင်းက ရင်းနှီးနေကြပြီ။ မရိုးသားလျှင် သူတို့ဘာသာ ချိန်းချက်တွေ နေကြဦးမည်။ ခက်ပြီ...။

ဖုန်းနံဘေးမှာ ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်၊ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေမိသည်။ အချစ်လား၊ အလွမ်းလား၊ သောကပရိဒေဝလား မကွဲပြားချေ။

နောက်တော့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ဟုတ်ကဲ့...။ အမိန့်ရှိပါ”

“.....အဆောင်ကပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဝတ်မှုန်ဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

“ခဏကိုင်ထားပါ”

အတန်ကြာမှ...

“ဝတ်မှုန်ဦး မရှိဘူးရှင်”

“ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မလဲရှင်”

“အဲဒါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ အဆောင်ပိတ်ချိန်အထိတော့ အကုန်လုံး လာရတာပဲ”

“ညက သူပြန်လာရဲ့လား”

“အာ...အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“သူ...မန္တလေးသွားမယ်လို့များ ကြားမိသလားရှင်”

“မကြားမိပါဘူး။ မသိဘူးလေ...မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ကိုစွန့်
သူပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့။ ဒါဖြင့်လည်း ဒါပါပဲ”

“ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

“ရပါတယ်...မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ သူ့ကို လိုက်ဖမ်းလိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးဆုံးချင်း နှင်းဆု ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခုနကလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းနံဘေးမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်၊ လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ပြီး စဉ်းစား...။

ခဏကြာမှ...

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ဟိုဘက်မှ ချက်ချင်း ဖုန်းကိုင်သည်။

“ကိုကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုကိုဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် နှင်းဆု၏အစ်ကို မဟုတ်ပါ။ နှင်းဆုမှာလည်း အစ်ကိုလည်းမရှိပါ...။ မန္တလေးသင်တန်းခွဲမှ မောင့်တပည့် ကျူရှင်စာရေးလေးကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့နာမည်က ကိုကိုတဲ့...။

“ငါပါ...နှင်းဆုပန်။ ရန်ကုန်က ဆက်နေတာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့အစ်မ။ ပြော...”

“အဲဒီကို နင့်ဆရာ ရောက်ပြီလား”

“ခုပဲရောက်တယ် ပြောတယ်”

“သူနဲ့အတူ ဘယ်သူပါလာသေးလဲ”

“အဲ...မသိဘူးအစ်မရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့တောင် မတွေ့ရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား...။ အေး...ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောလေ။ ချောချောမောမောရောက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဒါပဲ...ဒါပဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲ မောလာသလို ခံစားရသည်။ ဖုန်းနံဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဟော...ဖုန်းက လာပြန်ပြီ။ ဒီနေ့တော့ ဖုန်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ရတော့မည် ထင်၏။ ဖုန်းပြောချင်စိတ်က မရှိတော့။ သို့သော်လည်း

မရဲတရဲ မျှော်လင့်မိပြန်သည်။ မောင့်ဆီက ဖုန်းများလားဟု ကောက်ကိုင်
ရပြန်သည်။

“ဟဲလို...”

“မမလား...။ ဝတ်မှုန်ပါ”

သူမ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“ဪ...ဝတ်မှုန်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“မြို့ထဲက မမရဲ့”

“ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပန်းဆိုးတန်းက ဆက်နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲမမ”

“ဪ...မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဖုန်းသံက အဝေးကြီးက လာသလို
ဖြစ်နေလို့”

“ဪ...ရန်ကုန်ကပါပဲ မမရဲ့။ သူငယ်ချင်း အခန်းက ဝင်ဆက်
တာ။ အခု မမဘေးမှာ ဘယ်သူတွေရှိတုန်း။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ဖုန်းပြောလို့ ရလား”

“နေဦး။ အဲဒီဘက်ကကော လွတ်လပ်လို့လား”

“ဒီဘက်က ရှင်းရှင်းကြီးလွတ်လပ်တယ်...။ တစ်အိမ်လုံးမှာ
ဝတ်မှုန်တစ်ယောက်တည်း။ သူငယ်ချင်းတွေက ဈေးသွားဝယ်တယ်”

“အေး...ဒါဖြင့်လည်း ပြောလေ”

“အခု ဦးသစ်မင်းလူ မန္တလေးသွားတယ်ဆို”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ နေပါဦး...ဝတ်မှုန်က ဘယ်ကသိတာ
တုန်း”

“သူ့ ကျူရှင်သင်တန်းရှေ့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ သူ့တပည့်
ကလေးတွေ ပြောနေတာ ကြားလို့။ မန္တလေး ခဏသွားတယ်တဲ့...။
တစ်ခြားဆရာက အစားဝင်သင်ပေးတယ်တဲ့။ သုံးရက်ကြာမယ်တဲ့”

“ဪ...အင်း...အင်း။ မနက်ကတောင်...အဲ...ခုနက်တောင်

မမ ဝတ်မှုန်အဆောင်ကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဝတ်မှုန်က မနက်အစောကြီးကတည်းက ထွက်လာတာ။ အဆောင်တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပဲ။ ကိစ္စရှိလို့လား မမ”

“အခြေအနေဘာထူးလဲ သိချင်လို့ပါကွယ်”

“ဝတ်မှုန်လည်း အခု အဲဒါတွေပြောမလို့ ဖုန်းဆက်တာ”

“အင်း...ပြောပြပါဦး”

“အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မကတော့ ခင်နေပြီ မမရဲ့။ ဆိုင်မှာတောင် သုံးလေးခါ တွဲထိုင်ဖူးပြီးပြီ”

“အစ်ကို...ဆိုတာက”

“မမလူကြီးကို ပြောတာလေ။ ဆရာသစ်မင်းလူ”

“ဪ...အေး။ ပြော...ပြော ဆက်ပြော”

ဝတ်မှုန်က မောင်နှင့်သူမတို့ စတွေ့သည်မှ လက်ရှိရင်းနှီးမှု အခြေအနေအထိ ပြောပြသည်။ အင်း...အဲ...နှင့် စကားထောက်ပေးနေ ရသော်လည်း နှင်းဆုရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမိသည်။ ကောင်မလေး ကလည်း အတော်သွက်သွက်လက်လက်ရှိ၏။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ ပြန်ပြောနိုင်သည်။

အခြေအနေအားလုံးကို ရှင်းပြပြီးသည့်နောက်မှာ ဝတ်မှုန်က...

“မမလူကြီးက ဂိုးသားပါတယ် မမရဲ့။ စိတ်ဓါတ်လည်း ကောင်း ပါတယ်။ လေးစားစရာပါ”

လေးစားစရာမှ ချစ်သောအချစ်က အခိုင်မာဆုံးဟု ကြားဖူးသည်။ ပြဿနာက စပြီလား မသိ။

“တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကိုကော သူ ပြောသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...။ တည့်တည့်တော မပြောပါဘူး။ စောင်းပါးရိပ်ခြည် တော့ ပြောတယ်”

“သားရေး သမီးရေး အကြောင်းကိုကော”

“ဟုတ်ကဲ့။ နည်းနည်းပါးပါး ပြောတယ်”

“အဲဒီတော့ သူ့သဘောက”

“သူ့သဘောက ဘာမှမရှိသေးပါဘူး။ လောလောဆယ် သူ စိတ်ညစ်နေတာလောက်ပါ”

“မမကိုကော ဘာပြောသေးလဲ”

“မမအကြောင်းကတော့ စကားလမ်းကြောင်းကြုံတိုင်း ပြောတာပဲ။ မမကို သူ အတော်ချစ်ရှာပါတယ် မမရဲ့။ မမအကြောင်းကို ပြောပြီဆိုရင် အသံနေ အသံထားကအစ ပြောင်းသွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ကလည်း နူးညံ့သွားတယ်”

“ဪ...ဝတ်မှုန်က ဒီလောက်တောင် လေ့လာဖြစ်တာကိုး”

“ဟဲ့...ဟဲ့...။ တာဝန်ကိုး မမရဲ့”

နှင်းဆု မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်မိသည်ထင်သည်။ လေသံကိုတော့ မပျက်စေရပါ...။

“အေးကွယ်...။ သူကတော့ မမကို အတော်စိတ်ကုန်နေမှာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ ခဏပါ...။ သူက မမကို အင်္ဂလိပ်ဆောင်းရာသီလို ချစ်တာပါ”

“ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“ဪ...တစ်ချို့က အပြောင်အနောက် ပြောကြတယ်လေ။ အင်္ဂလိပ် ဆောင်းရာသီက ဇူလိုင်လမှာ ကုန်ပြီး ဩဂုတ်လမှ ပြန်စတယ်။ အစ်ကိုက မမကို ဒီလောက်ထိချစ်တာ။ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပါ။ နောက်ပြီး”

“နောက်ပြီး...ဘာဖြစ်လဲ”

“ဝတ်မှုန်ကလည်း ကြုံသလို ကူပြောပေးနေမှာပေါ့”

“ဪ...ဪ”

“ဒါပဲနော် မမ။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်လာကြပြီ။ ဝတ်မှုန်ရုန်းချ လိုက်တော့မယ်။ နောက်မှ ထပ်ဆက်မယ်”

“အေး...အေး...ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဖုန်းချပြီး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို နှင်းဆု ငြိမ်သက်နေမိသည်။ နောက်မှ မိန်းကလေးပီပီ...

၁၁၄ တာရာမင်းစေ

“ဒုန်း”

“အား”

နံရံကို လက်သီးနှင့် ထိုးထည့်ပစ်ပြီး လက်နာသွားသည်။

အခန်း(၁၄)

ခုံရွှေသံများ၊ စားသောက် ပြောဆိုရယ်မောနေကြသံများကို နောက်ခံသီချင်း ခပ်တိုးတိုးနှင့်အတူ ဝိုးတဝါး ကြားနေရသည်။ နောက် တော့ ယောက်ျားအသံကို စကြားရသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ဪ...ကြာပြီ”

“ကိုယ်...ထင်တော့ ထင်သားပဲ။ မင်းရောက်နေနိုင်တယ်လို့”

“ကျွန်မလည်း ထင်နေတာ...။ အစ်ကိုရောက်ရင် ရောက်လာ လိမ့်မယ်လို့”

ဘယ်ရယ်မဟုတ်ဘဲ ရယ်ကြသည်။

ယောက်ျားသံကတော့ မောင့်အသံဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးအသံ ကတော့ ဝတ်မှုန်အသံဖြစ်သည်။

“အစ်ကို...ဘာသောက်မလဲ...။ ဒိုင်းရစ်ကော်စီပဲလား”

“အေး...ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့...။ ရပါတယ်။ မှာနေရောမလိုဘူး သူတို့ဘာသာ လာချပေးလိမ့်မယ်”

မောင်နှင့်သူမတို့ ထိုင်နေကြ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မောင်က တစ်ခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲထိုင်နေပြီပေါ့။ စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်စွာ ဆက်နားထောင်နေရသည်။

“အစ်ကိုက မိုးမရွာတဲ့နေ့တွေလည်း ထီးဆောင်းတတ်တယ်နော်”

“မိုးမရွာပေမဲ့ နေပူတယ်လေ...။ နောက်ပြီး ကိုယ်က ထီးယူဖို့ မပျင်းဘူး။ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ထီးဆောင်းထားရင် ပိုလှတယ်လို့ တောင် ထင်တာ”

“အလဲ့”

“အဟုတ်ပြောတာ။ သတိထားကြည့်...။ မင်းသမီးတွေ၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်တွေတောင် ထီးဆောင်းပြီး ဓါတ်ပုံရိုက်ရတာတွေ ရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချို့မိန်းကလေးတွေက ထီးမဆောင်းတတ်တော့ သိပ်မလှဘူး။ တစ်ချို့ မိန်းကလေးကျတော့ ထီးဆောင်းထားရင် ပိုလှတယ်”

“အစ်ကိုအမျိုးသမီးကော...”

“အင်း...သူလည်း ထီးဆောင်းတတ်တယ်...။ လှတယ်”

“အစ်ကိုက အစ်ကိုအမျိုးသမီးကို အရမ်းအကောင်းပြောတာပဲနော်”

“ကိုယ်က ချစ်လို့ ယူထားတာပဲ။ တကယ်လည်း တော်ပါကောင်းပါတယ်”

“အစ်ကို အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းတာပေါ့”

“အင်း...။ အဲဒါတော့ ပြောရခက်တယ်”

“ဘာတွေပြောရခက်တာလဲ အစ်ကိုရဲ့”

ထိုအချိန်မှာ အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ ချက်ကြီး”

“ဟာ...မသန်းအေး”

“ဘာ...မသန်းအေးလဲ”

“ဘာ...ချက်ကြီးလဲ” တည်ညံ့ ရယ်ကြမောကြသည်။

ဘယ်က အမျိုးသမီးပါလိမ့်ဟု နှင်းဆု တွေးမိသည်။ သူတို့ချင်းငယ်ပေါင်းတွေ ဖြစ်ပုံရ၏။ ပြောမနာဆိုမနာ လေသံများပင်...။

“ငါ့ကို ဒီနေရာမှာ လာတွေ့တော့ နှင် လန့်သွားတယ် မဟုတ်

လား”

“လန့်သွားတာပေါ့။ ငါ့ကို ဒီနေရာအထိ လိုက်အဖြေပေးနေပါလားလို့”

“မသာကောင်...။ ငါက ငါ့လူနာတစ်ယောက်ဆီ သွားမလို့၊ ဗိုက်နည်းနည်းဆာလာလို့ တစ်ခုခုဝင်စားသွားမယ်ဆိုပြီး ဒီဆိုင်ထဲ ရောက်လာတာ”

“အေး...။ ငါက ဒီဆိုင် ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေကျ။ နင်လည်း ထိုင်လေ။ မတ်တတ်ကြီး”

“အေးပါ...။ ကြေးအိုးဆီချက်တစ်ပွဲ မှာပေး”

“အေး...အေး”

ကုလားထိုင်ရွှေသံ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ရွှေသံတို့ကို ကြားရ၏။ ဝတ်မှုန်၏ အသံက ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဒါဆို...အစ်ကိုတို့ ဒီမှာ ခဏထိုင် စကားပြောကြဦးလေ”

“မင်း...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အဟင်း...။ ဟိုနေ့က ထီးပျောက်သွားတာ ပြန်မဝယ်ရသေးဘူး။ ခု...သွားဝယ်လိုက်ဦးမလို့”

“ကြာမှာလား”

“ရွေးတာတော့ နည်းနည်းကြာရင် ကြာမှာပေါ့...။ ဒီထိပ်ဆိုင်မှာ သွားဝယ်မှာ”

“အေး...အေး...သွားလေ။ ကိုယ်က နောက်တစ်နာရီလောက် အထိ အချိန်ရသေးတယ်”

“ဟုတ်”

ဝတ်မှုန်ဦး ထထွက်သွားသံကို ကြားရသည်။ မောင်နှင့် မထန်းအေးဆိုသော အမျိုးသမီး၏ စကားသံကို ဆက်ကြားရသည်။

“ဟဲ့...ကောင်မလေးက အတော်လှတာပဲ။ ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်။ နင့်မိန်းမလား”

“အား...မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မိန်းမက အိမ်မှာရှိမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်...ဒါလေးက ဘယ်သူလဲ”

“သူ...ဘယ်သူလဲတော့ ငါလည်းမသိဘူးဟာ။ သူ့နာမည်ကို တောင် ငါမသိဘူး”

“ဟင်...နှင့်ဟာက ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ။ ဒီလိုဟ...”

မောင်က ဝတ်မှုန်ဦးနှင့်သူ တွေ့ဆုံရင်းနှီးကြပုံကို အကျဉ်းချုပ် ရှင်းပြသည်။

“သူကလည်း ဒီဆိုင်၊ ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေကျဟာ...။ ရင်းနှီးနေပြီ ဆိုတော့ ကြုံကြရင် ဒီလိုပဲ စကားထိုင်ပြောနေကြတာပေါ့။ ပြီး...သူက လည်း သူ့ကိစ္စ သူသွား၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်သွားပေါ့”

“နှင့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ သူ မသိဘူးလား”

“သိတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“ခါပြောပြလို့ပေါ့”

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပါပဲဟာ”

“အား...ရိုးရိုးပါပဲဟာ။ ဘာမှလည်း ထူးဆန်းတာ မရှိပါဘူး။ နင်တို့ အပျိုကြီးတွေဟာလေ...တောင်တွေး ပြောက်တွေးတွေ အရမ်းတွေး တာပဲ”

“ငါ့ကို အပျိုကြီးလို့ လာလာမပြောနဲ့။ အချိန်တန်ရင်တော့ အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“နင်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ...။ အခုအချိန်ကျမှတော့ နင် စိတ်လျော့ရတော့မှာ ပေါ့”

“ကောင်စုတ်နော်...။ နင်က ငါ့ကို မထိတထိစဖို့ပဲ သိတယ်”

“မြင့်ဝင်းအောင်ဆိုရင် နင့်အတွက် အတော်ခံစားလိုက်ရတာ”

“သွားစမ်းပါ”

အကြောင်းခံတစ်ခုခု ရှိပုံရသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ရယ်ကြ၏။ တစ်ဘက်အမျိုးသမီးက အစားကို တို့ကဏန်း ဆိတ်ကဏန်း စားပြီး စကားတွေချည်း လှိမ့်ပြောနေပုံ ရသည်။ အင်းလေ...သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

“အဲဒီတုန်းက ပြောင်းသွားတဲ့ နင်တို့ရပ်ကွက်ထဲကို ဒီကောင် ခမျှာ သီချင်းတွေ သွားသွားဆိုလိုက်ရတာ”

“ငပေါ့ပါဟာ...။ ရပ်ကွက်ထဲက လူခံ ကောင်လေးတွေက ရိုက်မယ် တကဲကဲဖြစ်နေတာ”

“နင် မကောင်းတာကိုး”

“ဘာဆိုလို့တုန်း”

“ဒီကောင်မှာဖြင့် မအေးရယ် ချစ်လို့ပါကွယ်...တွေ၊ ဘာတွေ ဆိုလိုက်ရတာ လည်ချောင်းတွေ နာလို့။ နင်က အိမ်ပြောင်း။ ရပ်ကွက် ပြောင်းရုံတင်မဟုတ်ဘဲ မသန်းအေးဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် မိုးခင်မေဝင်း တွေ ဘာတွေ ပြောင်းလိုက်တာကိုး...။ ဟိုကောင်က မသိလိုက်တော့ တလွဲကြီး ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ အခု နင်က ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းပေါ့။ ဟုတ်လား”

“နင်တောင် ချက်ကြီးနာမည်ပျောက်ပြီး ဆရာသစ်မင်းလူ ဖြစ်နေ ပြီပဲ”

ရယ်ကြပြန်သည်။ ဒါဆို...သည်အမျိုးသမီးက ကိုဇော်လွင်ဦး ပြောသည့် ဆရာဝန်မပေါ့။ မောင် ငယ်ငယ်က ရည်းစားစာပေးခဲ့ဖူးသည် ဆိုသော ဆရာဝန်မပေါ့။ ပြောသံဆိုသံက အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

“ဟဲ့...ချက်ကြီး”

“ဘာလဲ...မသန်းအေး”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး...။ ငါ လစ်တော့မယ်”

“နင်က တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“အခုမှမေး သိလား...။ ဟုတ်တယ်။ ငါ့ကားကို ဒေါ်ဘာမထား ဘူး။ ငါ့ဘာသာ မောင်းတယ်”

“အေး...။ ငါ့မိန်းမလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“နင့်မိန်းမနဲ့ ငါ့ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“အေးပါ...။ ဒီဆိုင်မှာ ငါ ရိုတတ်တယ်။ ဒီစားပွဲမှာပဲ အထိုင်များတယ်...။ နင်လည်း ကြုံရင် ဝင်ခဲ့လေဟာ...။ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်လေးတွေ ပြောကြတာပေါ့”

“အေး...ကောင်းတယ်။ ဒါ့ထက် နင်ကောင်မလေးက ကြာလှချည်လား”

“လာတော့မှာပါ”

‘နင့်ကောင်မလေး’ ...တဲ့။ နင်းဆုရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ငါ မစောင့်တော့ဘူး။ နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ဟာ...။ သွားပြီ။ ကြေးအိုးဆီချက်ဖိုးကို နင်ရှင်းလိုက်”

“အဖြေမရတဲ့အပြင် အိတ်ထဲကပါ ထွက်ပါရောလား။ ဟား... ဟား”

ကုလားထိုင်ရွှေသံနှင့် ထွက်ခွာသွားသော ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ မကြာလိုက်ပါ ဝတ်မှုန် ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဲဒီအစ်မကြီးက လှတယ်နော်”

“အင်း”

“အစ်ကိုနဲ့ ကျောင်းနေဖက်လား”

“အင်း”

“အစ်ကိုကို သူက ချက်ကြီးတဲ့”

“အင်း...။ ကျောင်းတုန်းက အဲဒီလိုပဲ နာမည်ပြောင်တွေ ခေါ်ကြတယ်”

“ဒါ့ထက် အစ်ကိုစကားကို ဆက်ပါဦး”

“ဘာလဲ”

“အစ်ကို အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း”

“မင်းက ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေတာကိုး”

“ဒါပေါ့။ စိတ်ဝင်စားစရာအနေအထား ဖြစ်နေတာကိုး”

“ရိုးရိုးလေးပါကွာ...။ ကိုယ်က သားသမီးလိုချင်တယ်။ သူက မလိုချင်ဘူး။ ညှိမရဘူး။ ဒါပဲ”

“ခုနက အစ်မကြီးကို ပြောမပြလိုက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ”

“သူက ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူးလား။ တိုင်ပင်လို့ ရမှာပေါ့”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြည်းဖြည်းပေါ့...။ နောက် တွေ့ကြဦးမယ့် လူတွေပဲ။ ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့။ မင်းဝယ်လာတဲ့ထီးက လှသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ အင်း...ပြောရင်းဆိုရင်း အပြင်မှာ မိုးဖွဲတွေ ကျလာပြီ”

“ဒါဆိုလည်း မိုးမလာခင် လစ်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘောင်တောင်းပြီး ငွေရှင်းသံ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေသိမ်းပြီး ထပြန် ကြသံတွေကို ကြားရသည်။ တိတ်ခွေထဲမှ အသံများလည်း ပြီးဆုံးသွား သည်။ နှင်းဆုက ကက်ဆက်ခလုပ်တွေကို ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ဖော်မ လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ...

“ဒီတိတ်ခွေကို ဘယ်သူလာပေးသွားတာလဲ”

“မသိဘူး...။ ကလေးလေးတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီတိတ်ခွေပေးပြီး တာနဲ့ ပြေးထွက်သွားတာပဲ”

“အဲဒီကလေးကို နောက်တစ်ခါမြင်ရင် နှင် မှတ်မိဦးမလား”

“မသေချာဘူး။ ကောင်းကောင်းတောင် မကြည့်လိုက်ရဘူး”

“အေး...။ သွားတော့...သွားတော့”

တိတ်ခွေကို လုံခြုံစွာသိမ်းရသေးသည်။ နားကြပ်နှင့်နားထောင် ခြင်းဖြစ်၍ တိတ်ခွေထဲမှ အသံများကို အိမ်ဖော်တွေလည်း မကြားနိုင်ပါ။ နားသယ်စပ်မှ ဆံနွယ်မျှင်များကို သပ်တင်ရင်း နှင်းဆု စဉ်းစားနေမိသည်။ ဝတ်မှုန်နှင့်ပင်လျှင် အခြေအနေကို အတော်ပင် ပြန်သုံးသပ်နေရသည်။ ယခု ဒေါက်တာမိုးခင်မေဝင်းကပါ ဝင်လာပြန်ပြီ။ ဘာပဲပြောပြော မောင် ရည်းစားစာပေးခဲ့ဖူးသော သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ လက်၍ အိမ်ထောင် မရှိသူ...။

လှလည်းလှသည်ဆိုပဲ...။

နှင်းဆူ စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲရ ခက်နေသည်။ ဘာကို ဝေခွဲရခက် သလဲဆိုတာကိုပင် ထပ်မံ ဝေခွဲရခက်ပြန်သည်။ လောလောဆယ် တတ်နိုင် တာတစ်ခုပဲ လုပ်လိုက်၏။ အိမ်ဖော်မလေးကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို သံပုရာရည် အေးအေးလေးတစ်ခွက်လောက် လုပ်ပေး စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

အ ပို င် ။ (၃)

မုန်းတယ်...

မုန်းတယ်...

မုန်းတယ်...

တိုးတိုးအော်မိတယ်။

ကြားသွားရင် တကယ်မှတ်နေဦးမယ်။

အခန်း(၁၅)

မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်လာပြီးကတည်းက သစ်မင်းလူ၏ စိတ်တွေ သိပ်မကြည်လင်လှချေ။ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာ မဟုတ်ပါ။ အိပ်ပြင်ရေး ပြဿနာဟု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

မန္တလေးသို့ သူရောက်ရောက်ချင်းမှာ နှင်းက ဖုန်းဆက်သည်ဟု သိရ၏။ ထို့ကြောင့် နှင်းဆီ သူ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့ ဇနီး မောင်နှံက လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ပြေလည်သည်မဟုတ်လှ သော်လည်း ပြဿနာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း မရှိပါ။ စိတ်အနှောင့် အယှက်ကြုံရသည်က အပြင်ထွက်ချိန်မှာဖြစ်၏။

သင်တန်းတစ်ခုမှ သင်တန်းတစ်ခု၊ ဝိုင်းတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ဘတ်စ် ကားစီးပြီး သူ ခရီးဆက်သောအချိန်များတွင် သူ့နောက်မှ တစ်ယောက် ယောက် လိုက်လာသလို ခံစားရ၏။ လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့လည်း ဘယ်သူမှ မရှိ။ သို့သော် ကျောမလုံဖြစ်ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

တစ်နေ့ သင်တန်းနားချိန်မှာ ဇော်လွင်ဦးရောက်လာသည်။ ဖုန်း ကြိုဆက်ပြီးမှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ သူ အဆင်သင့်စောင့်နေနိုင်ပါသည်။ ရသလောက်အချိန်ကလေးမှာ နီးရာဆိုင်သို့ သွားပြီး သူတို့တွေ စကားပြော ဖြစ်ကြ၏။ အစပိုင်းမှာတော့ ဟိုပြောသည်ပြော ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောကြသည်။

နောက်တော့ ဇော်ဦးလွင်က...

“မင်းတို့ လင်မယားရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ရန်မဖြစ်ပါဘူး”

“ရန်မဖြစ်ပေမဲ့ မငြိမ်းချမ်းဘူး မဟုတ်လား။ စစ်အေးတိုက်ပွဲ တိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“မင်း ပြောချင်သလို ပြော”

“ဒါဖြင့်...တစ်ခုထပ်မေးဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းနဲ့ ဟိုကောင်မလေးရဲ့ အခြေအနေကော”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“ဟိုကွာ...။ ထီး...ထီး...ထီး။ မင်းကို ထီးပြန်ပေးတဲ့ ကောင်မလေး”

“အာ...။ သူနဲ့ငါနဲ့က ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း”

“မင်းတို့ ထီးတစ်လက်ထဲ နှစ်ယောက်အတူ ဆောင်းတဲ့ကိစ္စက အတော်သတင်းကြီးနေတာ”

“သွားစမ်းပါကွာ။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မင်းဘက်က မဖြစ်တာလား။ သူ့ဘက်က မဖြစ်တာလား”

“ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ ဘာမှမဖြစ်တာ”

“မင်းကိုယ်မင်း အာမခံနိုင်သလား”

“ခံနိုင်တယ်”

“သူ့ဘက်ကိုရော အာမခံနိုင်လို့လား”

“အာ...အဲဒီလို မမေးစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် တို့ ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်က ပြောသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သူ့ခမျာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါ”

“မင်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဆက်မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်ဘူးလား”

“တမင်ချိန်းတွေ့နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ...။ ကြုံလို့ တွေ့နေကြ တာတွေချည်းပဲ။ အစဦးဆုံးတစ်ခါပဲ ချိန်းဖူးတယ်။ အဲဒါကလည်း

ခပ်စင်းစင်းကြီးပဲ။ မင်းကိုငါ ပြောပြပြီးသားပါ”

သစ်မင်းလူ၏ ပြတ်သားသော တုန့်ပြန်မှုပင်ဖြစ်သည်။ ဇော်လွင်ဦး ဤစကားကို ဘာကြောင့် မေးနေရသနည်းဆိုသောကိစ္စကို သူ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဘယ်သူလာပြောပြော ဤသို့ပင် သူက တုန့်ပြန်မိမည် ဖြစ်သည်။

“မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဘာ...မင်း...ဘယ်လို”

“စိတ်ဝင်စားတယ်လို့...။ ဒါပေမဲ့ မရိုးမသား စိတ်ဝင်စားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်လူငယ်တွေရဲ့ ခေတ်အတွေ့၊ ခေတ်စကားတွေကို သူ့ဆီကနေ ကြုံရတတ်၊ ကြားရတတ်လို့။ လူငယ်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဆက်ဆံတတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ငါ့ရဲ့ အလုပ်တာဝန်တစ်ခုဖြစ်နေလို့...။ ဒါပဲ”

ဇော်လွင်ဦး ခေါင်းကုတ်မိလေသည်။ သစ်မင်းလူက...

“မင်း...ကမ္ဘာပတ်လာပြီး မြန်မာပြည်မှာ ခေါင်းလာကုတ်မနေနဲ့”

“မင်းနဲ့တော့ ခက်ပါပြီ”

“ငါက မခက်ဘူး။ မင်းက ခက်နေတာ”

“ထားပါတော့ကွာ...ထားပါတော့။ မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ဆွေးနွေးဖို့ကိစ္စမှာ ငါ ဉာဏ်မမီဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါ့ကိုတော့ ကြိုအသိပေးပါဦးကွာ”

“အေးပါ...။ ဒါပေမဲ့ ငါကလည်း ဘာမှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဟ...။ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဆိုမှ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ။ ဆက်ပြောရင် မင်းနဲ့ငါ တိုင်ပတ်ကုန်လိမ့်မယ်။ မပြောတော့ဘူး”

“အေး...အေး။ မင်းမပြောရင် ပြီးရော။ မင်းကို ငါ ပေးစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကိုများ မင်း နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး လျှောက်ကြည့်နေသေး”

လား”

“အောင်မာ...ရာရာစစ။ ငါ အဲဒီလောက် အားမနေဘူး ဟေ့
ကောင်”

“အကောင်းမေးတာပါကွ”

“မလုပ်ဘူး။ ဘာကိစ္စ လုပ်ရမှာတုန်း”

“ငါ့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လျှောက်လိုက်သလို ခုရက်
ပိုင်းထဲမှာ ခံစားနေရလို့”

“မင်း ဟိုကောင်မလေး ဖြစ်မှာပေါ့”

“အာ...မင်းကလည်း အားအားလျားလျား”

“အောင်မာ...။ ငါ့ကိုမေးတာကျတော့ အားအားလျားလျားလို့
သဘောမထားမိဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့က တဆိတ်ရှိ ဒီကောင်မလေးကိုပဲ
ခလုတ်တိုက်တိုက်နေလို့ပါ”

“အေး...ရှိပါစေတော့။ ငါကတော့ ရှင်းရှင်းပြောထားမယ်။ အဲဒီ
လိုအလုပ်မျိုးကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုဦးတော့ စိတ်
မဝင်စားဘူး။ မင်းဖြစ်တာရယ်၊ ငါဖြစ်တာရယ်၊ မင်းကြုံနေရတယ်၊ ငါ
ကြုံနေရတယ်ဆိုပြီး ခွဲခြားပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို
မင်းမို့ ဂရုတစိုက် စိတ်ထဲမှာ ထားတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ”

“ထားပါတော့ကွာ...။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာကို ပြောနေ
တာကို သက်သေရယ်လို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မှ မပြနိုင်သေးဘဲ။ ငါ
မင်းကို ဘယ်လိုမှ အကြံမပေးတတ်ဘူး”

“အကြံမပေးတတ်ရင်လည်း အပျော်သဘောဖြစ်ဖြစ် စိတ်နဲ့
ခံစားကြည့်စမ်းပါ”

“ဘာ...အပျော်သဘောလဲ မခံစားချင်ပါဘူး။ ဘာကြီးမှန်း မသိ
ဘဲ။ လမ်းလျှောက်ရတာတောင် ကျောမလုံလို့ ခြေလှမ်းမှားရမယ့်
အပေါက်မျိုး”

“အေး...။ ငါ အဲဒါမျိုး ခံစားနေရတာကွ”

“ကလေးမရလို့ ရူးရတဲ့အရူးမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံရတော့တယ်”

“ထင်ချင်သလိုထင်...။ အခု မင်းကို ငါပြောတဲ့စကားတွေဟာ ငါ့ရဲ့ ဖြောင့်ချက်တွေချည်းပဲ။ မင်းမကြိုက်လည်း ငါပြောရမှာပဲ။ ဘယ်နှယ်ကွာ...ကိုယ့်ရဲ့ဖြောင့်ချက်အတွက်ပဲ သူများခွင့်ပြုချက် ယူရမှာလား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထော်လော်ကန့်လန့်တွေပြောပြီး (အချိန် မရတော့သဖြင့်) လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ဆိုင်အပြင်ရောက်၍ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ လှည့်လျှောက်ပြီးကာမှ သစ်မင်းလူက...

“ဟေ့...ဟေ့ကောင် ဇော်လွင်ဦး”

ဇော်လွင်ဦးက လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲကွ”

“ငါ...မိုးခင်မေဝင်းနဲ့ တွေ့သေးတယ်”

“ဘာလဲ...။ မသန်းအေးနဲ့လား”

“အေး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ပြပြီး ပြန်အလှည့် သစ်မင်းလူကပဲ...

“ဟာ...ဟေ့ကောင် ဇော်လွင်ဦး”

“လုပ်ပြန်ပြီ။ ဘာလဲကွ”

“ငါ သွားရမယ့် အခုနေရာက သိပ်မဝေးပါဘူး။ မင်း လိုက် ပို့ပေးမလား”

“ရတယ်လေ...။ မင်းပဲ ဘတ်စ်ကားပဲ စီးမယ်ဆိုလို့”

နှစ်ယောက်သား ဇော်လွင်ဦး၏ကားဆီ လျှောက်သွားလိုက်ကြ ရင်း...

“ငါ့နောက်က လိုက်တဲ့သူရှိရင် မျက်ခြေပြတ်သွားအောင်ပေါ့ကွာ”

“မင်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ စိတ်မမှန်တော့ပါဘူး”

“အရူးဆိုရင်လည်း အရူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ္တဓာတ်ဆန်သွား စရာမလိုတဲ့ အရူးပါ”

“သိပါတယ်။ သားဖွားဆေးရုံ သွားချင်နေတဲ့ အရှူးရဲ့”

သစ်မင်းလူကို လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး ချပေး၏။ ထိုအခါကျမှပဲ အမှန်တကယ် လူချင်းခွဲဖြစ်သည်။ မျက်ခြည်ပြတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အားမလို အားမရဖြစ်သွားရသူက ဝတ်မှုန်ဦးပင်...။ ကျန်ရစ်ခဲ့သောနေရာတွင် မျက်ခုံး အတွန်ချိုးကာ စဉ်းစားရင်း နောက်တော့ နီးရာစတိုးဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်ရ၏။
နှင်းဆုဆီ ဖုန်းကောက်လှည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ဘယ်သူများလဲရှင်။ မနှင်းဆုလား”

“ဪ...မဟုတ်ပါဘူး။ ခဏနော်”

မကြာလိုက်ပါ။ နှင်းဆု ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“ဟဲ့လို”

“မမနှင်းဆုလား...။ ဝတ်မှုန်ပါ”

“ခုနက ဖုန်းလာကိုင်တာ ဘယ်သူလဲ မမ”

“အိမ်ဖော်ကောင်မလေးပါ။ ဟဲ့...ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မိုးရွာတော့ မယ်။ အဝတ်တွေ သွားရုပ်လေ”

နှင်းဆုက အိမ်ဖော်တွေကို ပထုတ်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြော၍ရနိုင်ပြီ။ ကံကောင်းချင်တော့ စတိုးဆိုင်ထဲမှာလည်း လူရှင်းနေသည်။ ဖုန်းကလည်း သီးသန့်နေရာမှာဖြစ်သည်။

“မမကို မေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ...”

“မမက ကျွန်မကို ပေးထားတဲ့ တာဝန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တခြား တစ်ယောက်ကိုများ ခိုင်းထားသေးသလား”

“ဟင့်အင်း...မခိုင်းပါဘူး။ ဒါက လျှို့ဝှားရတဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲ”

“အခုဆို...လူတစ်ယောက်နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ တတွဲတွဲလုပ်နေတယ်။ ကျွန်မလည်း လှုပ်ရှားလို့ သိပ်မရဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါဆို အစ်ကိုကို သူ့ကားနဲ့ ခေါ်ခေါ်တင်သွားတယ်”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ရည်သန့်တယ်။ အင်္ကျီအဖြူ အဝတ်များတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ဆို ရွယ်တူလောက်ပဲ”

“ဪ...အေး...သိတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း သဘောသား။ သဘောက ပြန်ဆင်းလာတာ မကြာသေးဘူး။ သူတို့ချင်းက ငယ်ပေါင်း တွေ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးက ကျွန်မအလုပ်မှာ နည်းနည်းအဟန့်အတား ဖြစ်နေတယ်။ ဪ...ငယ်ပေါင်းဆိုလို့ ခုမှ သတိရတယ်။ အခု အစ်ကိုနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်တွေ့ကြတယ်။ တရင်းတနီးပါပဲ...။ သံယောဇဉ်ရှိကြပုံလည်း ပေါ် တယ်”

“အင်း...မမသိပြီးပြီ။ သူတို့က ဟိုတုန်းက ဘာညာတာညာတွေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ အစ်ကိုက အတော်စွံတာပဲ။ အဲဒီအစ်မက လည်း တော်တော်လှတယ် မမရဲ့”

“အေး...။ သူ့နာမည်က ဒေါက်တာမိုးခင်မေဝင်းတဲ့။ သူ့ကို လည်း နည်းနည်းစောင့်ကြည့်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...။ ဝတ်မှုန် သဘောပေါက်ပါပြီ”

“ဒါထက် ဝတ်မှုန်ကို မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ မမ”

“မောင့်အခြေအနေ”

“မထူးသေးပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်ခုပဲ...ဒေါက်တာ မိုးခင်မေ ဝင်းနဲ့ သူကတော့ ထပ်တွေ့ကြဦးမယ့် အလားအလာရှိတယ်...။ ဝတ်မှုန် သတိထားပါ့မယ်”

“မမဆိုကိုကော ဝတ်မှုန်က ကက်ဆက်တိတ်ခွေတစ်ခု ပို့လိုက် ဖူးလား”

“ရှင်...။ ဟင့်အင်း...မပို့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးကွယ်။ တိတ်ခွေတစ်ခွေ ရောက်လာလို့ပါ”

“အထဲမှာ ဘာတွေရေးထားလဲ။ အဲလေ...ဘာတွေပြောထားလို့

လဲ”

တစ်ဘက်မှ မချီတင်ကဲ ရယ်သံကို ကြားရပြီးနောက်မှာမှ...

“အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကြီးပါကွယ်။ သားဖွားရ လွယ်ကူအောင်
ရွတ်ရတဲ့ သုတ်ဆိုပဲ”

“ဟားဟား...။ ဒါဆိုရင် အစ်ကိုပဲဖြစ်မှာပေါ့ မမရဲ့။ ဒီကိစ္စကို
သိတဲ့သူက နည်းနည်းပဲ ရှိတဲ့ဟာ...။ ပြီးတော့ သူပဲ ဒါမျိုးလုပ်တတ်တာ...။
မမ ဝတ်မှုန် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ လမ်းဘေးက ဆက်တာဆိုတော့”

“အေး...မမ နားလည်တယ်။ ဒီဘက်ကလည်း ဖုန်းချလိုက်တော့
မယ်”

အခန်း(၁၆)

မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ကိုဇော်လွင်ဦး ရောက်လာပြန်သည်။ ခက်သည်က သူ့လာတိုင်း မောင်က မရှိ။ ကိုဇော်လွင်ဦးကပင်လျှင် သူများ အိမ်ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

“နေပါဦး...။ ဒီကောင် ဒီနေ့ သင်တန်းတွေ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သင်တန်းအားတဲ့နေ့မှာ ဒီကောင်က အထည်ဆိုင်ကို ဝင်မကူဘူးလား”

“ကူပါတယ်။ သင်တန်းအားတဲ့နေ့မှာမှ မဟုတ်ဘူး။ မအားတဲ့နေ့တွေမှာလည်း ကြုံရင် ကြုံသလို ရောက်ပါတယ်။ ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေကလည်း စိတ်ချရတော့ အလာအသွား နည်းတာပေါ့လေ။ ကျွန်မနဲ့ပဲ လွဲထားတယ်”

“ဒါဆို...အခု အိမ်မှာလည်း မနားဘဲ ဒီကောင် ဘယ်သွားသတန်း”

“အဟင်း...။ အဲဒါတော့ မသိဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါကတော့လည်း သူ့ဘာသာ လျှောက်သွားနေတာပဲ။ သင်တန်းကသာ စိတ်တာလေး သူက အားချင်မှအားတာ”

ဇော်လွင်ဦးက ဧည့်ခံစားပွဲပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်
မော့သောက်ရင်း...

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ဒီကောင်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကောင်ရဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေးကို ကျွန်တော် အားမရဘူး”

“ရှင်...”

“ဒီကောင် တစ်ခုခုကို ခံစားနေပုံ ရတယ်”

ပြောပြီး ဇော်လွင်ဦးက သူမကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သဖြင့်
နှင်းဆု ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်သွားရပြီးမှ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုနေ့က ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လျှောက်လိုက်နေသလို
ခံစားရတယ်...တဲ့”

“အမ်...”

နှင်းဆု မလုံမလဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အများကြီးတော့လည်း
မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဝတ်မှုန်ဦး လိုက်သည်
ပဲ...။

“ကျွန်တော်တောင် သူ့ကို အရှူးလို့ ပြောလွှတ်လိုက်သေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကတော့ တကယ်အလေးအနက် ခံစားနေရသလိုပဲ”

“အတော်ဖြစ်နေတာလားရှင်”

“သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဒီလောက်ကြီး စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။
ဒီကောင် အခက်အခဲတစ်ခုခု အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံမှာကိုသာ ကျွန်တော်
က စိတ်ပူတာ”

“ဟုတ်”

“သူ့ဘာသာ ဒီလိုခံစားနေရင်လည်း ဘာကိစ္စ လျှောက်သွားနေ
သေးလဲ။ နားရက်ကို အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရောလား”

“ဟုတ်သားပဲနော်”

“ကဲ...ကဲ။ ကျွန်တော် လစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဇော်လွင်ဦးက ထိုင်ရာမှ ထပြီးမှ...

“ဪ...ဒါနဲ့”

“ရှင်”

“မနှင်းဆုကို သူက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...။ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“အခုကော...ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမယ် ပြောမသွားဘူးလား”

“ပြောမသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညနေ လေးနာရီမတိုင်ခင်တော့ သူ ပြန်လာမှာပါ။ သူနဲ့ကျွန်မ မွေးနေ့တစ်ခုကို အတူသွားစရာရှိတယ်”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်။ မနှင်းဆုလည်း သူ့ဘေးမှာ အဲဒီလိုနေပေးပါ။ ဒါမှဖြစ်မှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...။ ကျေးဇူးပဲ”

သည်တစ်ခါတော့ ဇော်လွင်ဦးက နှုတ်ဆက်ပြီး တကယ်ပြန်သွား၏။ ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းအကြောင်း မေးကြည့်ရင် ကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။ သို့သော်...မမေးဖြစ်တော့ပါ။

မောင့်ကို လျှော့တွက်၍ မရမှန်းတော့ အစကတည်းက သိပါသည်။

ဘာမှမဖြစ်သလို အမူအရာနှင့်ပင် အထည်ဆိုင်ကို ဟန်မပျက်ထွက်ခဲ့သည်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ၊ စာရင်းအင်းကိစ္စတွေကြားမှာ စိတ်ရွှံ့စရာကို ခဏမေ့ထားရ၏။ သို့သော် ကြာရှည်မခံလိုက်ပါ။ ဆိုင်မှာ လူရှင်းသွားသည်နှင့် နီလာမက အနားရောက်လာပြီး တီးတိုးစကားဆိုတော့၏။

“အစ်မ”

“ပြောလေ...”

“နီလာတို့ အိမ်ပြောင်းသွားတာကို အစ်မသိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...။ သိတယ်လေ”

“ဆရာကတော့ မသိဘူး ထင်တယ်”

“အင်း...။ သိဦးမယ် မဟုတ်ဘူး”

“နီလာတို့ အခုနေတဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ဆေးခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။ အဲဒီဆေးခန်းက ဆရာဝန်မဆီကို ဆရာက ခဏခဏလာတယ်။ ဒီရက်ပိုင်း တွေ အတွင်းမှာပေါ့”

“နီလာ မြင်လို့လား”

“အင်း”

“နီလာ့ကိုကော မောင်က မမြင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒီ ဆရာဝန်မကိုကော နီလာ သိလား”

“အင်း...မောင်လေး သံစူးသွားတုန်းက အဲဒီဆေးခန်းကိုပဲ ပြေးရ တာ။ ဆရာဝန်မက ဆရာတို့အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ချောချောလေး။ ပြီးတော့ သဘောလည်း ကောင်းတယ်”

“ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းလား”

“အား...ဟုတ်တယ်။ အစ်မ သိလား”

“သိတယ်...။ မောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဪ...။ ဒါကြောင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွဲ...တွဲ ထွက်သွားတာကိုး”
ရင်းရင်းနှီးနှီးဆိုတာက ထားပါတော့။ တွဲ...တွဲ ထွက်သွားသည် ဆိုတာချည်းကို ကြားရတာ နားမချမ်းမြေ့ပါ။ ဆက်မကြားလိုတော့သဖြင့်...

“နီလာ”

“ရှင်”

“ပြန်မယ်...။ ညနေမှာ မွေးနေ့တစ်ခုကို သွားရဦးမယ်။ နည်း နည်းပြန်နားပြီး ပြင်ဆင်ရဦးမှာ။ ဒီကပြန်မှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ဝယ်ပြီး ထုတ်ပိုးပြင်ဆင်ရဦးမှာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ နီလာ လိုက်ဝယ်ပေးရဦးမလား”

“မလိုဘူး ရတယ်။ အစ်မဘာသာဝယ်ပြီး ပြန်လိုက်မယ်။ အိမ်မှာ

နှင့်ဆရာ ရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

သစ်မင်းလူက မရောက်သေးပါ။ မောင့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရပါ။ အိမ်မှာ ရောက်နေသည်က ဒက်ဒီနှင့်မာမီ။ ပုံသေကားကျ သူတို့ပြောသည်က...

မြေးချိုချင်ပြီဆိုသည့်အကြောင်း...။

နှင်းဆူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စိတ်ညစ်လှစွာ နားထောင်ရပါ သည်။ ဒက်ဒီ ရေအိမ်သို့ ခဏအဝင်မှာ မာမီက နှင်းဆူကို လက်ကုတ်ပြီး...

“သမီးမှာ ချို့ယွင်းချက် ရှိနေလို့လား”

“မရှိပါဘူး မာမီရယ်”

“ဒါဖြင့်...မောင်သစ်မင်းမှာ”

“အိုး...။ သူကလည်း ဇာလေးအရမ်းလိုချင်နေတာ။ သူ့မှာလည်း ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“ဒီလိုပါပဲ မာမီရယ်”

“ဒီလိုပါပဲဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဟဲ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဒက်ဒီပြန်ထွက်လာသဖြင့် သူမတို့ သားအမိ စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ ဒက်ဒီကို စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်မိသလို ဖြစ်မိတုန်း ဒက်ဒီက...

“သမီး”

“ရှင်”

“ဒီကိစ္စကို ဒက်ဒီနဲ့ မောင်သစ်မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်မယ်ထင် တယ်”

“အလိုလေး...။ မလိုပါဘူး ဒက်ဒီရယ်”

ဒက်ဒီကလည်း သမီးဖြစ်သူနှင့် လိုသည်ထက်ပို၍ စကားပြော လိုဟန်မတူ။ စကားစ ဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း သွားမယ်။ မောင်သစ်မင်းလူကိုလည်း ဒက်ဒီ တို့ မာမိတို့ လာသွားကြောင်း ပြောလိုက်။ ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့ရဲ့ သဘောက လည်း သူ့အဖေအမေရဲ့ သဘောနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဆိုတာကို ပြောပြ လိုက်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

တော်ပါသေး၏။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်းပင် ဒက်ဒီတို့သွားပြီး မကြာမီမှာ သစ်မင်းလူ ပြန်ရောက်လာသည်။ နှင်းဆုက ရေချိုးခန်းဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာဖြစ်သည်။

“နှင်း...ဘာမှမပြင်ရသေးဘူးလား”

“ဒက်ဒီတို့မာမိတို့ ရောက်နေလို့”

မောင်က ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ရေပိုးချိုး အဝတ်အစားလဲမည် ထင်ပါသည်။ စပ်စုလိုစိတ် မရှိသည့် မောင့် သိတတ်မှုကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်...မောင်။

နှင်းဆု ပြင်ဆင်ပြီး၍ ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်လာတော့ မောင်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဧည့်ခန်းမှာ ကြိုတင်စောင့်နေပြီးဖြစ်သည်။ မောင် က လူငယ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားထားသည်။ တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်။ ထိုသို့ဝတ်စုံကလည်း မောင်နှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။ ဆရာသစ်မင်းလူဆို သော်လည်း မောင်က ကြီးရင့်လှသေးသည်မှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။

မောင်က သူမလိုပင် မည်သို့ ပြင်ဆင်ထားသနည်း (မည်သို့လှ နေသနည်း)ဟု သေသေချာချာမကြည့်ပါ။ လိုရင်းကိုသာ မေးသည်။

“လက်ဆောင်ပစ္စည်း အဆင်သင့် ရှိပြီနော်”

“ရှိပြီမောင်”

“ကောင်းပြီနှင်း။ ကားကို မောင် မောင်းမယ်”

“ဟယ်...”

“တကယ်ပြောနေတာ”

မောင်က ကားမောင်းတတ်သော်လည်း မောင်းချင်စိတ် သိပ်ရှိ လှသူမဟုတ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ရှောင်နေသည်။ ယခု ဤလိုစကားမျိုး

ကြားရတော့ သူမ အံ့ဩသွားမိသည်။ သို့သော်လည်း ပျော်ပါသည်။ မောင်မောင်းသည့်ကားကို နံဘေးမှထိုင်စီးပြီး လိုက်ရုံပါ။ ကားမောင်းခဲ့သော မောင်သည် သူမတို့ထက်ပင် ကားမောင်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ ဒါက တစ်အချက်။ နှစ်အချက်...သုံးအချက်တွေကိုတော့ ဆက်မပြောတော့ပါ။

ဘာပဲပြောပြော မောင်မောင်းသောကားကို နံဘေးမှ စီးရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ မွေးနေ့ပွဲသို့ သူရောက်လာခဲ့လေသည်။ (မောင်က သူ့နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသောကား ရှိ...မရှိ နောက်ကြည့် မှန်များမှတစ်ဆင့် အကဲခတ်နေခဲ့သည်ကိုတော့ သူမ မသိခဲ့မိပါချေ)

အနှောင့်အယှက်မရှိပါ...။ မွေးနေ့ပွဲသို့ ချောချောမောမော ရောက် သွားပါသည်။ မွေးနေ့လက်ဆောင်များများ လိုချင်သဖြင့် ငွေရှိသူများကို သာ ရွေးဖိတ်တတ်သော မွေးနေ့ပွဲမို့ ခမ်းခမ်းနားနားရှိပါသည်။ ဓါတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်၊ ဗီဒီယို ကင်မရာ ဟိုဝေဒီဝေဒနှင့် လူအထင်ကြီးစရာ ကောင်းပါသည်။

မွေးနေ့ရှင် ကောင်မလေးက ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ထားပြီး နည်းနည်းမှလည်း မလှချေ။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ဟန် ပါပါနှင့် ယူ၏။ မောင်က ရှုတည်တည်ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့သော ပွဲမျိုးကို မောင်က စိတ်မဝင်စားလှ...။ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ့မြင်၍ မလွဲသာ မရှောင်သာ လာရခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားညွှန်သည်များက သူတို့လင်မယားကို စိတ်ဝင်တစားနှိုး လှူ ပါသည်။

“အဲဒီလင်မယားက လိုက်တယ်နော်”

“အမျိုးသားက နာမည်ကြီးကျူရှင်ဆရာလေး၊ ဆရာ သစ်မင်းလူ ဆိုတာပေါ့”

“ဪ...ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ။ သူ့အမျိုးသမီးကလည်း လှလိုက်တာနော်”

“ဪ...ရတနာရှိရာ ရတနာလာတဲ့ သဘောပေါ့ရှင်”

တီးတိုးဟုဆိုသော ဝေဖန်သံတွေကို ကြားနေရင်း၊ တွေ့နေ

သော အစားအစာများကို မောင်က ဟန်လောက်သာ စားသည်။ နှင်းဆူကလည်း သိပ်စားနိုင်သူမဟုတ်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မောင်က...

“ဟာ...အချိန်အခါ ရောက်ပြီ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာလေ...”

ရယ်ချင်သွားသဖြင့် နှင်းဆူပင်လျှင် သီးမလိုဖြစ်သွားသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ တရုတ်လင်မယား ရောက်လာခြင်းကို မောင်ကပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

တရုတ်ကြီး၏နာမည်က အချိန်...။ တရုတ်မကြီးနာမည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိ၊ သို့သော် လမ်းလျှောက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ခါခါပြီး လျှောက်တတ်သဖြင့် မောင်က သူ့ကို အခါဟု အမည်ပေးထားသည်။ သူတို့လင်မယားကို မောင်က အချိန်အခါဟု ခေါ်သည်။

သူတို့နှင့်လည်း တစ်လမ်းတည်းနေပြီး ရင်းနှီးလှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ မျက်မှန်းတန်းမိရုံအဆင့်သာ ရှိသည်။ စားပွဲလွတ်မရှိသော ကြောင့် နှင်းဆူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိသော စားပွဲမှာပဲ သူတို့က ဝင်ထိုင်ကြ၏။ အချိန်က သူ့ပုံအတိုင်း ခန့်ခန့်ကြီးဖြစ်သော်လည်း အခါကတော့ အရင်လို မခါနိုင်တော့ပါ...။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမမှာ ကိုယ်ဝန်မပေါ့မပါးကြီးနှင့်...။

“အာ...လာကြ...ထိုင်”

ထိုစကားကို မောင်က ဆီးပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မောင့်မျက်လုံးက အခါ၏ ကိုယ်ဝန်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ အခါ ကိုယ်ဝန်က ငါးလကျော် ခြောက်လလောက် ရှိနေပြီ။

“ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့။ သားသားလား၊ မီးမီးလား”

အချိန်က အောင်မြင်သူတစ်ယောက်လို ရယ်မောကာ...

“ဘာမှ စမ်းသပ်မကြည့်ပါဘူးဗျာ။ ဗေဒင်တောင် မမေးဘူး”

အခါကလည်း...

“ကလေးမွေးပြီးလို့ ကြီးလာရင် ဆရာသစ်မင်းလူဆီမှာ ကျူရှင်

လာအပ်မှာနော်”

“ဟာ...အပ်...အပ်။ အခု အစားအသောက်ကို ဘယ်လိုထိန်းသလဲ”

“ခံတွင်းကောင်းတာကို စားလိုက်တာပဲ ဆရာ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းချိန်ဆလေ...။ အသားခါတ်ပါတဲ့ အစားအစာကို စား။ အမဲသားတို့၊ မြေပဲတို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့...သံခါတ်ပါတဲ့ အစားအစာတွေလည်းစား။ ကလေးအတွက် လိုအပ်တယ်။ ပေါင်မုန့်၊ လိမ္မော်ရည် သောက်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ မွေးလာမယ့်ကလေး ဦးနှောက်နဲ့ ဗဟိုအာရုံကြောမတွေ ကောင်းလာဖို့အတွက် ထောပတ်သီးလည်း စားပေး။ ဒီအချိန်ထောပတ်သီး ရ...မရ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ရအောင် ရှာစားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်”

“ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေကိုတော့ မစားနဲ့နော်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

တော်ပါသေးသည်။ စားပွဲတွေ ရောက်လာပြီး အချိန်အခါတို့ စာသောက်ကြသဖြင့် စကားစ ပြတ်သွားသည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ မောင့် ဂရုစိုက်မှုအပေါ် သူတို့တွေ ပီတိဖြစ်ကြတာကိုတော့ မြင်ရသည်။ စားသောက်ပြီးချိန်မှာ အချိန်က မေးသည်။

“ဆရာတို့ကော ကလေးမယူဘူးလား”

“အာ”

မောင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“အချိန်အခါကို စောင့်နေတာပေါ့ဗျာ”

အခန်း(၁၇)

ဆေးခန်းအမည်က အနည်းငယ်ဆန်းသည်။ လှလည်းလှသည်။
ခေတ်လမ်း...တဲ့။ လူနာလည်း များသည်။ အမည်စာရင်း ပေးသွင်းပြီး
နှင်းဆု အတန်ကြာသည်အထိ စောင့်နေရသည်။

“မသန်းအေး...မသန်းအေး”

စာရေးမက အော်ခေါ်သော်လည်း အစပိုင်းမှာ ကိုယ့်ကိုခေါ်
သည်ဟု မထင်မိ။ နောက်မှ သတိရသည်။ နှင်းဆုက သူ့အမည်ကို
မသန်းအေးဟု စာရင်းပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ လာပါပြီ”

ကုသခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ဒေါက်တာမိုးခင်မေဝင်းကို မျက်မှန်
ကလေး၊ ဂျူတီကုတ်ကလေးနှင့် လှပစွာ တွေ့ရ၏။ အပြုံးချိုချိုနှင့်
ဆီးကြိုသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ...ပြော”

“ည...ည...အိပ်မပျော်လို့ ဆရာမ”

“ကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ခြောက်လလောက် ရှိပြီ”

“အဲဒီအရင်ကကော ပုံမှန်အိပ်ပျော်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...။ အရင်ကတော့ အိပ်ပျော်ပါတယ်”

“နောက်ပိုင်း အိပ်မပျော်တဲ့ကာလတွေမှာ အိပ်ဆေးတွေ စားသလား”

“မစားဘူး ဆရာမ”

“အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ အတွေးတွေ များနေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ...ကြောက်နေတာ”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“ဟိုလေ...ကျွန်မက အိမ်ထောင်သည်ပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရမှာ သားဖွားရမှာကို ကြောက်နေတာ”

“အာ...ဒါ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ နည်းနည်းကရိကထများတာ ပေါ့လေ။ အနေအထိုင်လည်း ဆင်ခြင်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ခေတ် ဆေးပညာက အရမ်းတိုးတက်နေပြီ။ ကြောက်စရာ သိပ်မရှိပါဘူး...။ နောက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ရင်သွေးလေး လွယ်ထားရပါလားဆိုတဲ့ အသိက ကိုယ့်ကို ပိုပြီး ရင့်ကျက်စေတယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီး...သူ့ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့ ဒုက္ခဆိုတာကလည်း အူဝဲ...အူဝဲဆိုတဲ့ အသံလေးကြားရင် အကုန်ပြေပျောက်သွားတာပဲ...။ ကိုယ့်ကလေးက ကိုယ့်ကိုဖက်ပြီး နို့ရည်စို့နေရင် ကိုယ့်မှာကြည်နူးလို့...”

“ဆရာမ မွေးတုန်းကလည်း အဲဒီလိုပဲလားဟင်”

ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်း မလွယ်မကူ နေထိုင်လိုက်ရ၏။ (အနေအထိုင်ခက်သွား၏) မျက်နှာလည်း ရဲသွားသည်။

“အို...ကျွန်မက အပျိုပါ”

“ဒါ...ဒါဆို”

“ဪ...လူနာတွေကို ကုနေကျ ဆိုတော့လည်း အတွေ့အကြုံ တွေ ရတာပေါ့”

ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းက နှင်းဆုကို လိုအပ်တာများ စစ်ဆေးပြီး ဆေးစာ ရေးပေး၏။

“ဆေးကို အပြင်မှာ ဝယ်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်မက ချစ်စရာလေးဖြစ်၏။ မောင် ဘာကြောင့် မကြိုက်ခဲ့သလဲ မသိ။ အင်းလေ...ကြိုက်ချင်လည်း ကြိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ ကုသခန်းအပြင်ကို ပြန်ထွက်လိုက်တော့...

“ဟင်”

စောင့်ဆိုင်းနေသည့် လူနာများထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်က ဝတ်မှုန်ဦး...။

ဝတ်မှုန်ဦးကလည်း အံ့ဩသွားပုံ ရသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပုံ ရသည်။ သူမကို မခေါ်ရန် မျက်ရိပ်ပြုပြီး နှင်းဆူအမြန်ပြန်ထွက်လာသည်။ မောင်ရောက်လာပြီး တိုးကြွမှာကို စိုးသည်။ အရေးထဲမှာ...

“မသန်းအေး...မသန်းအေး”

စာရေးမ လှမ်းခေါ်သဖြင့် နှင်းဆူ လှည့်ကြည့်သည်။ (ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းက လှည့်ကြည့်သည်)

“ထီးကျန်ခဲ့တယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ထီးပြန်ယူပြီး နှင်းဆူ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝတ်မှုန်က မျက်နှာသေကလေးနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ နှင်းဆူက အိမ်သို့ တန်းမပြန်သေးပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရပ်ထားသော ကားဆီသို့ သွားပြီး အခြေအနေကို စောင့်နေသည်။ မောင်လာမည်လားဟူသောအတွေးနှင့် ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ကလည်း နီးပြီ။ လူနာတွေ ကုန်လျှင်ဖြင့် ဆေးခန်းပိတ်တော့မည် ထင်ပါသည်။

ဝတ်မှုန်ဦးက နောက်ဆုံးလူနာ ဖြစ်နိုင်သည်။

လမ်းထောင့်မှာ ကားကို ဝှက်ခိုးထိုးထားပြီး ဆေးခန်းကို နှင်းဆူ စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ပဲ ကြာလိုက်ပါသည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မောင် ရောက်လာသည်။ စာရေးမက မောင့်ကို မျက်နှာကျက်မိနေပုံရသည်။ မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြု၍ စာရေးမကလည်း ခေါင်း

ပြန်ညီတတ်ပြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ရခြင်းဖြစ်၍ ဘာတွေပြောကြသည်ကိုတော့ မသိ။

လူနာတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်ကြသည်။ ဝတ်မှုန်ဦး အလှည့်မှာတော့ နည်းနည်းကြာပုံရသည်။ နှင်းဆုရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်။ ဝတ်မှုန် မပြန်သေးခင်မှာ မောင်က ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်တော့လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ဝတ်မှုန်က အဆင်ပြေသလို ကြည့်ဖြေရှင်းသွားနိုင်သည်။ ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းကကော ဝတ်မှုန်ကို မှတ်မိမလား...။ အင်း...မှတ်မိနိုင်သည်။

ကံကောင်းပါသည်။ မောင်က (ပျင်း၍ထင်သည်) ဆေးခန်းထဲ ခဏထိုင်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဝတ်မှုန်ထွက်လာပြီး ဆေးခန်းလည်း ပိတ်သည်။ မောင်ပြန်ရောက်လာတော့ ဝတ်မှုန် မရှိတော့။ ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းက သူ့ကားနံဘေးမှာ မောင့်ကို စောင့်နေသည်။

“တောက်”

နှင်းဆု ကြည့်ရ မြင်ရတာ စိတ်ထဲမှ နည်းနည်းမှမကောင်းချေ။ သို့သော်...ကိုယ်စသည့်ဇာတ်ပဲ ဆုံးသည်အထိ ကိုယ်ကြည့်ရမည်။

မောင်က ဝတ်မှုန်ဦးကို မြင်ထားဟန်မတူ။ (မြင်လျှင် နှုတ်ဆက်မှာ သေချာသည်။ ပြီး...စကားပြောကြဦးမှာ) ဝတ်မှုန်ကလည်း ခေါင်းငုံ့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားသည်။ မောင်က ခဏကလေးအကြာမှာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ပီကေကလေး ဝါးလျက်...။

“ပလက် ပလက် ပလက်”

“ပလောက် ပလောက် ပလောက်”

သူတို့တွေ ထိုသို့စကားပြောကြသည် ထင်ပါ၏။ နောက်တော့ ဒေါက်တာမိုးခင်မေဝင်း၏ကားပေါ် မောင် ပါသွားသည်။ လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲမှထွက်လာပြီး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သူက ဝတ်မှုန်ဦး...။

နှင်းဆုကားကို တွေ့သော်လည်း ဝတ်မှုန်က သိပ်မအံ့သြပါ။

သူမ မျှော်လင့်ထားပြီးသောအနေအထား ဖြစ်ပုံရသည်။ ရှေ့မှာ သစ်မင်းလူ
ကို လွတ်သွားသည့်အတွက်ကြောင့်သာ မချင့်မရဲဖြစ်နေပုံ ရသည်။

“ကဲ...ဝတ်မှုန်။ ကားပေါ်တက်”

ဝတ်မှုန် ကားပေါ်တက်ပြီးတော့ နှင်းဆုက စကားပြောလို့ကောင်း
မည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရှာဖွေရင်း လျှောက်မောင်းနေသည်။ ဝတ်မှုန်က...

“မမ သူတို့နောက်ကို မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ပါဘူးကွယ်...။ ဘာလုပ်မှာလဲ။ နောက်ပြီး ဒီကားနဲ့လိုက်
လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ မောင် ရိပ်မိသွားမှာပေါ့။ အခု တို့ဘာသာ တစ်ဆိုင်
ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူရှင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အအေးနှစ်ခွက်မှာပြီး နှစ်ယောက်
သား ခေါင်းချင်းဆိုင် တွတ်ထိုးနေလိုက်၏။

“မောင်က သူ့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လိုက်နေတယ်
ထင်နေတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မှာပါ”

“ဝတ်မှုန်က မလိုက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်လို...”

“ဟို...လိုက်တော့ လိုက်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ နည်းတယ်။
ဝတ်မှုန်က လိုက်ကြည့်တဲ့နည်းကို သုံးခဲ့တယ်။ စောင့်ဖမ်းတဲ့ နည်းကိုပဲ
သုံးတာ။ သူ့ရောက်တတ်မယ့်နေရာ ရှိတတ်မယ့်နေရာ အဲဒီလိုနေရာတွေ
ကိုပဲ ကြိုစောင့်ရောက်ပြီး သူနဲ့တွေ့တာ”

“ဒါဆို သူ့နောက်က လျှောက်လိုက်နေတာ ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ဟုတ်လို့လား မမရယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်”

ကက်ဆက်တိတ်ခွေကိစ္စကို ပြောမည်ပြုပြီးမှ နှင်းဆု နှုတ်ပိတ် ထားလိုက်သည်။

“ခု...မမတို့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကကော”

“ဒီလိုပါပဲကွယ်”

“ဟို...ဆရာဝန်မကိုကော မမ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“သဘောကျပါတယ်။ မဟုတ်တရုတ်လုပ်မယ့်ပုံမျိုး မဟုတ်ပါ

ဘူး”

ပြီးမှ နှင်းဆုက တစ်ခုသတိရပြီး...

“ဝတ်မှုန်နဲ့ ဒေါက်တာမိုးခင်မေဝင်းနဲ့ ဆုံဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့။ တစ်ခါတော့ အမှတ်တမဲ့ ဆုံဖူးတယ်”

“အခု သူက ဝတ်မှုန်ကို မှတ်မိလား”

“ဇေဇေဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်”

“သူက...ဝတ်မှုန်ကို မမေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဝတ်မှုန်က ဆေးခန်းကို ဘာရောဂါနဲ့ လာပြတာတုန်း”

“စားမဝင် အိပ်မပျော်ဘူးဆိုပြီး အကြောဆေး လာထိုးတာပါ”

“နာမည်ကို ဘယ်လိုပေးလိုက်သလဲ”

“နွေးနွေးလို့”

“အေး...ကောင်းတယ်”

ပြီး...ဆက်ပြောစရာစကားစ ပြတ်သွားသည်။ ဝတ်မှုန်က အိမ် ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ဘဝအကြောင်းမေး၍ ဒါတွေ ကိုပဲ လှည့်ပတ်ပြောနေရသည်။ ခံစားချက်တဲ့ ထပ်မေးပြန်သည်။ ဒါတွေ ပါပဲပေါ့။ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စတော့ ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ...

“ဟင်...မမ”

“ဘာလဲဟဲ့ အလန့်တကြား”

“ဟိုမှာ...အစ်ကိုလာနေပြီ”

“ဘာ...”

ဟုတ်ပါရဲ့...။ မောင် ဒေါက်တာမိုးခင်မေဝင်း၏ ကားနှင့် လိုက်သွားတာကို သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေသေချာချာ မြင်ခဲ့ပါသည်။ ယခု ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ...။ မောင်က သူမတို့ စကားပြောနေသော ဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဝတ်မှုန်...။ တို့ကို အတူတူတွဲတွဲသွားလို့ မဖြစ်ဘူးဟဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒါက ဆေးလိပ်မသောက်ရတဲ့ အခန်း”

“ဝတ်မှုန် ဟိုဘက်ခန်းထဲကနေ လှည့်ပြန်လိုက်”

“မမကကော”

“တို့က မထူးတော့ဘူး။ အပြင်မှာလည်း ကားကို သူမြင်နိုင်တယ်။ ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်ထိုင်နေလိုက်မယ်”

ဝတ်မှုန် လှစ်ခနဲ လစ်ထွက်သွားသည်။ မောင်က ဆိုင်ထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်လာ၏။ ဝတ်မှုန်ကို မြင်ဖို့နေနေသာသာ စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကျန်ရစ်ခဲ့သော သူမကိုပင်လျှင် မောင်က မမြင်။ သူ့ဘာသာ ဘာတွေ စဉ်းစားနေသည်မသိ။ ထောင့်ဘက်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အသည်းအသန်တွေးတော်နေပုံရသည်။ သူမမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။

မောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရမည်လား...။ ဒါမှမဟုတ် မောင့်ပိုင်းဆီသို့ ကူးသွားရမည်လား...။ ဤအတိုင်းပဲ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်ထိုင်နေရမည်လား...။ ခက်နေပါတော့သည်။

နောက်တော့လည်း...

“ဟေ့...ဟေ့”

မောင့်ကို ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စားပွဲထိုးကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ အရင်ပြန်မှ ဖြစ်မည်။ စာသင်ချိန်နီးကပ်နေပြီဟူသော အတွေးနှင့် မောင်က အရင်ထပြန်ပြီး အိမ်ကကားကို သတိပြုမိသွားမှ ခက်နေဦးမည်။ ငွေရှင်းပြီး လှည့်အထွက်...

“အား...နေဦးလေ”

မောင်က လှမ်းခေါ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထီးကျန်ခဲ့သဖြင့် စားပွဲထိုးက ပြန်ခေါ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၁၈)

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ နှင်းဆူ အပြင်ထွက်ရတော့သည်။ အိမ်မှာ ချည်း အောင်းနေ၍ မရတော့။ အထည်ဆိုင်ကိုလည်း မျက်နှာဝင်ပြရ သည်။ အဓိကတော့ မောင့်ကို လိုက်ကြည့်ခြင်းရယ်ပါ။ ကားကို ရှေးမှာ ထိုးထားပြီး Taxi တစ်တန်း၊ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်းနှင့် မောင့်နောက် ကို လိုက်ရသည်။

မောင့်ကို လိုက်ရတာ ပင်ပန်းသည်။ မောင်က ဘတ်စ်ကားပဲစီး သည်ကိုး...။ ရှေ့ဘတ်စ်ကားကို နောက်ဘတ်စ်ကားနှင့်လိုက်ရတာက မလွယ်လှ။ သိပ်ပင် အဓိပ္ပါယ်မရှိ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ ဘယ်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းသွားမုန်းပင် မသိ...။ ကိုယ့်မှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဂိတ်ဆုံးနား အထိ ပါသွားသည်။

Taxi နှင့် လိုက်တော့လည်း ဒရိုင်ဘာတွေက စိတ်မရှည်။ ဘတ်စ်ကားကို စောင့်ရသည်နှင့်...။ ကိုယ့်ကိုလည်း တစ်မျိုးကြည့်သည်။

နှင်းဆူခမျာလည်း မောင့်ကိုကြည့်ရ၊ မောင့်ကို လိုက်နေသည် ဆိုသူကို ရှာဖွေအကဲခတ်ရ။ ပင်ပန်းလှပါသည်။ သို့သော် ကိုးရက် ဆယ်ရက်ကြာမျှ လိုက်ကြည့်သည့်တိုင် မောင့်နောက်မှ အန္တရာယ်ကောင်ကို မတွေ့မိ...။ သို့သော် မောင်ပြောစကားကို သူမ ယုံပါသည်။ ကက်ဆက် တိတ်ခွေကလေးက သူမထံမှာ သက်သေရှိနေသည်ကိုး...။

ရယ်ရသည်က ရှိသေးသည်။

မောင့်နောက်ကို လိုက်ရင်း ဝတ်မှုန်ဦးနောက်ကို လိုက်သလိုပါ ဖြစ်နေသည်။ ခုရက်ပိုင်းတွေထဲမှာ ဝတ်မှုန်ဦးကလည်း အရင်လို မဟုတ်ဘဲ မောင့်နောက်ကို လျှောက်လိုက်သည်။ သူကလည်း မောင်ပြောသည့် အန္တရာယ်ကောင်ကို သိလိုသည်ကိုး...။

အပြင်မှာတော့ ထွေထွေထူးထူးပြဿနာ မကြုံရပါ။
ပြဿနာကြုံရသည်က အိမ်မှာ။ ဘယ်သူနှင့်မဟုတ်။ မောင် နှင့်...။

“နှင်း”

“ဘာလဲမောင်”

“မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

အမှန်အတိုင်း မောင့်နောက်ကို လျှောက်လိုက်နေတာဟု ဘာ ကြောင့် မပြောမိပါလိမ့်။ အင်းလေ...ပြောလို့လည်း မဖြစ်သေးသလိုပါပဲ။ မောင်က အိမ်ကို အရင်ပြန်ပြန်ရောက်နေသည်ကိုး။ နောက်မှ လိုက်ရသူက တော့ နောက်မှ ရောက်သည့်ပေါ့။ ပထမရက်တွေမှာတော့ မောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးသာ ကြည့်သည်။ ဒီနေ့တော့ မေးပြီ...။

“ဒီလိုပါပဲ။ ဟိုဟာဝယ်...ဒီဟာဝယ်”

“ဒီရက်တွေထဲမှာ အိမ်အပြန် အရမ်းနောက်ကျတယ်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်”

“ဆိုင်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ကြည့်သေးတယ်။ နှင်းက ရွေးထိပ်မှာ ကားပတ်ကင်ထိုးပြီး အပြင်ထွက်ထွက်သွားတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ”

“နောက်မှ မောင့်ကို ပြောပြမယ်”

“အခု မပြောဘူးပေါ့”

နှင်းဆုက အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးနှင့် သပ်ပြန်ပြန်သင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း”

မောင်ကတော့ ခေါင်းခါသည်။

“နှင်း...ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေလဲ မသိဘူး”

“မောင် တစ်နေ့သိလာမှာပါ။ နှင်း ပြောပြမှာပါ”

“အေးလေ...ထားလိုက်ပါတော့”

မောင်က ဆက်မမေးတော့ ပြဿနာက ဤမျှနှင့် ပြီးသွား၍ တော်ပါသေးသည်။ သူမကလည်း စိတ်သန့်ပါသည်။ မကောင်းတာ မဟုတ်တာ လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

စိတ်က သန့်သလိုလို ညစ်ပတ်သလိုလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်က သစ်မင်းလူပင်။ ပြီး...နှင်းဆုက ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား ဝင်လဲသည်။ သစ်မင်းလူမှာသာ မသာမယာ။

ကိုယ့်နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်လိုက်နေသလို ခံစားရပြီး တရားခံက မမိ။ သည်ကြားထဲ အိမ်ကမိန်းမကလည်း ဘာတွေလျှောက် လုပ်နေမှန်း မသိ။ ခါတိုင်း အိမ်နှင့်ဆိုင်မှာပဲ ရှိနေကျ မိန်းမက အခု ကြားထဲမှာ ပျောက်ပျောက်နေသည်။ သိပ်...မသင်္ကာချင်။

စကားတောက်ကြည့်စရာကလည်း ဟိုကောင်မလေးပဲ ရှိသည်။ (ဇော်လွင်ဦးကိုတော့ ပြောကြည့်၍ ရမည်။ သို့သော် ပြောကြည့်ရုံထက် ပိုပြီး ဘာမှ ရေရေရာရာ ဝေဖန်ပေးနိုင်မည် မထင်) နာမည်ပေးမထား သော ဟိုကောင်မလေးနှင့် ဆုံနေကြ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံကြသေး သည်။

မေးကြည့်မိသည်။

“မင်းအနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို”

“အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်က ခြေလှမ်းပျက်တယ် ကွာ။ အဲဒါဆိုရင်ပေါ့”

“ဘယ်လို ခြေလှမ်းပျက်တာတုန်း”

“ဟိုကွာ...။ ဘယ်တွေလျှောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ အိမ်ကိုလည်း နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်တယ်”

“အာ...ဒါက သူ့ဘာသာ ကိစ္စရှိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ အစ်ကိုရ”

“ငါ့ကို ဘာကြောင့် ပြောမပြနိုင်ရတာလဲ”

“ပြောတော့ ပြောမှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ မပြောသေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ကွာ...။ ယောက်ျားကို မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်တာ ကောင်းသလား”

“အစ်ကိုက ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်မယုံဘူးလား”

“အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ...ဟဲ...ဆိုပါဦး။ ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ။ တစ်ခြား ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့”

“တော်...တော်...။ သူက အဲဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...အစ်ကိုက ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ”

“ဟ...။ သူ အမှားအယွင်းတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံမှာစိုးလို့ပေါ့”

“ခုနကပြောတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဆိုတာက ကော။ ခစ်...ခစ်။ အမှားအယွင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ...မင်းနဲ့ပြောရတာ လိုရင်းကို မရောက်ဘူး။ ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ”

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်းပြော။ လိုရင်းကို”

“ပင်မအချက်အလက်ဆီ အရင်သွားမယ်”

“သွား”

“အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဒီလိုဖြစ်သင့်သလား”

“ယာယီမှာတော့ အသိခက်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့...။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ယုံရင် ပြီးတာပါပဲ အစ်ကိုရယ်”

“သူကကျတော့ ငါ့ကို မယုံသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အစ်ကို ယုံလို့ပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“ဘာပြောတယ်။ နားမလည်ဘူး”

“ဪ...အစ်ကို့ကို ယုံလို့သာ အစ်ကိုမိန်းမက ဘာမှမပြော
သေးတာ နေမှာပေါ့။ တခြား ကကိုကကျောင်ယောက်ျားဆိုရင် သူကြိုတော့
မှာပေါ့”

သစ်မင်းလူ စဉ်းစားရ ကျပ်နေသည်။ ပြီးမှ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံ
မဆင့်...

“နေပါဦး...။ စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို မေးပါဦးမယ်”

“ဟင်..ဘာမေးဦးမှာလဲ။ ဖြေပေးတော့လည်း ဘဝင်ကျုပ်မရဘူး”

“မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မေးမလို့ မဟုတ်ဘူး။

မင်းအကြောင်း...”

“အလိုလေး ဘာများပါလိမ့်။ နာမည်တောင် မမေးဘူဆို...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အခုလည်း နာမည်မေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

တခြား...”

“ဘာလဲ...။ မေးလေ”

“မင်းက ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲ”

ကောင်မလေးမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကြည့်ရတာ မင်းမှာ အားလပ်ချိန် များနေ
သလိုပဲ။ ကိုယ် အကူအညီတောင်းရင် ရမလား”

“လေးလေး...လေးတော်။ သိပ် အားနေတယ် အောက်မေ့နေ
ပုံပဲ။ နေပါဦး...။ ဘာအကူအညီတောင်းမှာလဲ။ အစ်ကို့ကျူရှင်မှာ စာရေးမ
လုပ်ခိုင်းမလို့လား”

“အဲဒါက မင်းလုပ်ချင်လို့တောင် မရဘူး။ ဟိုမှာ အလုပ်သမား
တွေ စာရေးတွေက အပြည့်။ နောက်ပြီး မင်းကိုလည်း အဲဒါမျိုးအကူအညီ
မျိုး မတောင်းပါဘူး။ ပိုအရေးကြီးတာ...”

ကောင်မလေးက မျက်ခုံးအတွန့် ချိုးသည်။ နားလည်ရန် အကဲ
ခတ်၍ ခက်သော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာရိပ်က ဘယ်လိုမှန်း
မသိ။ သို့သော်...

“ပြောပါ...။ တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီမှာပေါ့”

“ကိုယ့်မိန်းမကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်ပေးစေချင်တာ”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“ကိုယ့်မိန်းမနောက်ကို ကြုံရင်ကြုံသလို လိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ဘာ ခြေလှမ်း လှမ်းနေတယ်ဆိုတာကို မြင်တဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောစေချင်တာ ပါပဲ။ မင်းက ထက်မြက်တော့ အဖြေတစ်ခုခု ပေးနိုင်မှာပါ”

“မြတ်စွာဘုရား”

“မင်းကလည်း ဒီလောက်ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး လှုပ်ရှားရုံပါ”

“ဟိုလေ...ဟိုဒင်း...။ ကြောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ...။ မင်းကို ငါက ရဲရင့်တယ်၊ ဉာဏ်ရည်ထက်တယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ”

“အို...အထင်ကြီးလွန်းနေပြီ”

“အဲဒီလိုတော့လည်း မငြင်းသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

ကောင်မလေးက ပြုံးသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အပြုံး သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းမှန်း သူ သိပါသည်။ ကောင်မလေး၏ အပြုံးကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပလေသည်။ သို့သော်...သူ မသိကျိုးကျွံပြုလိုက်သည်။ မေးလက်စမေးခွန်းကိုပဲ ဆက် မေးလိုက်၏။

“မင်း...အဲဒါလေးကို ကူညီနိုင်မလား”

“အောင်မာ...။ အဲဒါလေးတဲ့”

“ကဲ...အဲဒါကြီးကွာ...အဲဒါကြီး...။ ကူညီနိုင်မလားလို့”

“အင်း...ကူညီပါ့မယ်”

“ဘယ်တော့လဲ...”

“မနက်ဖြန်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“လိုအပ်တဲ့အချက်အလက်တွေ ပေးဦးလေ။ အိမ်က ဘယ်မှာလဲ။ ဆိုင်က ဘယ်မှာလဲ။ ကားနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ။ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့”

“ဪ...အေး...ပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွင်းသတင်းတွေ ကိုတော့ မပြောဘူးလေ”

“အဲဒါတွေကို ကျွန်မက ဘာကိစ္စ သိချင်ရမှာလဲ”

“အေး...အေး။ ဒါဆို...ဒါဆို”

သစ်မင်းလူက ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သိပ်အများကြီးလည်း မပြောပြနိုင်ပါ။ သည်ကောင်မလေးက ဘာမှန်းမသိသေး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရလျှင် ကိုယ်က ခိုင်းကြည့်လို့ ရမလားဟူသော သဘောနှင့်သာဖြစ် သည်။ ကောင်မလေးက တော်ပုံရသဖြင့် အားတော့ ကိုးမိသည်။ အင်း...အားကိုးကြည့်မိသည်ပေါ့လေ။

“ကောင်းပြီလေ...။ ကျွန်မ ကူညီလှုပ်ရှားပေးပါ့မယ်”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ...ကျေးဇူးပဲ။ ကိုယ် ဘာအထောက်အပံ့ ပေး ရမလဲ”

“မလိုပါဘူး။ ဒါနဲ့...တစ်ခုသိပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မ မြင်ဖူးတယ်...။ လူတစ်ယောက် အစ်ကိုကို ကားနဲ့ တင်တင်ခေါ်သွားတာ”

“ဇော်လွင်ဦးလား...”

“အာ...ကျွန်မက နာမည်တွေ ဘယ်သိမလဲ”

“နေပါဦး။ သူက...ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ကျွန်မ တစ်ခါဆုံဖူးတယ်လေ။ ဒေါက်တာ မိုးခင်မေဝင်းနဲ့...”

“အင်း...အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီဆေးခန်းက စာရေးမလေးကို ကြိုက်နေတယ်ကြားတယ်” သစ်မင်းလူ ပြုံးမိ၏။ ဇော်လွင်ဦးကတော့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ...။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...။ ဒီကောင်က ဒီလိုပါပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်...။ နေပါဦး...မင်းက အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာတုန်း”

“အဲဒီလမ်းထဲမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ရှိတယ်”

“ဟိုနေ့က မင်းနဲ့ မိုးခင်မေဝင်း ဆုံကြတော့ မမှတ်မိဘူးလား”

“ရေးတေးတေး ဖြစ်သွားတာပေါ့...။ ဒါပေမဲ့ နောက် သူငယ် ချင်းနဲ့ ဆေးခန်းအတူ လိုက်သွားတော့ မှတ်မိသွားတာပေါ့။ သူကတော့ ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး”

“မင်းကကော ပြောမပြဘူးလား”

“အို...ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

သစ်မင်းလူ ပြုံးမိသည်။ မိန်းကလေးချင်း မာနခံကြတာ ဖြစ် မည်။ ဒီကောင်မလေးကဖြစ်တော့ ပိုပြုံးချင်မိသည်။ အမှန်တော့ ဟိုက အပျိုဟိုင်းကြီးရယ်...။

“အေးကွာ...။ မင်း ကူညီပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ် အားရှိတာ ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

သစ်မင်းလူ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာပင် ကောင်မလေးနှင့် လမ်းခွဲပြီး သင်တန်းမှာ စာကို အားရပါးရ သင်နေလိုက်တော့၏။ ကောင်လေးက တော့ စိတ်လက်မပေါ့မပါး ဖြစ်သွားမှန်း သူ မသိချေ။

ဝတ်မှုန် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နှင်းဆုဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်၏။ နှင်းဆုက အိမ်မှာမရှိ။ ဆိုင်သို့ လှမ်းဆက်သည်။ အပြင်ထွက်သွားသည် တဲ့...ဆိုင်မှာလည်းမရှိ။ တစ်ခုတော့ ကံကောင်းသွားသည်။ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း...

“ဝတ်မှုန်...ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်တော့ တစ်ဘက်မှ နှင်းဆုဖြစ်နေသည်။ အသံကို ကျက်မိနေပါပြီ...။

“ဝတ်မှုန်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

“မင်း ဒီနေ့ မောင်နဲ့ ဆုံဖြစ်သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမ။ အဲဒီကိစ္စပြောချင်လို့ ဝတ်မှုန်လည်း မမဆီ ကို ဖုန်းတွေ လိုက်ဆက်နေတာ”

“ဟုတ်လား...။ ထူးလို့လား”

“အင်း...အစ်ကိုက ကျွန်မကို အကူအညီ တောင်းနေတယ်...။ မမကို စောင့်ကြည့်ပေးဖို့တဲ့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုတလော မမ ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတယ်တဲ့”

“ဟယ်...ပြဿနာပဲ။ တို့က သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်...။ ဝတ်မှုန်သိပါတယ်...။ အဲဒါ မမနဲ့ဝတ်မှုန်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်တယ်။ အရင် ဆုံးဖြတ်တဲ့ဆိုင်ကို ကျွန်မ အခုထွက်လာမယ်။ မမလည်း လာခဲ့ပါလား”

“အေး...။ ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ”

နှင်းဆု ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် လာသည်ဖြစ်၍ ကြိုရောက်၏။ ဝတ်မှုန်ကတော့ အဆောင်မှာ ကမန်းကတန်း ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ဘတ်စ်ကားနှင့် ထွက်လာရသည်မို့ အနည်းငယ်နောက်ကျသည်။ နှင်းဆုက ဆန္ဒစောစွာ ဆီးမေးလိုက်သည်။

“ကဲ...။ အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ်ပြောပြပါဦး”

“ဒီလို...မမရေ”

ဝတ်မှုန်က ဇာတ်ကြောင်းစုံကို ပြန်ရှင်းပြ၏။ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောစောစီးစီးမှာ သတိမထားမိ။ နောက်မှ...

“ဟယ်တော်...။ မမလူကြီးက ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ရောက်နေတယ်”

တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ သူတို့ကို ထိုင်ကြည့်နေသူက သစ်မင်းလူ။ နံဘေးမှာက ဇော်လွင်ဦး...။

အခန်း(၁၉)

နှင်းဆုစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ မောင့်ကို ဘာပြော
ရမှန်းမသိတော့။ မောင်က သူမနှင့်ဝတ်မှုန်ကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေပြီး
ဆိုင်ပြင် ထထွက်သွားသည်။

ကိုဇော်လွင်ဦးက...

“ဟေ့ကောင်...။ ဘယ်လဲ”

ကိုဇော်လွင်ဦးခေါ်တာကိုလည်း လှည့်မကြည့်။ သူ့ဘာသာ စိုက်
စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်ထွက်သွားသည်။ နှင်းဆုနှင့် ကိုဇော်လွင်ဦး
တို့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ ဝတ်မှုန်က...

“ဝတ်မှုန် လိုက်သွားလိုက်မယ်”

“အေး...အေး...။ မမလည်း ဘော်လီရှင်းပြီးရင် လိုက်လာခဲ့မယ်”

သစ်မင်းလူကလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် အတော်ဖြစ်မိ၏။
ဘယ်သူနှင့်မှ ဘာစကားမှ ပြောချင်စိတ်မရှိ။ ဤနေရာမှာလည်း ဆက်မ
နေချင်တော့...။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သွားရမည်မှန်းလည်း မသိဘဲ ခြေဦး
တည့်ရာ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးတဖွဲဖွဲကျလာ၏။

ထိုအချိန်မှာ နောက်ဘက်ဆီမှ ကောင်မလေး၏အသံကို ကြားရ
၏။

“အစ်ကို”

သူ...ပြန်မထူးပါ။ လှည့်လည် မကြည့်။

“အစ်ကိုက ဘာလဲ...။ စိတ်ကောက်တာလား”

“ ”

“လူကြီးဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်ရသလား အစ်ကိုရဲ့”

“ ”

“အစ်ကို”

နောက်ကျောမှ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် လာထောက်မှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟို...စားပွဲပေါ်မှာ အစ်ကိုထီး ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာ...ရော့”

“အေး...အေး...။ ကျေးဇူးပဲ”

ထီးယူပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ နောက်မှာ ကောင်မလေးက ကပ်ပါလာဆဲ။ စိတ်မရှည်တော့သဖြင့်...

“မင်းက ဘာလိုက်လုပ်နေတာလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောမလို့ပေါ့”

“ပြောစရာ ရှိသေးလို့လား”

“အာ...အများကြီးရှိတာပေါ့”

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း ပြောကွာ...။ မြန်မြန်”

“ဟင်...ဒီလိုကြီး ပြောလိုတော့ မရဘူးလေ အစ်ကိုရဲ့”

ထိုအချိန်မှာ နံဘေးသို့ ဇော်လွင်ဦး၏ ကားက ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ လှမ်းပြော၏။

“ဟေ့ကောင်...။ ငါတို့ တစ်ခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားသွားပြောကြမယ်။ မနှင်းဆု သူ့ကားနဲ့ နောက်မှာပါလာတယ်”

“ပြီးရောကွာ...။ မင်းတို့သဘောပဲ။ ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူး”

ဇော်လွင်ဦး၏ကားပေါ် သူ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကတော့ နောက်ကားမှာ နှင်းဆုနှင့်အတူ သွားထိုင်၏။ ကားကို ဆက်မ

မောင်းသေးဘဲ ဇော်လွင်ဦးက မေး၏။

“ဘယ်ဆိုင်သွားချင်လဲ”

“ငါထိုင်နေကျ ဆိုင်ကိုပဲ သွားမယ်”

သူတို့ကားက ရှေ့မှထွက်တော့ နှင်းဆုတ်ကားက နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ ထိုင်နေကျဆိုင်၊ ထိုင်နေကျစားပွဲမှာပဲ သူတို့တွေ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ စားသောက်ချင်စိတ် မရှိသော်လည်း ဝတ္တရားအရ အစားအသောက်တစ်ချို့ကို မှာရ၏။ အတော်ကြာသည်အထိ မည်သူကမှ စကား မစဖြစ်ကြ။

နောက်မှ ဝတ်မှုန်ကပဲ...

“အစ်ကိုက မမနဲ့ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“ဒါဖြင့်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုမှ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့”

ဝတ်မှုန်က ရယ်သည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်မတို့ ရှင်းပြပါမယ်။ ကျွန်မနာမည်က ဝတ်မှုန်ဦး တဲ့”

ဝတ်မှုန်ဦး ဝတ်မှုန်ဦးဟု မောင်က တစ်စုံတစ်ရာကို အစဖော် သလို ရေရွတ်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဪ...ဒါကြောင့် မင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြင်ဖူးထားသလို ဖြစ်နေ တာကိုး”

“ဟာ...အစ်ကိုကလဲ ဘာဆိုလို့လဲ”

“မင်း ဝတ်ရည်ဖြူရဲ့ ညီမ မဟုတ်လား”

“ရှင်...”

ဝတ်မှုန်တင်မဟုတ်၊ နှင်းဆုပါ အံ့ဩသွား၏။

“ဝတ်မှုန်က ဝတ်ရည်ရဲ့ညီမ။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...။ မမတောင် မသိသေးဘူး။ အစ်ကိုက ဘယ်လို လုပ် သိတာလဲ”

“ကျောင်းမှာတုန်းက ဝတ်ရည်ဦးက မင်းအကြောင်း ပြောဖူး တယ်။ သူ့ညီမ စာရေးဆရာရူး ရူးနေတယ်တဲ့။ မင်းရဲ့ ဝါတ်ပုံအယ်ဘမ်ကို

လည်း ပြဖူးတယ်”

“ဪ...အဲဒီလိုလား။ ကျွန်မလည်း အစ်ကိုတို့လင်မယား အကြောင်း ကျွန်မအစ်မ ပြောထားလို့ ကြားဖူးနေတာ ကြာပြီ...။ ခု ကိစ္စကလည်း မဝတ်ရည်ရဲ့ အကြံဉာဏ်လေ”

“ဆိုပါဦး”

“အစ်ကိုတို့လင်မယားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အရမ်းသာယာတာပဲ တဲ့...။ အဲ...နောက်ပိုင်းမှာ အဆင်မပြေလှဘူး ကြားလို့ ဒီအစီအစဉ်ကို ဆွဲရတာ”

“ဘာအစီအစဉ်လဲ”

“ဒီလိုအစ်ကိုရယ်...။ အစ်ကိုက မမနှင်းဆုကို ပစ်ပြီ တစ်ခြား တစ်ယောက်နောက် ပါသွားမှာ စိုးတယ်တဲ့။ ကျွန်မကလည်း အိမ်ထောင် ရေး နောက်ခံဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးဖို့စဉ်နေတာဆိုတော့ နင် ဝင်ညှိပေးစမ်း တဲ့။ ကျွန်မကလည်း ရိုးရိုးကြီး မဝင်ချင်လို့ ဆန်းဆန်းလေးဝင်လာတာ”

“အဲဒီတော့ ငါ့နောက် လျှောက်လိုက်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“သိပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ လျှောက်မလိုက်ဘူး။ ဆုံနိုင်မယ့်နေရာ လေးတွေမှာ စောင့်တာပေါ့”

သစ်မင်းလူက မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစား၏။ ဇော်လွင်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

“သူက သူ့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လျှောက်လိုက်နေ တယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့...။ မမနှင်းဆု ပြောတယ်”

သစ်မင်းလူ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နှင်းဆုကို လှည့်ကြည့်သည်။

“နှင်းက သိလို့လား”

“ဟင့်အင်း...။ ကိုဇော်လွင်ဦး ပြောလို့ပါ။ အဲဒါနဲ့ မောင့်ကို စိတ်မချလို့ ဒီရက်ပိုင်းတွေထဲမှာ မောင့်နောက်ကို နှင်း လိုက်အကဲခတ်နေ တာ”

ဝတ်မှုန်ကပါ ဝင်ထောက်ခံပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့။ အဲဒါကို အစ်ကိုက ပြန်အထင်လွဲနေတာ။ မမက ခြေလှမ်းပျက်နေတယ်တို့၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျတယ်တို့ အတွေးချော်နေတာ”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်...။ အစ်ကိုစိတ်ကိုသာ ရှင်းရှင်းထားတော့။ နောက်ပြီး အစ်ကို အရမ်းဝမ်းသာမယ့် သတင်းတစ်ခုကိုလည်း ပြောပြရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“မမနှင့်ဆုက အစ်ကိုအတွက် သားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် မွေးပေးတော့မယ်တဲ့”

“ဟင်...တကယ်လား”

သစ်မင်းလူ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အရမ်းလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ နှင်းဆုကို အဖျော်ဖျော်နာနှင့် လှမ်းကြည့်တော့ နှင်းဆုက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တကယ်...တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ မောင်ရဲ့”

“ဘယ်...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ”

“မောင့်ကို ချစ်လို့ပေါ့ကွယ်”

“ဒါမှ ငါ့မိန်းမကွ”

ဝတ်မှုန်နှင့် ဇော်လွင်ဦးတို့က ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ အရယ်အဆုံးမှာ ဇော်လွင်ဦးက...

“ငါ့ကို ဘီယာတိုက်ရမယ်”

“မင်းကိုတင် မဟုတ်ဘူး။ မိုးခင်မေဝင်းကိုပါ တိုက်မယ်...။ သူကလည်း နှင်းသာ ကလေးမွေးမယ်ဆိုရင် သူ လိုတာအကုန်လုပ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဒေါက်တာမက ဘီယာ ဘယ်သောက်မလဲကွ”

“သူ မသောက်ရင် မသန်းအေးကို တိုက်ကွာ”

ရယ်ကြပြန်သည်။ စကားဝိုင်းလေးက ပျော်စရာဖြစ်နေတော့၏။

“နင်း”

“ဘာလဲ...မောင်”

“မောင့်နောက်ကို လျှောက်လိုက်တော့ မသင်္ကာစရာ ဘာတွေ
လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“မောင်ကတော့ တစ်ခုခုပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်”
ထိုအခိုက်...ဝိုင်းလေးမှာရပ်စောင့်နေသည့် စားပွဲထိုးကောင်လေး

က...

“ဆရာ...ကျွန်တော်ဝင်ပြောလို့ ရမလား”

အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သစ်မင်းလူက...

“ဘာများလဲကွယ်”

“ဆရာ့နောက်ကို လျှောက်လိုက်နေတာ ဆရာ့သင်တန်းကျောင်း
သူကလေးတွေ...။ ဆယ်ယောက်လောက် ရှိမယ်။ ဆရာ့နောက်ကို
အလှည့်ကျ လျှောက်လိုက်နေကြတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“အဟဲ့...။ ဆရာက အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့ တစ်ခြားအမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်နဲ့လည်း တွဲနေတယ်တဲ့။ အဲဒါ အခြေအနေမဆိုးခင် တားသင့်
ရင် ဝင်တားရအောင်တဲ့”

“ဟောဗျာ...”

“ဆရာ့ကို ဆရာတပည့်တွေက အရမ်းချစ်ကြတာလေ ဆရာရဲ့”

“နေပါဦး။ ဒါတွေကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဒီဆိုင်မှာပဲ သူတို့တိုင်ပင်ပြီး အစီအစဉ်တွေ ဆွဲကြတာ...။
တစ်ခါတောင် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းသေးတယ်။ ဆရာတို့ စကားပြော
တာကို ကက်ဆက်ကလေးနဲ့ ခိုးပြီး အသံဖမ်းခိုင်းတယ်”

“မင်းကတော့ လုပ်ပေးလိုက်လား”

“အဟဲ့...ဟုတ်ကဲ့။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကျွဲနိုင်၊ နွားနိုင်
နိုင်ကြတာ။ မလုပ်သင့်မှန်းတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့

သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က အကောင်းဆိုတော့”

“အေး...အေး...ထားလိုက်ပါတော့။ နောက်ကို မလုပ်စေနဲ့တော့။ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူးလို့ ကလေးမတွေကို ပြန်ပြောလိုက်။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ...။ အခုဆို ရှင်းသွားပြီပဲ”

“အေး...အေး”

ဇော်လွင်ဦးက...

“အင်း ဒါဆိုရင် ကိစ္စဝိစ္စတွေကတော့ အတော်ရှင်းသွားပြီပဲ”

အတော်ကြာသည်အထိ စကားဆက်ပြောနေလိုက်ကြသည်။

ပိုင်းမှ ထကြတော့...

“မင်းတို့လင်မယား အတူပြန်ရင် ပြန်ကြလေ...။ မဝတ်မှုန်ဦးကို ငါ ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“နေပါစေ...ရပါတယ်။ ကျွန်မ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ...”

အင်း...ဇော်လွင်ဦးကတော့ ဝတ်မှုန်ကို ရင်ခုန်မိပြီ ထင်သည်။

“သဘောလေ...။ ဒါဆိုရင် ငါတို့က ဘုရားကို ဝင်မယ်”

“အောင်မြေ နင်းမလို့လား”

“သားဆုပန်မယ်လေကွာ”

“သမီးဆု မပန်ဘူးပေါ့”

“အို...ဘာလေးဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“မင်္ဂလာပါ သူငယ်ချင်း”

“မင်္ဂလာပေါ့ကွာ”

၁၆၆ တာရာမင်းဝေ

တစ် နှစ် ခန့် ကြာ သော် ...

အခန်း(၂၀)

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း စိတ်ထဲမှ မာန်တင်းထားသလို မမာနိုင်ပါ။ သူက သမီးလေး ပိုလိုချင်သည်။ နှင်းက သားလေး ပိုလိုချင်သည်။ သူ့အဖေအမေတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး။ နှင်းအဖေအမေတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး။ ဖြစ်နေကြပုံက ရယ်ရသည်။

နှင်း မီးဖွားခန်းထဲရောက်နေတော့ သူတို့တွေ အပြင်မှာ ဖျာယာ ခတ်လျက်...။ မိုးခင်မေဝင်းက သူတို့ကို ပြုံးလျက် ထိုင်ကြည့်နေသည်။

သူ့အမေနှင့် နှင်းအမေက မြေးဦးသည် ယောက်ျားလေးက ကောင်းကြောင်း၊ မိန်းကလေးက ကောင်းကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံ အငြင်းပွားနေကြသည်။

“ကျွန်မကတော့ ယောက်ျားလေးက ပိုကောင်းတယ် ထင်တာပဲ”

“ကျွန်မကတော့ မိန်းကလေးကို ပိုလိုချင်တယ်”

“ကျွန်မ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတယ်။ ဒီဆေးရုံကို အဝါရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အရင်ဝင်လာရင် ယောက်ျားလေးမွေးမယ်။ အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးက အရင်ဝင်လာရင် မိန်းကလေးမွေးမယ်”

“ဟင်...အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ဟိုမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး ဝင်လာပြီ”

“အဲဒါ အနက်ရောင်မဟုတ်ဘူး။ သံချေးရောင်။ ဟိုမှာက အဝါရောင်အမျိုးသမီး”

“အို...သူဝတ်ထားတာ နဲ့သာရောင်ပါ”

အဖွားကြီးနှစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

အဖိုးကြီးနှစ်ယောက်လည်း အငြိမ်မနေပါ။

“ကဲ...ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ကျားထိုးမယ်။ ကျွန်တော်နိုင်ရင် မိန်းကလေးမွေးမယ်”

“စိမ်လိုက်လေ...။ ကျွန်တော်နိုင်ရင် ယောက်ျားလေးမွေး”

သူတို့နှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ကျားထိုင်ထိုးနေကြသည်။ သူနှင့် မိုးခင်မေဝင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။ မိုးခင်မေဝင်း၏မျက်နှာက ကြည်လင်သလောက် သူ့အပြုံးက အီလည်လည် ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။

“ငါ...ဟိုနား ဒီနား လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...သွား...သွား။ နင်လည်း စိတ်ကဏ္ဍာမငြိမ် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ဘယ်သွားရမည်မှန်း မသိ။ ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်ရင်း ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားကာ...

“အစ်ကိုကြီး”

ဆိုင်ရှင် ကုလားကြီးက မော့ကြည့်သည်။ သူက အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဟိုလေ...အကြွေဆယ်ပြားလောက် ရှိလားလို့”

“ဘာပြောတယ်”

“အကြွေဆယ်ပြားလောက် ရှိလားလို့ပါ”

သူ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်ရင်း...

“ဟာ...ဘယ်ရှိမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲခန့်”

လှည့်ထွက်လာတော့ ကုလားကြီးက သူ့ကို ပြေးတုန်းပြေးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးဆိုတာကို ခေါင်းပန်းလှန်ကြည့်ရန် သူက စဉ်းစားမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဆင်မပြေ...။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို အစိုအခြောက်လှန်ကြည့်မလား စဉ်းစားလေသည်။ သို့သော် တုတ်ချောင်းကောင်းကောင်း ရှာမတွေ့။ ထို့အပြင် တုတ်ချောင်းကို တံတွေးထွေးပြီး ပစ်မြှောက်တင်ရမှာ ဘေးလူတွေနှင့်ဆိုတော့ မသင့်တော်သလို ဖြစ်နေသည်။

(အမှန်တော့ အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး နောက်ဆုံးဂဏန်းအား စုံ မ ဝှက်ကြည့်လိုက်၍ ရသည်။ ဗျာများနေသဖြင့် သူ မစဉ်းစားမိ)

အဖွားကြီးနှစ်ယောက်ဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။ အဖွားကြီးနှစ်ယောက်လည်း ကြက်သေ သေနေသည်။ သူက ခပ်ဝါဝါအပြုံးဖြင့်...

“ကဲ...ဘယ်သူ့ဆုတောင်း ပြည့်သွားသလဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲတောင် မသိဘူး။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး”

သူတို့ ညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဝါရောင်နှင့် အနက်ရောင်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်...။ သွားပြီ...။

အဖိုးကြီးနှစ်ယောက်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ဘယ်သူနိုင်သွားလဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူဖြေသည်။

“သရေကျတယ်ကွ”

သူ...ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိတော့သည်။

“ကဲ...ကဲ...ထားလိုက်ပါတော့။ သားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာပဲ”

မိုးခင်မေဝင်းကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဒါပေါ့ သစ်မင်းရယ်...။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ...

“ကလေးအဖေ”

နှင်း၏ မွေးဖွားခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး နှစ်မတစ်ဦးက ကလေးလေး ပွေ့ချိုလျက် လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးက အနီးနှင့် ထုပ်လျက်သား လေး...။ သူ ကြောင်ကြည့်နေမိဆဲ မိုးခင်မေဝင်းက...

“ဟဲ့...နှင့်ကို ခေါ်နေပြီ။ သွားလေ...”

ထိုအခါကျမှ ဝမ်းသာအားရ ကမူးရှူးထိုး ပြေးသွားမိတော့သည်။

ဖခင်တစ်ယောက်၏ အလျှင်နှုန်း...။

ဖခင်တစ်ယောက်၏ အရှိန်နှုန်းဖြင့်...။

“ဟာ...ဟေ့ကောင်၊ ဖြည်းဖြည်း...”

“အစ်ကို ဖြည်းဖြည်းသွားလေ”

အခုမှ ရောက်လာသည့် ဇော်လွင်ဦးနှင့် ဝတ်မှုန်ဦးတို့က လှမ်း တားသည်ကိုပင် သူမကြား...။

ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော သူ့မှာ အပြေးအလွှား...။

လူ့လောကထဲသို့
လူသားဝတ်မှုန်လေးတစ်စက်
ဆင်းသက်ရောက်ရှိလာချေပြီ...။

တ ၁ ၇ ၁ မ င် : ၆ ၀
January' 2003